

HRVATSKI SABOR

KLASA: 021-12/18-14/01

URBROJ: 65-18-02

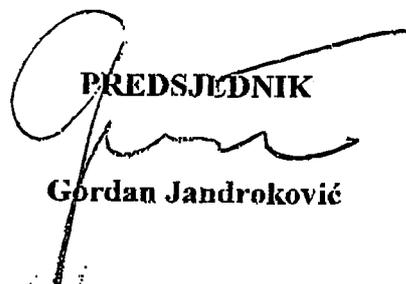
Zagreb, 15. veljače 2018.

**ZASTUPNICAMA I ZASTUPNICIMA
HRVATSKOGA SABORA**

**PREDSJEDNICAMA I PREDSJEDNICIMA
RADNIH TIJELA**

Na temelju članka 33. stavka 1. podstavka 3. Poslovnika Hrvatskoga sabora u prilogu upućujem *Izvešće o radu Istražnog povjerenstva za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda*, koje je predsjedniku Hrvatskoga sabora, sukladno odredbi članka 12. Zakona o istražnim povjerenstvima ("Narodne novine", broj 24/96), podnijelo Istražno povjerenstvo za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda, aktom od 1. veljače 2018. godine.

Za izvjestitelja, koji će u njegovo ime sudjelovati u radu Hrvatskoga sabora, Istražno povjerenstvo je odredilo Ivana Vilibora Sinčića, predsjednika Istražnog povjerenstva.

PREDSJEDNIK

Gordan Jandroković

HRVATSKI SABOR

**Istražno povjerenstvo za utvrđivanje
odgovornosti za rezultate upravljanja
i raspolaganja financijskim i drugim
resursima Imunološkog zavoda**

KLASA: 021-12/17-14/03

URBROJ: 6523-1-17-68

Zagreb, 1. veljače 2018. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
SS - HRVATSKI SABOR
ZAGREB, Trg Sv. Marka 6

Primljeno: 15-02-2018	
Klasifikacijska oznaka:	Org. jed.
021-12/17-14/03	65
Urbroj broj:	Pril. V:
6523-1-17-68	1 -

PREDSJEDNIK HRVATSKOGA SABORA
gospodin **Gordan Jandroković**

Poštovani predsjedniče Hrvatskoga sabora,

na temelju članka 44. i 54. Poslovnika Hrvatskoga sabora („Narodne novine“, br. 81/13, 113/16 i 69/17) i članka 12. Zakona o istražnim povjerenstvima („Narodne novine“, br. 24/96) podnosim Izvješće o radu Istražnog povjerenstvo za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda.

Sukladno članku 54. stavku 2. navedenog Zakona o istražnim povjerenstvima, Istražno povjerenstvo za izvjestitelja određuje predsjednika Istražnog povjerenstva Ivana Vilibora Sinčića koji će na sjednici obrazložiti stajalište i prijedloge Povjerenstva.

S poštovanjem

PREDSJEDNIK ISTRAŽNOG POVJERENSTVA

Ivan Vilibor Sinčić

HRVATSKI SABOR

**Istražno povjerenstvo za utvrđivanje
odgovornosti za rezultate upravljanja
i raspolaganja financijskim i drugim
resursima Imunološkog zavoda**

IZVJEŠĆE O RADU

**ISTRAŽNOG POVJERENSTVO ZA UTVRĐIVANJE ODGOVORNOSTI ZA
REZULTATE UPRAVLJANJA I RASPOLAGANJA FINANCIJSKIM I DRUGIM
RESURSIMA IMUNOLOŠKOG ZAVODA**

rujan 2017.

SADRŽAJ

1. Uvod.....	3
2. Odluka o osnivanju Istražnog povjerenstva.....	10
3. Zakoni i drugi propisi na kojima je Istražno povjerenstvo temeljilo svoje postupanje.....	13
4. Institucije s kojima je Istražno povjerenstvo suradivalo i dokumentacija koju je prikupilo u svome radu.....	14
5. Iskazi svjedoka.....	19
5.1 Iskaz svjedoka gospodina Guste Santinija.....	19
5.2 Iskaz svjedoka gospodina Bojana Benka.....	23
5.3 Iskaz svjedoka gospodina Rajka Ostojića.....	28
5.4 Iskaz svjedoka gospodina Eugena Šooša.....	31
5.5 Iskaz svjedoka gospodina Željka Reintera.....	32
5.6 Iskaz svjedoka gospodina Andre Vlahušića.....	34
5.7 Iskaz svjedoka gospodina Srećka Sladoljeva.....	36
5.8 Iskaz svjedoka gospodina Andrije Hebranga.....	46
5.9 Iskaz svjedoka gospodina Velimira Sriće.....	51
5.10 Iskaz svjedokinje gospođe Ane Stavljenić-Rukavine.....	53
5.11 Iskaz svjedokinje gospođe Tatjane Sindik-Milošević.....	56
5.12 Iskaz svjedoka gospodina Ivana Tomca.....	62
5.13 Iskaz svjedoka gospodina Vlatka Silobrčića.....	63
5.14. Iskaz svjedokinje gospođe Lidije Jagarinec.....	70
5.15 Iskaz svjedokinje gospođe Jadranke Kosor.....	73

5.16 Iskaz svjedoka gospodina Davorina Gajnika.....	75
5.17 Iskaz svjedoka gospodina Mladena Bajića.....	79
5.18 Iskaz svjedoka gospodina Stjepana Tureka.....	82
5.19 Iskaz svjedoka gospodina Radimira Čačića.....	83
5.20 Iskaz svjedoka gospodina Ivana Rude.....	84
5.21 Iskaz svjedoka gospodina Ivana Vrdoljaka.....	86
5.22 Iskaz svjedokinje gospođe Sabine Rabatić.....	88
5.23 Iskaz svjedoka gospodina Darka Milinovića.....	93
5.24 Iskaz svjedoka gospodina Siniše Varga.....	94
5.25 Iskaz svjedoka gospodina Darka Dvornika.....	97
5.26 Iskaz svjedokinje gospođe Katarine Kardum.....	100
6. Zaključci Istražnog povjerenstva.....	103

1. Uvod

Na temelju članaka 5. i 6. Zakona o istražnim povjerenstvima (Narodne novine, br. 24/96) 30 zastupnika u Hrvatskome saboru podnijela su Prijedlog Odluke o osnivanju Istražnog povjerenstva za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda (u daljnjem tekstu: Prijedlog Odluke).

U **Prijedlogu Odluke** određen je javni interes, cilj i područje istraživanja te krug pitanja koja će istraživanjem biti obuhvaćen kako slijedi:

a) **Određivanje javnog interesa**

Imunološki zavod je sljednik Kraljevskog zemaljskog zavoda za proizvodnju animalnoga cjepiva protiv boginja osnovanog 1893. godine. Od 1923. posluje pod nazivom Higijenski zavod, od 1956. pod nazivom Sero vakcinalni zavod, a 1961. mijenja ime u Imunološki zavod.

U lipnju 1990. društveno poduzeće Imunološki zavod upisano je u sudski registar. Njegove osnovne djelatnosti bile su znanstveno-istraživački rad s područja medicine i farmakologije, prerada kemijskih proizvoda, proizvodnja lijekova i farmaceutskih kemikalija i to: seruma, cjepiva, krvnih derivata, dijagnostika, alergena i drugih bioloških preparata za preventivnu i terapijsku uporabu, te uspostavljanje referentnih preparata i metoda i vanjskotrgovinski poslovi uvoza i izvoza robe. Glavne grupe proizvoda bila su bakterijska i virusna cjepiva, serumi, interferon, krvni derivati, razni dijagnostici i reagencije, te alergeni.

Proizvodnja biotehnoloških proizvoda glavna je djelatnost Imunološkog zavoda. Zahvaljujući sustavnom cijepljenju djece cjepivima Imunološkog zavoda, u Republici Hrvatskoj su morbili i rubela praktički eliminirani, a pobol od parotitisa smanjio se za 99%. Cjepivo protiv morbila, priređeno sa sojem Edmonston-Zagreb, izradili su i usavršili stručnjaci Imunološkog zavoda. Stotine milijuna doza primijenjene su u djece u tridesetak zemalja svijeta bez prijavljenih štetnih učinaka ili mortaliteta. Svjetska zdravstvena organizacija (WHO) ocijenila je kako upravo cjepivo protiv morbila Imunološkog zavoda postiže izuzetne imunološke efekte. Takva stručna ocjena kvalitete doprinijela je svjetskom ugledu Imunološkog zavoda, što je omogućilo prodor naših proizvoda na svjetsko tržište.

Uspješna polustoljetna klinička primjena, te izostanak komplikacija pri uporabi, svrstavaju Antitoksin za otrov europskih zmija (konjski) u najbolje proizvode te vrste u svijetu. Primjena zmijskog protuotrova Imunološkog zavoda najbolji je jamac sigurnosti i zaštićenosti od posljedica ugriza europskih zmija iz porodice ljutica (Viperidae), rod Vipera.

Prije više od pola stoljeća Imunološki zavod započeo je s proizvodnjom lijekova iz ljudske krvi ili ljudske plazme. Imunološki zavod proizvodi krvne derivate isključivo iz plazme prikupljene na području Republike Hrvatske te slijedi naputak Vijeća Europe — Preporuka R(88), koja kaže kako su proizvodi iz plazme vlastitog porijekla namijenjeni vlastitoj populaciji ujedno i najbolje rješenje.

Iz gore navedenog vidljiv je značaj institucije Imunološkog zavoda za kvalitetu života naroda koji živi na ovim prostorima, ali i mnogo šire. Kakvoća alternativnih pripravka koji se mogu pronaći na slobodnom tržištu je upitne kvalitete. Osim zdravstvenog značaja, nije zanemariv ni ekonomski utjecaj s obzirom da s jedne strane Republika Hrvatska uvozi višestruko skuplje pripravke, a s druge ne ostvaruje izmaklu dobit s obzirom da su pripravci Imunološkog zavoda spadali u sam svjetski vrh po kvaliteti proizvoda.

Vlada Republike Hrvatske je na svojoj sjednici održanoj 30. srpnja 2015. godine donijela Odluku o pokretanju postupka radi preoblikovanja trgovačkog društva Imunološki zavod d.d. u ustanovu za obavljanje djelatnosti zdravstva Imunološki zavod temeljem koje je, na sjednici održanoj 20. kolovoza 2015. godine, Vlada Republike Hrvatske donijela Uredbu o osnivanju Imunološkog zavoda kao javne zdravstvene ustanove koja je od strateškog i općeg gospodarskog interesa za Republiku Hrvatsku (NN 91/2015). Nastavno na Uredbu, ustanova Imunološki zavod (OIB 51786203438) registrirana je kod Trgovačkog suda u Zagrebu 4. rujna 2015. godine pod matičnim brojem subjekta upisa (MBS) 080987723.

Međusobnim Ugovorom o prijenosu djelatnosti trgovačko društvo prenijelo je na ustanovu sva prava i obveze vezane uz prenesene djelatnosti, sve dozvole, ISO certifikate i žigove, ugovore o radu djelatnika te pravo ostave i čuvanja matičnih sojeva virusa. Predmetnim ugovorom Imunološki zavod d.d. dao je javnoj ustanovi Imunološki zavod pravo korištenja poslovnih prostora i opreme koje je koristio za obavljanje prenesenih djelatnosti.

U svrhu boljeg razumijevanja koje su predradnje prethodile nedavnom restrukturiranju Imunološkog zavoda u Vladi Zorana Milanovića važno je sagledati i sveukupni period od 1990. do danas te povijest pretvorbe Imunološkog zavoda:

Krajem 1991. Zavod je imao 412 zaposlenika. Direktor mu je od 1986. do 1992. bio dr. Miroslav Beck (preminuo u siječnju 2012.). Slijed raznih problema i sumnjivih poslova može se pratiti od tog vremena pa nadalje:

- 3. ožujka 1992. Radnički savjet donio je odluku o osnivanju društva Cjepivo d.o.o.,
- 6. ožujka 1992. Republički fond zdravstvenog osiguranja i zdravstva Hrvatske obavijestio je Agenciju Republike Hrvatske za restrukturiranje i razvoj da su ih zaposlenici Zavoda upozorili o aktivnostima direktora u vezi prodaje pojedinih jedinica koje su organizacijske proizvodne cjeline
- 25. ožujka 1992. Agencija je donijela rješenje kojim se u Imunološki zavod uvodi upravni odbor kao mjera zaštite društvenog kapitala.
- 13. travnja 1992. po odluci upravnog odbora Zavoda pokrenut je postupak za brisanje društva Cjepivo d.o.o. Zagreb iz sudskog registra
- 23. travnja 1992. odlukom upravnog odbora dr. Miroslav Beck prestaje biti direktor Zavoda, a za vršitelja dužnosti direktora imenovan je akademik Vlatko Silobričić
- 30. lipnja 1992. upravni odbor Zavoda na sjednici donosi Odluku o pretvorbi
- 8. kolovoza 1994. Imunološki zavod d.d. za proizvodnju lijekova, farmaceutskih kemikalija i znanstveno istraživački rad, Zagreb, Rockefellerova 2 upisan je u sudski registar i postaje dioničko društvo

U razdoblju od travnja 1992. do srpnja 1997. direktor Imunološkog zavoda je Vlatko Silobričić. Prema izvješću o obavljenoj Državnoj reviziji pretvorbe i privatizacije iz svibnja 2002., Zavod je u lipnju 2000. protiv Silobričića podnio Županijskom državnom odvjetništvu u Zagrebu kaznenu prijavu. U prijavi je navedeno da je „Ministarstvo unutarnjih poslova, zbog postojanja osnovane sumnje o krivičnim djelima kojima je u poslovanju nanosena šteta Zavodu, pokrenulo tijekom 1996. kriminalističku obradu koja je još u tijeku“. Navedeno je da obradom nisu obuhvaćeni svi poslovni odnosi u kojima je zbog nezakonitih postupanja direktora nastupila šteta Zavodu, a odnose se na ugovaranje najma i investicijsko ulaganje u unajmljeni objekt za životinje i skladište u Brezju, oročavanje novčanih sredstava i uzimanje kredita u razdoblju od 1994. do 1996. , te isplatu plaće direktoru u 1996.

1997. godine zbog neulaganja u pogone i opremu tj. zbog zastarjele opreme Imunološki zavod izgubio je licencu Svjetske zdravstvene organizacije. Zbog toga im je propao ugovor s distributerom koji ih je tužio i dobio 3 milijuna dolara odštete u arbitražnom sporu.

U periodu od 30. lipnja 2000. godine g. Silobrčić je bio član, a od 4. srpnja 2001. godine i predsjednik NO Imunološkog zavoda. U tom razdoblju od 13. srpnja 2000. direktorica Imunološkog bila je Sabina Rabatić. Članovi NO uz g. Silobrčića bili su Rajko Ostojić, Velimir Srića i Katarina Kardum.

G. Silobrčić je preuzeo Imunološki zavod od 23. travnja, 1992. godine od Miroslava Becka koji je umjesto da ulaže u proizvodnju i modernizaciju pogona sebi isplaćivao menadžersku visoku naknadu (Sladoljev, Slobodna Dalmacija iz 2014). Sličnu praksu nastavio je i Silobrčić u svom mandatu, te je umjesto da ulaže u modernizaciju proizvodnje isplaćivao sebi visoke honorare (vidi nalaz Državne revizije RH na stranici 18. izvješća iz 2002. godine).

G. Silobrčić je bio direktor društva u trenutku donošenja Odluke o pretvorbi na Upravnom odboru poduzeća na sjednici održanoj 30. lipnja, 1992. godine. Odlukom je odlučeno da se društvo pretvara u dioničko društvo prodajom dionica. Jedan od većinskih dioničara društva postaje Guste Santini, blizak Silobrčiću i vlasnik privatne štedionice gdje će kasnije Silobrčić oročavati 25 milijuna kuna društva po kamati od 45% godišnje u trenutku kad su komercijalne banke u RH davale 15% kamatu (Sladoljev, SD, 10. siječnja, 2014. godine). Time je društvu nanesena izravna i značajna šteta što je utvrdila i Državna revizija (stranica 18. i 19. izvješća Državne revizije iz 2002. godine). Kasnije je odlukom Hrvatske narodne banke ugašena ova štedionica i zabranjen joj je rad.

Na stranici 5. Nalaza Državne revizije iz 2002. godine izrijekom je navedeno da je Društvo donijelo Razvojni program rada (1992—1996. godine). Međutim, umjesto da se ispune ciljevi iz Razvojnog programa koji su podrazumijevali značajna ulaganja i modernizaciju proizvodnje, posebice imajući u vidu dugoročno održavanje unosnog ugovora sa Svjetskom zdravstvenom organizacijom, Silobrčić nije napravio ništa od planiranog i društvo je 1998. kao posljedicu izgubilo unosni ugovor sa Svjetskom zdravstvenom organizacijom što je uvelike doprinijelo lošem poslovanju. Tijekom 5 godina mandata direktora Vlatka Silobrčića prema kazivanju upućenih i nalazima Državne revizije strmoglavo su vodili propasti Imunološkog zavoda. Međutim, bez obzira na to prema nalazima Državne revizije Silobrčić si je dijelio dividende i visoke osobne honorare te je isplata njegove plaće u 1996. (stranica 18. izvješća Državne revizije iz 2002.) bila dio kriminalističke obrade.

Na stranici 15. nalaza Državne revizije piše da je tijekom Silobrčićevog direktorskog mandata 1993., 1994., 1996. i 1997. g. reviziju poslovanja obavljala tvrtka Teb revizija d.o.o., te su kako je navedeno “pronađene nepravilnosti koje se odnose na obračun odstupanja od planskih cijena zaliha sirovine i materijala, obračun proizvodnje u tijeku i gotovih proizvoda, evidentiranje materijalnih sredstava u pripremi obveza prema dobavljačima i troškova investicijskog održavanja“.

Razvojnim programom planirana su ulaganja u opremu, objekte i investicijsko održavanje objekata i opreme u razdoblju od 1992. do 1996. u ukupnom iznosu 18.000.000 DEM, a uloženo je samo 6.775.163 DEM što je samo 37,6% od planiranog iznosa. U istom razdoblju, društvo je imalo dodatne prihode i sredstva od 25 milijuna kuna koja su bila

oročena po nepovoljnoj kamati u privatnoj štedionici u vlasništvu Guste Santinija. (Izviješće Državne revizije, 2002 godine, stranice 18.).

U nalazu Državne revizije iz 2002. godine na stranici 18. piše: “U lipnju 2000. godine Društvo je podnijelo Županijskom državnom odvjetništvu u Zagrebu kaznenu prijavu protiv Vlatka Silobrčića koji je obavljao dužnost direktora Društva u razdoblju od travnja 1992. do srpnja 1997. U prijavi je navedeno da je Ministarstvo unutarnjih poslova zbog postojanja osnovane sumnje o kaznenim djelima kojima je u poslovanju nanesena šteta Društvu, pokrenulo tijekom 1996. kriminalističku obradu koja je još u tijeku. Navedeno je da obradom nisu obuhvaćeni svi poslovni odnosi u kojima je zbog nezakonitog postupanja direktora nastupila šteta Društvu, a odnose se na ugovaranje najma i investicijsko ulaganje u unajmljeni objekt za životinje i skladište u Brezju, oročavanje novčanih sredstava i uzimanje kredita u razdoblju od 1994. do 1996. te isplatu plaća direktoru u 1996.“

Na stranici 19. istog dokumenta piše:

„Tijekom 1994. i 1995. Društvo je s društvom Štedionica Pantovčak d.d. Zagreb i njezinim pravnim sljedbenikom društvom Investicijsko-komercijalna štedionica d.d. Zagreb (MBS 080011916) zaključilo 12 ugovora o oročenom depozitu uz godišnju kamatnu stopu u visini 50,0% eskontne stope (4,5% godišnje). Štedionicu su u 1993. godine s jednakim osnivačkim ulozima osnovali jedan od malih dioničara Društva (u travnju 2002. ima u vlasništvu 4,7% dionica Društva) i društvo Rifin d.o.o. Zagreb (MBS 080063689). Oročena sredstva kod štedionice s pripisanom kamatom koncem 1995., iznosila su 5.497.325,96kuna. Društvo investicijsko-komercijalna štedionica je sredstva u cijelosti doznačilo Društvu tijekom lipnja i srpnja 1996. Odlukom Hrvatske narodne banke od 22. ožujka 2000. društvu investicijsko-komercijalna štedionica d.d. Zagreb zabranjeno je obavljanje djelatnosti i naloženo donošenje odluke o pokretanju likvidacije.

S obzirom da je Vlatko Silobrčić na skupštini dioničara 30. lipnja 2000. izabran u Nadzorni odbor, Društvo je u kolovozu 2000. s Vlatkom Silobrčićem potpisalo dogovor da povuku sve međusobne sporove koji su u tijeku. Početkom ožujka 2002. spomenuti dogovor je stavljen izvan snage jer se podnesena kaznena prijava provodi po službenoj dužnosti.“

Pored navedenog, vrijedno je spomenuti samo neke od daljnjih nepravilnosti koje se javljaju u radu Imunološkog zavoda, a na koje upozorava Državni ured za reviziju u svom Izvješću o obavljenoj financijskoj reviziji društva Imunološki zavod d.d., sastavljenom 29. kolovoza 2011. godine (Klasa 041-01/11-05/1, urudžbeni broj 613-02-05-11-5). Radi se o isplati 8 milijuna kuna koje je Imunološki zavod isplatio trgovačkom društvu Pharmagentu, a isplatu je naložila tadašnja predsjednica Uprave Imunološkog zavoda Tatjana Sindik Milošević. Nije utvrđeno da je za isplaćenih 8 milijuna kuna Imunološki zavod dobio razmjernu uslugu od navedenog trgovačkog društva. To je utvrdila i Državna revizija u svom Izvješćaju u kojem navodi:

„Proizlazi da je trgovačko društvo (Pharmagent) dva puta zaračunalo proviziju na već gotova cjepiva, jedanput na ulazne račune kod uvoza cjepiva, a drugi puta na izlazne kod stavljanja cjepiva u promet. Društvo je plaćalo posredničku proviziju iako je imalo sva ovlaštenja za uvoz i prodaju cjepiva proizvođača na domaćem tržištu.“ -stoji između ostalog na 19. stranici izvješća Državne revizije. Dalje se u navedenom Izvješću navodi: Trgovačko društvo (Pharmagent) se obvezale predati izvještaj o stanju registracije pojedinih proizvoda i svu dokumentaciju koju je pripremalo temeljem zaključenog ugovora o poslovnom savjetovanju iz veljače 2007... Društvo (Imunološki zavod) je do konca lipnja 2010. podmirilo

obaveze prema spomenutom trgovačkom društvu (Pharmagentu) iako nije sastavljen zapisnik o preuzimanju dokumentacije... Državni ured nalaže zatražiti povrat novčanih sredstava od davatelja usluga za iznos dvostruko zaračunate provizije za uvezena gotovo cjepiva.“

Imajući u vidu sve navedeno, dodajemo da javni interes za osnivanje ovog istražnog povjerenstva proizlazi i iz članka 52. Ustava Republike Hrvatske (85/2010 — pročišćeni tekst, 5/14) koji govori da more, morska obala i otoci, vode, zračni prostor, rudno blage i druga prirodna bogatstva, ali i zemljište, šume, biljni i životinjski svijet, drugi dijelovi prirode, nekretnine i stvari od osobitog kulturnog, povijesnog, gospodarskog i ekološkog značenja, za koje je zakonom određeno da su od interesa za Republiku Hrvatsku, imaju njezinu osobitu zaštitu. Temeljem članka 14. stavka 3. Zakona o sprječavanju sukoba interesa (NN 26/11, 12/12, 126/12, 48/13 i 57/15), Hrvatski sabor na svojoj sjednici održanoj 25. rujna 2015. godine donio je Odluku o dopuni Odluke o popisu pravnih osoba od posebnog državnog interesa, kojom je Imunološki zavod proglašen pravnog osobom od posebnog državnog interesa za Republiku Hrvatsku.

b) Cilj istraživanja

Imajući u vidu osobitu važnost djelatnosti Imunološkog zavoda kao javne zdravstvene ustanove od posebnog državnog interesa za Republiku Hrvatsku, cilj istraživanja je utvrditi sve bitne okolnosti poslovanja Imunološkog zavoda, od početka procesa pretvorbe i privatizacije 1990. do danas. Dobiveni rezultati pomoći će rasvijetliti okolnosti poslovanja Imunološkog zavoda te stvoriti pretpostavke za kvalitetnu procjenu svih poslovnih mogućnosti za ovaj Zavod.

Pored navedenog, otkriju li se tokom rada Istražnog povjerenstva okolnosti i činjenice koje upućuju da je tokom godina bilo nezakonitosti u djelovanju uprava, nadzornih odbora i drugih tijela Imunološkog zavoda, kao i trećih osoba povezanih sa Zavodom, cilj istraživanja je i pribaviti dokaze za eventualni kazneni progon i naposljetku naknadu štete od počinitelja.

U postupku istraživanja Istražno povjerenstvo dužno je izvršiti uvid u svu dokumentaciju i druge isprave vezane uz predmet istrage, pribaviti iskaze svjedoka i nalaze vještaka.

Istražno povjerenstvo dužno je svakoj osobi čiji se rad ili ponašanje ispituje omogućiti očitovanje o činjenicama i okolnostima tog djelovanja.

c) Područje istraživanja

Područje istraživanja ovog Istražnog povjerenstva obuhvaća istraživanje rada svih odgovornih osoba povezanih s Imunološkim zavodom, od pripreme pretvorbe i privatizacije do danas, a posebice članova uprave društva, članova nadzornih odbora i ostalih odgovornih osoba.

Posebnu pažnju Istražno povjerenstvo obratit će na tokove novca, tj. državne zajmove i poticaje kao i prihode Imunološkog zavoda te način njihovog trošenja. Ispitat će se i ugovori s ključnim partnerima te ostali ugovori koje je Imunološki zavod sklapao, u svrhu provjere nema li među njima i štetnih ugovora.

d) Pitanja koja Istražno povjerenstvo treba ispitati

1. postoji li i koja je odgovornost dosadašnjih predsjednika i članova uprava Imunološkog zavoda, članova nadzornih odbora ili ostalih fizičkih ili pravnih osoba

povezanih s Imunološkim zavodom za poslovne odluke i tokove novca koji su rezultirali današnjim financijskim stanjem Zavoda?

2. na koji je način utvrđivan temeljni kapital Imunološkog zavoda prije procesa pretvorbe i privatizacije poduzeća te koja je sve imovina bila obuhvaćena temeljnim kapitalom?
3. što je nakon postupka pretvorbe i privatizacije ušlo u imovinu Imunološkog zavoda, te pod kojim vrijednostima?
4. a) koliko je sojeva bilo u vlasništvu Imunološkog zavoda u trenutku procjenjivanja vrijednosti 1990. godine i kolika im je bila vrijednost?
b) koliko je sojeva u vlasništvu Imunološkog zavoda danas i kolika im je vrijednost?
c) na koji način se raspolagalo razlikom u vrijednosti sojeva 1990. godine i danas?
5. je li u raspolaganju sa sojevima u vlasništvu Imunološkog zavoda došlo do kršenja Ustava i zakona?
6. zašto Vlada RH nije iskoristila činjenicu da je biotehnologija strateška grana u Republici Hrvatskoj navedena u Strategiji pametne specijalizacije (NN 32/2016) koju je Vlada RH donijela početkom 2016. godine, te zašto Imunološki zavod nije proglašen tvrtkom od strateškog interesa za Republiku Hrvatsku sukladno Zakonu o upravljanju i raspolaganju imovinom u vlasništvu Republike Hrvatske (NN 94/13, 18/16)?
7. zašto niti jedna Vlada RH nije planirala uložiti u Imunološki zavod iz strukturnih fondova što je bila jedinstvena prilika da se modernizira zastarjela infrastruktura Imunološkog zavoda?
8. je li bilo pogodovanja inozemnim biotehnološkim i farmaceutskim tvrtkama koje se koriste virusnim sojevima u proizvodnji vakcina, posebice dječjih ospica?
9. je li bilo pogodovanja ili nezakonitosti vezanih uz postupke pregovora i sklapanja svih većih inozemnih ugovora koje je Imunološki zavod sklapao?
10. je li posljednjim preoblikovanjem trgovačkog društva Imunološki zavod d.d. u ustanovu za obavljanje djelatnosti zdravstva Imunološki zavod, došlo do kršenja Ustava Republike Hrvatske i važećih zakonskih propisa kojima se uređuje djelokrug, rad i ovlasti Imunološkog zavoda?

Rasprava o Prijedlogu Odluke zaključena je 8. veljače 2017. godine, a Odluka je donesena jednoglasno sa 139 glasova „za“ na 3. sjednici 10. veljače 2017. godine.

Odluka o osnivanju Istražnog povjerenstva za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda (Narodne novine, br. 26/17), stupila je na snagu danom donošenja odnosno 17. ožujka 2017. godine (u daljnjem tekstu: Odluka). Navedenom Odlukom utvrđeni su zadatci Istražnog povjerenstva za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda (u daljnjem tekstu: Istražno povjerenstvo), vrijeme u kojem je Istražno povjerenstvo dužno obaviti istraživanje za koje je osnovano, a koje iznosi šest mjeseci od dana osnivanja te su imenovani članovi Istražnog povjerenstva.

Dana 29. ožujka 2017. godine održana je 1. sjednica Istražnog povjerenstva na kojoj je Istražno povjerenstvo donijelo Poslovnik o radu Istražnog povjerenstva za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima

Imunološkog zavoda i započelo je sa svojim radom. Sveukupno je održano 5 sjednica, s tim da se na 3. sjednici 29. lipnja 2017. godine započelo sa saslušanjem svjedoka i nastavljeno je na 4. sjednici Istražnog povjerenstva. Ispitano je 26 osoba u svojstvu svjedoka te su na 5. sjednici Istražnog povjerenstva jednoglasno s 10 glasova „za“ doneseni zaključci.

2. Odluka o osnivanju Istražnog povjerenstva za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda

HRVATSKI SABOR

Na temelju članka 92. Ustava Republike Hrvatske i članaka 2. i 3. Zakona o istražnim povjerenstvima („Narodne novine“, br. 24/96) Hrvatski sabor na sjednici 10. veljače 2017. i 17. ožujka 2017. donio je

ODLUKU

O OSNIVANJU ISTRAŽNOG POVJERENSTVA ZA UTVRĐIVANJE ODGOVORNOSTI ZA REZULTATE UPRAVLJANJA I RASPOLAGANJA FINACIJSKIM I DRUGIM RESURSIMA IMUNOLOŠKOG ZAVODA

I.

Osniva se Istražno povjerenstvo za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda.

II.

Za djelovanje Istražnog povjerenstva iz točke I. ove Odluke postoji javni interes da se utvrde sve bitne okolnosti poslovanja Imunološkog zavoda, od procesa pretvorbe i privatizacije 1990. do danas. Dobiveni rezultati pomoći će u rasvjetljavanju okolnosti poslovanja Imunološkog zavoda te stvoriti pretpostavke za kvalitetnu procjenu svih poslovnih mogućnosti za uspješan oporavak Zavoda. Otkriju li se tijekom rada Istražnog povjerenstva okolnosti i činjenice koje upućuju na to da je tijekom godina bilo nezakonitosti u djelovanju uprava, nadzornih odbora i drugih tijela Imunološkog zavoda, ili trećih osoba povezanih sa Zavodom, rezultati istraživanja mogu predstavljati temelj za eventualni kazneni progon i naposljetku naknadu štete od počinitelja.

III.

Istražno povjerenstvo dužno je utvrditi:

1. postoji li i koja je odgovornost dosadašnjih predsjednika i članova uprava Imunološkog zavoda, članova nadzornih odbora ili ostalih fizičkih ili pravnih osoba povezanih s Imunološkim zavodom za poslovne odluke i tokove novca koji su rezultirali današnjim financijskim stanjem Zavoda
2. na koji je način utvrđivan temeljni kapital Imunološkog zavoda prije procesa pretvorbe i privatizacije poduzeća te koja je sve imovina bila obuhvaćena temeljnim kapitalom
3. što je nakon postupka pretvorbe i privatizacije ušlo u imovinu Imunološkog zavoda te pod kojim vrijednostima

4. a) koliko je sojeva bilo u vlasništvu Imunološkog zavoda u trenutku procjenjivanja vrijednosti 1990. godine i kolika im je bila vrijednost
- b) koliko je sojeva u vlasništvu Imunološkog zavoda danas i kolika im je vrijednost
- c) na koji se način raspolagalo razlikom u vrijednosti sojeva 1990. godine i danas
5. je li u raspolaganju sojevima u vlasništvu Imunološkog zavoda došlo do kršenja Ustava i zakona
6. zašto Vlada RH nije iskoristila činjenicu da je biotehnologija strateška grana u Republici Hrvatskoj navedena u Strategiji pametne specijalizacije (»Narodne novine«, br. 32/16.) koju je Vlada RH donijela početkom 2016. godine te zašto Imunološki zavod nije proglašen tvrtkom od strateškog interesa za Republiku Hrvatsku sukladno Zakonu o upravljanju i raspolaganju imovinom u vlasništvu Republike Hrvatske (»Narodne novine«, br. 94/13., 18/16.)
7. zašto niti jedna Vlada RH nije planirala uložiti u Imunološki zavod iz strukturnih fondova, što je bila jedinstvena prilika da se modernizira zastarjela infrastruktura Imunološkog zavoda
8. je li bilo pogodovanja inozemnim biotehnološkim i farmaceutskim tvrtkama koje se koriste virusnim sojevima u proizvodnji cjepiva, posebice protiv dječjih ospica
9. je li bilo pogodovanja ili nezakonitosti vezanih uz postupke pregovora i sklapanja svih većih inozemnih ugovora koje je Imunološki zavod sklapao
10. je li posljednjim preoblikovanjem trgovačkog društva Imunološki zavod d.d. u ustanovu za obavljanje djelatnosti zdravstva Imunološki zavod došlo do kršenja Ustava Republike Hrvatske i važećih zakonskih propisa kojima se uređuje djelokrug, rad i ovlasti Imunološkog zavoda.

IV.

U postupku istraživanja Istražno povjerenstvo dužno je izvršiti uvid u svu dokumentaciju i druge isprave vezane uz predmet istrage, pribaviti iskaze svjedoka i nalaze vještaka.

Istražno povjerenstvo dužno je svakoj osobi čiji se rad ili ponašanje ispituje omogućiti očitovanje o činjenicama i okolnostima tog djelovanja.

V.

Istražno povjerenstvo dužno je obaviti istraživanje za koje je osnovano najkasnije u roku od šest mjeseci od dana osnivanja te nakon toga Hrvatskom saboru podnijeti izvješće o tom prijedlogu.

VI.

Istražno povjerenstvo ima petnaest (15) članova.

VII.

U Istražno povjerenstvo imenuju se:

za predsjednika
IVAN VILIBOR SINČIĆ

za potpredsjednicu
GROZDANA PERIĆ

za tajnika
MARKO ŠIMIĆ

za članove:
ŽELJKA JOSIĆ
dr. sc. GORAN DODIG
dr. sc. DRAGO PRGOMET
IVAN ČELIĆ
KAŽIMIR VARDA
SILVANO HRELJA
dr. sc. IVAN LOVRINOVIĆ
TOMISLAV PANENIĆ
KREŠO BELJAK
ANA KOMPARIĆ DEVČIĆ
MARTA LUC-POLANC
dr. sc. BRANKO GRČIĆ.

VIII.

Ova Odluka objavit će se u „Narodnim novinama“, a stupa na snagu danom donošenja.

Klasa: 021-12/17-14/01

Zagreb, 17. ožujka 2017.

HRVATSKI SABOR

Predsjednik
Hrvatskoga sabora
Božo Petrov, v. r.

3. Zakoni i drugi propisi na temelju kojih je Istražno povjerenstvo temeljilo svoje postupanje

- Ustav Republike Hrvatske (Narodne novine, br. 85/10 i 5/14)
- Zakon o istražnim povjerenstvima (Narodne novine, br. 24/96)
- Zakon o općem upravnom postupku (Narodne novine, br. 47/09)
- Poslovnik Hrvatskoga sabora („Narodne novine“, br. 81/13, 113/16 i 69/17)
- Poslovnik o radu Istražnog povjerenstva za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda
- Statut Imunološkog zavoda

4. Institucije s kojima je Istražno povjerenstvo surađivalo i dokumentacija koju je Istražno povjerenstvo prikupilo u svome radu

4.1.Vlada Republike Hrvatske

- Dopis Vlade Republike Hrvatske KLASA: 022-03/17-25/19 URBROJ: 50301-25/05-17-7 od 18. svibnja 2017. godine
- Odluka o pokretanju postupka radi preoblikovanja trgovačkog društva Imunološki zavod d.d. u ustanovu za obavljanje djelatnosti zdravstva Imunološki zavod KLASA: 022-03/15-04/326 URBROJ: 50301-05/18-15-2 od 30. srpnja 2015. godine
- Dopis predlagatelja Državnog ureda za upravljanje državnom imovinom o donošenju Odluke o pokretanju postupka radi preoblikovanja trgovačkog društva Imunološki zavod d.d. u ustanovu za obavljanje djelatnosti zdravstva Imunološki zavod od 24. srpnja 2015. godine s Prijedlogom odluke, obrazloženjem te mišljenjima Ministarstva financija, Ministarstva gospodarstva, Ministarstva zdravlja, Ureda za zakonodavstvo, Hrvatskoga zavoda za mirovinsko osiguranje i Centra za restrukturiranje i prodaju
- Uredba o osnivanju Imunološkog zavoda (Narodne novine, br. 91/15)
- Ugovor o prijenosu djelatnosti između Imunološkog zavoda d.d. i Imunološkog zavoda od 1. listopada 2015. godine
- Aneks Ugovora o prijenosu djelatnosti između Imunološkog zavoda d.d. i Imunološkog zavoda od 15. veljače 2016. godine
- Zapisnik 23. sjednice Nadzornog odbora Imunološkog zavoda d.d. od 28. rujna 2015. godine
- Zapisnik s redovite skupštine Glavne skupštine društva Imunološkog zavoda d.d. od 30. kolovoza 2016. godine
- Izjava o raskidu Ugovora o prijenosu djelatnosti i Aneksa Ugovora o prijenosu djelatnosti od 30. rujna 2016. godine.
- Financijski izvještaj Imunološkog zavoda d.d. za 2013. godinu s prilogima
- Financijski izvještaj Imunološkog zavoda d.d. za 2014. godinu s prilogima
- Financijski izvještaj Imunološkog zavoda d.d. za 2015. godinu s prilogima
- Izvještaji proračuna, proračunskih i izvanproračunskih korisnika – Imunološki zavod za razdoblje od 4. rujna do 31. prosinca 2015. godine
- Izvještaji proračuna, proračunskih i izvanproračunskih korisnika – Imunološki zavod za razdoblje od 1. siječnja do 31. prosinca 2016. godine

4.2 Državni ured za reviziju

- Dopis Državnog ureda za reviziju KLASA: 041-02/17-13/5 URBROJ: 613-01-01-17-2 od 12. svibnja 2017. godine
- Preslika Izvješća o obavljenoj reviziji pretvorbe i privatizacije društvenog poduzeća Imunološki zavod, Zagreb KLASA: 041-03/01-01/533 URBROJ: 613-01-02-02-10 od 9. svibnja 2002. godine.

4.3. Državno odvjetništvo Republike Hrvatske

- Dopis Državnog odvjetništva Republike Hrvatske broj: A-458/2017 od 31. kolovoza 2017. godine
- Dopis Državnog odvjetništva Republike Hrvatske broj: A-458/2017 od 11. rujna 2017. godine
- Preslika spisa Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu broj: K-DO-296/10
- Preslika spisa Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu broj: KR-DO-896/09 (I-VI dijelova)
- Preslika spisa Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu broj: KR-DO-2652/07 povodom izvješća Državnog ureda za reviziju o reviziji pretvorbe i privatizacije Imunološkog zavoda Zagreb
- Preslika spisa Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu broj K-DO-2372/04
- Preslika spisa Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu broj KR-DO-1168/15

4.3 Županijsko državno odvjetništvo

- Dopis Županijskog državnog odvjetništva broj: A-329/17 od 2. kolovoza 2017. godine
- Spis predmeta K-DO-2586/2006

4.4 Županijski sud u Zagrebu

- Dopis Županijskog suda u Zagrebu, Odjel sudaca istrage Poslovni broj 5. Kir-1111/2017.

4.5 Ministarstvo zdravstva

- Odgovor Ministarstva zdravstva, Uprave za medicinsku djelatnost KLASA: 053-02/17-01/471 URBROJ: 534-03-4-2/1-17/02 od 11. rujna 2017. godine

4.6 Imunološki zavod

- Dopis Imunološkog zavoda od 19. svibnja 2017. godine s popisom članova Nadzornih odbora Imunološkog zavoda d.d. od pretvorbe društvenog poduzeća Imunološki zavod u Imunološki zavod d.d., tijela Društva nadležna za upravljanje Imunološkim zavodom d.d. od pretvorbe društvenog poduzeća Imunološki zavod u Imunološki zavod d.d., popis osobe ovlaštenih za zastupanje društva Imunološki zavod d.d., od pretvorbe društvenog poduzeća Imunološki zavod u Imunološki zavod d.d.
- Izvješće revizora za 1993. godinu
- Godišnja financijska izvješća, Izvješća revizora, Izvješća Uprave i Nadzornog odbora od 1994. godine do 2016. godine
- Ugovor sklopljen između Imunološkog instituta i Serum Institute of India od 7. siječnja 1993. godine uz popratnu dokumentaciju
- Dopis Imunološkog zavoda URBROJ: 637/2017 od 19. srpnja 2017. godine uz popratnu dokumentaciju, podatke o cijeni opreme koju je u Kini nabavio bivši direktor, gospodin Davorin Gajnik te podatke o vrijednosti svih nekretnina Imunološkog zavoda
- Dopis Imunološkog zavoda od 8. rujna 2017. godine uz prilog Ugovora sklopljenog između HBL HLL Biotech i Imunološkog zavoda d.d. od 20. kolovoza 2013. godine te ovjerena preslika tog Ugovora
- Zapisnici sa sjednica Upravnog odbora, Nadzornog odbora i Skupština
- Ugovor o prijenosu djelatnosti od 1. listopada 2015. godine i Aneks Ugovora o prijenosu djelatnosti od 15. veljače 2016. godine
- Promet dionica Imunološkog zavoda na burzi u razdoblju od 1993. do 1996. godine (cijena kupoprodaje dionica i nazivi kupaca/prodavatelja)
- Ugovor o oročenom depozitu iz 1994. godine, Ugovor o uslugama preventivnog informiranja iz područja financijskog poslovanja iz 1994. godine, Ugovor o uvođenju centara odgovornosti iz 1994. godine
- Popis vlasnika dionica s pripadajućim brojem dionica Imunološkog zavoda d.d.
- Sporazum o organizacijskim promjenama i poslovnoj suradnji od 3. Srpnja 2013. Godine
- Arbitražni pravorijek, Intervax biological limited i Imunološki zavod d.d., Izvještaj o poslovanju s Intervaxom iz 2000. godine

- Revizija poslovanja Imunološkog zavoda iz 1997. godine
- Ugovor s Intervaxom iz 1993. godine i 1987. godine
- Ugovor o davanju licence Serum Institute of India
- Studija ostvarivosti obnove Imunološkog zavoda iz 1999. godine
 - studija ostvarivosti – projektna zadaća i projektni program
 - studija ostvarivosti – odabir i prikaz lokacije za izgradnju tvornice
 - scenarij 1, knjiga 1, 2 i 3
 - scenarij 2, knjiga 1, 2 i 3
 - scenarij 3, nedostaju sve tri knjige
 - scenarij 4, knjiga 1 i 3, nedostaje knjiga 2
 - Feasibility study – summary (scenarios 1, 2, 3, 4)
 - Studija ostvarivosti – sažetak (scenarij 1, 2, 3, 4)
 - Izvještaj o poslovanju sa CM – Expertom
- Izvješće komisije Nadzornog odbora iz 1977. godine

4.7 Razno

- Imunološki zavod d.d.: Pravno mišljenje – problematika i moguća rješenja u svezi daljnje provedbe Uredbe o osnivanju Imunološkog zavoda, a koje je dalo Odvjetničko društvo Porobija i Špoljarić, Oznaka: 212/16-PM od 10. kolovoza 2016. godine
- Prikaz stanja društva srpanj 2001. Imunološki zavod - dr. Sabina Rabatić
- Presuda Prekršajnog suda u Zagrebu Poslovni broj: 65.PpG-2830/11 od 4. srpnja 2013. godine
- Dopis Hrvatskog fonda za privatizaciju, Sektor korporativnog upravljanja KLASA: 943-01/01-01/83 URBROJ: 563-02-0303/07-2001-12 od 2. listopada 2001. godine
- Dopis Ministarstva zdravstva KLASA: 943-01/01-01/0001 URBROJ: 534-01-01-02 od 23. travnja 2001. godine
- Izvješće o radu Uprave Imunološkog zavoda u 2003. godini-prof.dr.sc. Sabina Rabatić
- Program rada Imunološkog zavoda-dr. Sabina Rabatić
- Preslika dokumenata vezana uz presudu Općinskog suda u Zagrebu Posl. br.: XIII. Gžr-4145/03-2 od 23. prosinca 2003. godine

- Dogovoreni postupci na dan 30. lipnja 2010. godine, Imunološki zavod d.d. Zagreb
- Evidencija isplata razlika plaće za dr. sc. Darka Dvornika za razdoblje od 24. Svibnja 2010. godine do 30. rujna 2011. godine
- Analiza proizvodnje Imunološkog zavoda u razdoblju 2000.-2009. i osvrt na sadašnji tržišni status proizvoda – dr. sc. Anđa Treščec

5. Iskazi svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić upozorio je sve svjedoke da su dužni govoriti istinu, da ništa ne smiju prešutjeti te da je davanje lažnog iskaza kazneno djelo.

Također, upoznao je svjedoke o mogućnosti ponovnog ispitivanja te o mogućnosti suočavanja svjedoka čiji se iskazi ne slažu, prema članku 9. Poslovnika o radu Istražnog povjerenstva za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda (u daljnjem tekstu: Poslovnik o radu Istražnog povjerenstva). Sukladno članku 10. Poslovnika o radu Istražnog povjerenstva, svi članovi Istražnog povjerenstva mogu ostavljati pitanja po redosljedu prijave te je upozorio da postavljanjem pitanja i davanjem odgovora ne može se vrijeđati čast i ugled osobe koja daje iskaz pred Istražnim povjerenstvom, a svjedok svojim odgovorom ne može vrijeđati čast i ugled članova Istražnog povjerenstva.

5.1 Iskaz svjedoka gospodina Guste Santinija

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Guste Santini.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Zamolio je gospodina Santinija da odgovori kada i kako je počeo raditi za Imunološki zavod, koliko dugo je radio te koje je bilo njegovo radno mjesto u Imunološkom zavodu.

Gospodin Santini odgovorio je da nikad nije radio u Imunološkom zavodu nego da je surađivao devedesetih godina, da je bio u ugovornom odnosu s Imunološkim zavodom te da se bavio financijama, nije bio financijski savjetnik nego je preispitivao i tražio rješenja da se poništi privatizacija. Naime, Imunološki zavod je bio jedna specifična tvrtka koja je zadovoljavala potrebe od javnog interesa, bila je jedna od najboljih tvrtki što se tiče znanja, surađivala je s Kanadom i Indijom, prodala je licence Japanu, podmirila je potrebe jugoslavenskog tržišta, viškove je izvozila te je u tom dijelu bila njegova uloga, preispitivanje privatizacije i daljnjeg razvoja Imunološkog zavoda u odnosu na javno dobro.

Gospodin Santini je želio još nešto nadodati međutim predsjednik Ivan Vilibor Sinčić ga je prekinuo odnosno zatražio ga je da odgovori samo na postavljena pitanja jer će kasnije imati mogućnosti iskazati što želi kroz odgovore na sljedeća pitanja.

Gospodin Santini je zatražio da se konstatira u zapisniku da svjedoku nije bila dana mogućnost da iskaže sve što ima reći po određenom pitanju te da mu nije poznato koja pitanja će mu biti postavljena.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je u kojem stanju je svjedok zatekao Imunološki zavod, kolika je bila imovina, dug, koliko je bilo zaposlenih te da li je bio upoznat s proizvodnjom interferona.

Gospodin Santini je naveo da ne zna odgovor na ta pitanja jer se time nije bavio.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić nastavlja s pitanjima te je zamolio gospodina Santinija da odgovori je li on osnivač i vlasnik štedionice „Pantovčak“ koja je kasnije preimenovana i ima

pravnog sljednika koji se zove Investicijsko-komercijalna štedionica d.d. Također, konstatira da je prema izvratku s Trgovačkog suda, jedini osnivač gospodin Santini.

Gospodin Santini odgovara da je to točno i da je on jedan od dioničara u toj štedionici, objašnjavajući da se radi o dioničkom društvu te da je dioničko društvo vlasništvo dioničara. Navodi da je štedionica u procesu redovne likvidacije.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li je gospodin Santini davao kredite Imunološkom zavodu preko štedionice koje je bio vlasnik i osnivač.

Gospodin Santini je odgovorio da misli da jesu. S Imunološkim zavodom Investicijsko-komercijalna štedionica potpisala je ugovor o suradnji kojim je utvrđeno držanje dijela sredstava Imunološkog zavoda u štedionici.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić postavio je upit, a na osnovi nalaza Državne revizije, je li točno da su sredstva Imunološkog zavoda tijekom 1994. i 1995. godine u 12 navrata oročena u visini 4,5% kamata godišnje.

Gospodin Santini je odgovorio da vjerojatno jesu te da je taj slučaj bio predmet postupka pred Županijskim sudom u Zagrebu te je priložio presliku rješenja Posl. broj: KIO-I-79/06 od 12. siječnja 2009. godine, kojim je obustavljena istraga protiv I. okr. Vlatka Silobrčića i II. okr. Guste Santinija. Postupak je pokrenut zbog sumnje da je štedionica u odnosu na Imunološki zavod bila u povoljnijem položaju te da je na taj način ostvarila dobit i učinila štetu Imunološkom zavodu.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić zaključio je da će se od Županijskog suda zatražiti spis predmeta na koji se poziva gospodin Santini te je zatražio objašnjenje zašto je svega 50% eskontne stope bila kamatna stopa u štedionici.

Gospodin Santini odgovorio je da se ne sjeća no da smatra da je dobro radio. Pokušao je pomoći upravi Imunološkog zavoda u restrukturiranju Zavoda, a koji se bez financijskih injekcija nije mogao restrukturirati.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je koliko je dionica gospodin Santini imao u vlasništvu odnosno u vlasništvu tvrtke te koliko sada ima dionica te zašto je štedionici zabranjena djelatnost, napominjući da je 2000. godine Hrvatska narodna banka likvidirala niz štedionica.

Gospodin Santini je odgovorio da je tvrtka u redovnoj likvidaciji od 26. ožujka 2000. godine te da je kupio dodatne dionice da bi se isplatili svi depoziti, zadužio se, a kredite i danas otplaćuje. Ocjena savjeta je bila da štedionica neće moći izvršavati svoje obveze.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li je gospodin Santini bio financijski savjetnik gospodina Vlatka Silobrčića kao direktora te zašto nije konzultirao gospodina Silobrčića da uloži u bolju tehnologiju jer je 1997. godine Imunološki zavod izgubio ugovor sa Svjetskom zdravstvenom organizacijom zbog zaostajanja za svjetskim standardima odnosno neulaganja u unapređenje proizvodnje.

Gospodin Santini se nije smatrao financijskim savjetnikom, to je širi pojam od onoga što je on bio, davao je savjete o onome što je znao kao ekonomist, želio je pomoći u restrukturiranju Imunološkog zavoda koji je u znanstvenom smislu bio potentniji od Plive. Obrazložio je financijsko tržište 1997. godine, smatra da nijedna firma koja je bila u hrvatskom vlasništvu nije imala bonitet te se željelo vratiti Imunološki zavod pod kišobran države.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Branko Grčić

Člana Branka Grčića zanimalo je zašto je u tadašnjoj upravi došlo do ideje o poništenju privatizacije kao mogućem doprinosu da se Imunološki zavod vrati na dobar put odnosno što je dovelo do procjene da je privatizacija negativno utjecala na poslovanje Imunološkoga zavoda te da taj problem postoji i danas tj. traje 20 godina. Također ga je zanimalo je li proces privatizacije rezultirao priljevom kapitala Imunološkom zavodu, a kojim sredstvima bi se investiralo u tehnološku obnovu firme.

Gospodin Santini je naveo da se pokušalo naći izvore financiranja no tada to nije bilo objektivno moguće, zatim se pokušao naći strateški partner, a onda kao zadnja opcija da se vrati pod državu. Također, Hrvatska je uvijek određivala cijene proizvoda Imunološkog zavoda koje su bile ispod onih granica nego što su one objektivno trebale biti. Imunološki zavod, svojim poslovanjem u danim uvjetima cijena nije mogao postići dovoljnu stopu samofinanciranja da bi eliminirao svoj zaostatak u tehnološkom razvoju. Naveo je da je Zakon o privatizaciji bila prvobitna akumulacija kapitala gdje se društveno vlasništvo privatiziralo po političkim kriterijima i pri čemu su uništeni umirovljenici. Smatra da će akademik Silobrčić to bolje objasniti.

Sljedeća je pristupila ispitivanju svjedoka potpredsjednica Grozdana Perić

Potpredsjednica Grozdana Perić zamolila je za odgovor što se dogodilo sa sredstvima od preko 5 milijuna i 400 tisuća kuna deponiranih 1994. i 1995. godine u njegovoj štedionici, a koji se spominju u izvješću Državne revizije, što su znatna sredstva Zavoda i s kojima je Zavod bez dodatnih zaduženja mogao funkcionirati.

Gospodin Santini je odgovorio da su ta sredstva uredno vraćena te ne zna je li Imunološki zavod mogao s tim sredstvima bitno poboljšati svoje tehnološko stanje.

Sljedeća je pristupila ispitivanju svjedoka članica Ana Komparić Devčić

Članicu Anu Komparić Devčić zanimalo je tko su bili vlasnici Imunološkog zavoda do 1994. godine odnosno 1997. godine, a s obzirom na ulogu gospodina Santinija da pomogne u poništenju njegove privatizacije.

Gospodin Santini je odgovorio da je država bila vlasnik s preko 70% te da je i on bio jedan od dioničara. Ne sjeća se koje je godine izvršena privatizacija Imunološkog zavoda, nekada je Republički SIZ financirao projekte Imunološkog zavoda. Vidio je potencijal u Imunološkom zavodu no isto tako je vidio da na komercijalnom tržištu nemaju šansu, da ne mogu naći strateškog partnera te da je jedino rješenje vratiti se pod kišobran države.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Silvano Hrelja

Član Silvano Hrelja je postavio upit je li odnos gospodina Santinija s Imunološkim zavodom imao 3 dodirne točke. Jedna je bila kao savjetodavac, druga štedionica koja je poslovala s Imunološkim zavodom i treća da je nakon privatizacije imao dionice i udjel u vlasništvu Imunološkog zavoda.

Gospodin Santini je odgovorio da je treće točno, a da o prvom i drugom postoji pravorijek te da to posebno ne bi komentirao. Međutim naveo je da je na zamolbu akademika Silobrčića i Dekarisa, preko vlastite firme RIFIN napravio ekonomsku podlogu s kojom bi se moglo nastupiti u traženju sredstava, strateškog investiranja odnosno što bi to značilo za restrukturiranje same tvrtke Imunološkog zavoda.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić nastavio je s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li je gospodin Santini htio da Imunološki zavod bude iznimka u procesu privatizacije kao INA.

Gospodin Santini je odgovorio da nije već da je on htio da Imunološki zavod dođe pod kapu države.

Potpredsjednica Grozdana Perić nastavila je s ispitivanjem svjedoka

Potpredsjednicu Grozdanu Perić zanimalo je da li je gospodin Santini još uvijek mali dioničar.

Gospodin Santini je odgovorio da nije i da je prestao biti vlasnikom dionica iza 2000. godine.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Kažimir Varda

Član Kažimir Varda se referirao na presliku rješenja Županijskog suda u Zagrebu, a kojeg je gospodin Santini dostavio Istražnom povjerenstvu da nema štambilj pravomoćnosti pa ga Istražno povjerenstvo ne može koristiti odnosno mora zatražiti izvornu dokumentaciju jer postoji mogućnost da je oštećenik za kojeg pretpostavlja da je Imunološki zavod pokrenuo spor.

Gospodin Santini je odgovorio da nema saznanja da se protiv njega vodi spor.

Na traženje Istražnog povjerenstva Županijsko državno odvjetništvo je u prilogu dopisa Broj: A-329/17 od 2. kolovoza 2017. godine dostavilo rješenje Posl. broj: KIO-I-79/06 od 12. siječnja 2009. godine kojim se obustavlja istraga protiv I. okr. Vlatka Silobrčića i II. okr. Guste Santinija. Navedeno rješenje je postalo pravomoćno 15. siječnja 2009. godine.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić nastavio je s ispitivanjem svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić zamolio je gospodina Santinija da kaže svoje mišljenje o ulozi gospodina Silobrčića kao direktora u Imunološkom zavodu od 23. travnja 1992. godine do 1997. godine, njegovu ulogu u razvoju odnosno ne razvoju Imunološkog zavoda te zašto je baš u njegovu štedionicu stavio novac.

Gospodin Santini je odgovorio da nije kvalificiran ocjenjivati gospodina Silobrčića u stručnom pogledu jer nema ta saznanja. Može samo reći da su raspravljali što napraviti da Imunološkom zavodu bude bolje. Ne zna zašto je gospodin Silobrčić stavio novac Imunološkog zavoda u njegovu štedionicu no pretpostavlja jer je bio u tadašnjoj financijskog garnituri u samom vrhu.

Članica Ana Komparić Devčić nastavila je s ispitivanjem svjedoka

Članicu Anu Komparić Devčić zanimalo je koje godine je štedionica vratila sredstva Imunološkom zavodu te koje godine je kupio dionice Imunološkog zavoda.

Gospodin Santini je odgovorio da je Imunološki zavod dao štedionici, a štedionica je imala obvezu da financijske potrebe omogući pod povoljnijim uvjetima. Ne sjeća se kad je kupio dionice Imunološkog zavoda, no vidjet će doma i poslat će taj podatak.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Ivan Lovrinović

Član povjerenstva Ivan Lovrinović moli gospodina Santinija da ocijeni financijsku poziciju Imunološkog zavoda od 1992. do 1997. godine. Također, konstatira da je gospodin Santini bio u određenim poslovnim odnosima s Imunološkim zavodom, da je prema financijskim izvještajima imao pozitivno poslovanje do 1999. godine te da od 1999. i 2000. godine počinju problemi pa ga zanima je li sugerirao tadašnjem menadžmentu kad je bilo financijskih sredstava da se uđe u financijsku obnovu.

Gospodin Santini je prije nego što je odgovorio na postavljeno pitanje upozorio da ima saznanja da je protiv gospodina Ivana Vilibora Sinčića podnesena privatna tužba te da postoji mogućnost da bude pozvan kao svjedok o čemu je dužan obavijestiti Istražno povjerenstvo.

Vežano za pitanje, smatra da ako se gleda bilanca uspjeha i financijski rezultat bilance uspjeha onda Imunološki zavod nije bio tako loš kao što je to bilo u ostaloj privredi no dugoročno, njegova tehnološka zaostalost tražila je žurnu reakciju redefiniranja. Kao član Saveznog zavoda za cijene i predsjednik Odbora za poljoprivredu i prehrambenu industriju Jugoslavije zna da je u vrijeme Jugoslavije Hrvatska branila interese Imunološkog zavoda. Država je određivala cijene koje nisu omogućavale akumulaciju ili stvaranje potentnosti firme koje je trebalo.

Smatra da je trebalo što više akumulirati sredstva kako bi se eventualna kreditna linija ili u traženju inozemnog partnera poboljšala pregovaračka sposobnost Imunološkog zavoda. Smatra da nije trebalo privatizirati Imunološki zavod jer oni koji su bili vlasnici preko 70% Imunološkog zavoda nisu preuzeli odgovornost vlasnika (Fond za privatizaciju, HZZO).

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić nastavio je s ispitivanjem svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić odgovorio je gospodinu Santiniju da može sve reći neovisno o tome što je protiv njega pokrenuta privatna tužba. Nadalje, pozvao je gospodina Santinija da još kratko kaže što želi prije nego što se ispitivanje završi.

Gospodin Santini je konstatirao kako smatra da su sve njegove radnje i odnosi s Imunološkim zavodom bile zakonite, a što potvrđuje i rješenje koje je dostavio. Smatra da Zakon o privatizaciji nije bio dobar te da se prema društvenom dobru nije ponašalo odgovorno.

5.2 Iskaz svjedoka gospodina Bojana Benka

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Bojan Benko.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je od kada je u Imunološkom zavodu, koje dužnosti je obavljao i u kojem periodu te u kojem stanju se nalazio Imunološki zavod 1997. godine kad je postao direktor, kakav je bio dug, perspektiva, stanje zaposlenih.

Gospodin Benko odgovorio je da je u Imunološki zavod došao 1975. godine i radio je u Imunološkom zavodu do 2004. godine. Nakon toga je 10 godina radio u Državnom zavodu za

intelektualno vlasništvo pa je otišao u mirovinu. Iz mirovine se ponovno vratio u Imunološki zavod.

Prvo je radio u preradi ljudske plazme, proizvodnji albumina i imunoglobulina, zatim je nakon gospodina Silobrića od 1997. do 2000. bio direktor i onda je ponovno radio u preradi ljudske krvne plazme.

Načelno govoreći, poslovanje Imunološkog zavoda je bilo pozitivno. Plaće su se isplaćivale redovito, dugovanja prema dobavljačima su bila rijetka ili nikakva. U doba rata, 5 godina, Imunološki zavod se nije mogao razvijati no nikada nije prekinuo proizvodnju, zapravo dio te proizvodnje je i izmišljen za ratne potrebe. Naime, proizvodnja albumina je izmišljena za 2. svjetskog rata, za ratne potrebe jer se transfuzija krvi, plazme nije mogla provoditi na terenu. U Americi je napravljen albumin koji je jedan od strateških proizvoda u takvim kriznim situacijama.

U tom istom periodu došlo je do privatizacije, koja je prema njegovom mišljenju došla u krivo vrijeme, došlo je do nekih propusta, nitko nije imao iskustva, nitko nije bio stručnjak u tome npr. u trenutku privatizacije u temeljni kapital nisu ušli matični sojevi za proizvodnju virusnih cjepiva te je za tu činjenicu saznao puno kasnije. Dioničari koji su tad kupovali dionice, među njima i puno radnika Imunološkog zavoda nisu bili svjesni činjenice da jedna ozbiljna vrijednost nije uključena u temeljni kapital. Zašto se to dogodilo ne može reći.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je kad je saznao za tu činjenicu, kada se u Imunološkom zavodu počelo o tome pričati i je li bila koja sjednica nadzornog odbora, uprave na kojoj se to spominje, kakve su bile reakcije.

Gospodin Benko je odgovorio da nije bio na sjednicama nadzornog odbora te da je inicirao studiju ostvarivosti nove proizvodnje jer je njegova procjena bila da Imunološki zavod nema dugoročno perspektivu ako se ne napravi neki veliki iskorak. Vlasnici Imunološkog zavoda su bili Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje, mali dioničari koji nisu uvidjeli da njihovo vlasništvo nije tako stabilno kako bi trebalo biti.

Imunološki zavod je poslovao na puno većem tržištu prije devedesetih godina, uvjeti proizvodnje su bili slabi, propisi su postajali sve stroži, lokacija na kojoj je smješten nije bila dobra pa je slijedom toga napravljena studija, radio ju je Imunološki zavod u suradnji s tvrtkom CM-Expert iz Zagreba, Trg bana Jelačića 3, prva inicijativa je pokrenuta u 9. mjesecu 1997. godine. Smatra da studija ima vrlo dobro postavljenu metodologiju, gdje iz velikog broja ulaznih podataka se može generirati različiti scenariji, a u dokumentaciji koja je poslana Istražnom povjerenstvu su 4 scenarija koja su izgledala najvjerojatnija za realizaciju. Studija je iskoristiva samo bi se podatci trebali korigirati. Studija je prezentirana članovima, stručnom kadru Imunološkog zavoda, nadzornom odboru, Ministarstvu zdravstva, HZZO-u te je nadzorni odbor 1999. godine donio odluku da je studija prihvatljiva. Nakon toga je studija upućena Ministarstvu zdravstva na suglasnost. Postojao je i niz firmi koje su bile spremne podržati cijeli projekt npr. Siemens, Thyssen, današnji ThyssenKrupp, Europska banka za obnovu i razvoj, s tim da je projekt bio procijenjen na 44 milijuna dolara. Međutim od toga nikada ništa nije bilo jer Ministarstvo zdravstva nije donijelo odluku o tome, nije dalo nikakav odgovor. Navedeni problem je iznio na skupštini 2000. godine jer skupština odlučuje o bitnim stvarima za društvo no ništa se nije dogodilo.

Sljedeća je pristupila ispitivanju svjedoka potpredsjednica Grozdana Perić

Potpredsjednica Grozdana Perić upućuje na mišljenje Ministarstva zdravstva u kojoj se navodi da Imunološki zavod predstavlja dva pravna subjekta, trgovačko društvo i javno – zdravstvenu ustanovu te da javna ustanova ima pravo korištenja prostora i opreme čiji je vlasnik trgovačko društvo, a trgovačko društvo je vlasnik ranije proizvedenih zaliha. Takvo

stanje javne ustanove onemogućava raspolaganje zalihama sirovine poluproizvoda, postojeće stanje skladišta je približno 40 tona plazme tržišne vrijednosti približno 2,7 milijuna kuna i poluproizvoda za virusna cjepiva tržišne vrijednosti približno 12 milijuna kuna. Dijelu zaliha istječe rok ili je već istekao rok valjanosti, a ne može se prodati zainteresiranim kupcima zbog navedene pravne situacije. Budući da je gospodin Benko u dvostrukoj ulozi i direktor i ravnatelj Imunološkog zavoda, potpredsjednicu Grozdanu Perić je zanimalo zbog čega tu pravnu situaciju nije moguće riješiti i zbog čega je nemoguće napraviti neki iskorak u tom smislu.

Gospodin Benko je odgovorio da postoji trgovačko društvo koje nema niti jednog zaposlenog, ali ima imovinu. Navedena situacija nije niti pravno regulirana. Postoji problem s potrošnjom struje, u trgovačkom društvu nitko ne troši struju, pod blokadom je i ne može plaćati račune, ali troši se struja u ustanovi, što znači da kada se refakturiraju računi, ustanova plati još jednom PDV. Smatra da je bolje platiti račune nego isključiti struju.

Prema propisima rok trajanja plazme na skladištu je tri godine. Plazma koja je starija od 3 godine ne smije se prerađivati za proizvode za ljudsku uporabu. Jedan dio plazme kojima je istekao rok je prodan za simboličnu cijenu, samo da se izbjegne uništavanje plazme koje je skupo. Napomenuo je i da Imunološki zavod nije sagrađen da bi skladištio plazmu nego su to prolazna skladišta, kapacitet je od 35 000 litara, što znači da je u tim skladištima bio nered jer su pretrpana, a radi se o skladištima koja su na -20 stupnjeva, znači led. Također je naveo da je jedan dio plazme kojoj nije istekao rok prodan vanjskoj firmi na preradu, ali djeluje na hrvatskom tržištu. Prerađeni proizvodi se vraćaju u Hrvatsku jer je prijedlog odnosno uputa Svjetske zdravstvene organizacije da bi svaka zemlja trebala ostvariti samodostatnost jer smo mi u našim životima izloženi nekim drugim utjecajima nego što su to npr. Eskimi ili osobe u Africi. Preporuka je da se koriste izvori koji su na tom području jer su na različitim područjima različita antitijela koja štite ljudski organizam.

Trenutno Imunološki zavod nema niti jednu proizvodnu dozvolu, nema dozvolu od HALMED-a (Agencija za lijekove i medicinske proizvode), a nema niti uvjete. Nema finalizacije proizvodnje, punjenje, pakiranje, čiste prostore.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je što je s odlukom koju je HALMED ukinuo, a Ministarstvo zdravstva poništilo.

Gospodin Benko je odgovorio da se odlukom HALMED-a više ne može proizvoditi i to je definitivno no Ministarstvo zdravstva je omogućilo da proizvodi koji su bili napravljeni prije gubitka dozvole se mogu plasirati na tržište. Prilikom ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, Hrvatska je prihvatila poštovati propise koji vrijede u Europskoj uniji no problem je što se nisu osigurali uvjeti odnosno Hrvatska se nije dobro pripremila u dijelu koji se odnosi na Imunološki zavod.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li je ikad procijenjena vrijednost serija virusa, ampula s matičnim serijama.

Gospodin Benko je odgovorio da postoje procjene i da prema kriterijima koji su uzeti u toj procjeni, virusni sojevi vrijede između 25 i 120 milijuna kuna. Je li ta procjena adekvatna ili ne ovisi i o tome tko je vlasnik virusnih sojeva, koja količina proizvodnje se može napraviti.

Virusni soj je napravio Imunološki zavod kao i metodologiju za proizvodnju cjepiva. Soj za mumps je također napravljen u Zagrebu. Soj rubelle nije napravio Imunološki zavod nego Plotkin i poklonio je to svijetu. Imunološki zavod zadnjih 50 godina brine o sojevima te

smatra da je država vlasnik sojeva jer oni nisu ušli u temeljni kapital. Zahvaljujući studiji ostvarivosti otkriveno je da niti zemljište u Brezju (100 000 kvadrata) nije ušlo u temeljni kapital, pokrenuo se postupak i to je zemljište vraćeno Imunološkom zavodu. Bilo bi normalno da je Imunološki zavod vlasnik i sojeva. Gospodin Benko vjeruje u neki treći, novi Imunološki zavod koji neće biti opterećen prošlošću.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li je gospodin Benko osnovao Odjel unutarnje revizije i kontrole kad je stupio na dužnost direktora te da li taj Odjel i danas postoji.

Gospodin Benko je odgovorio da ga je on osnovao iz razloga što je glavni revizor bio iz Londona, postojala je međunarodna revizija, kojega je vidio godišnje jedanput na pola sata, a s obzirom na to da je kemičar po struci i da je trebalo puno toga napraviti, osnivanjem Odjela unutarnje revizije i kontrole imao je osobu koja je bila u stanju sve potrebno obaviti za Imunološki zavod. Više tog Odjela nema, Imunološki zavod d.d. nema niti jednog zaposlenika, svi su u ustanovi koja ima drugačiji ustroj no ekonomistica koja je radila te poslove i dalje je zaposlena u Imunološkom zavodu. Smatra da je taj Odjel bio koristan jer su na taj način postojale dvije poluge koje se mogu koristiti i za upravljanje. Jedna je interna revizija koja se bavi računovodstvom, zalihama, troškovima proizvodnje, a druga je osiguranje kvalitete zajedno s kontrolom kvalitete. Znači, biotehnoška proizvodnja bitno ovisi o osiguranju kvalitete i kontroli kvalitete.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je koliko je zaposlenih u ustanovi te što oni rade, s obzirom na to da se ne prerađuje krvna plazma, da se ne rade protuotrovi, održavaju li oni samo hladni pogon?

Gospodin Benko je odgovorio da ih je 165 zaposleno te da je većina hladni pogon, pokušavaju se pokrenuti neke alternativne proizvodnje no kvalifikacijska struktura Imunološkog zavoda je neodgovarajuća, neki su u mirovini, neki su 2013. godine otpušteni, uglavnom mladi, samo je jedan doktor znanosti koji je pred mirovinom, oko 76 je pomoćnih radnika. Kad je preuzimao posao imao je dva uvjeta, a to su da se donese odluka da se gradi novi Imunološki zavod i da se obnovi kadrovska struktura. 2013. godine izmješteno je istraživanje i razvoj iz Imunološkog zavoda na Sveučilište u Zagrebu i zove se Centar za istraživanje i prijenos znanja u biotehnologiji u kojem radi oko 20 kvalificiranih ljudi. Navedeni potez je nelogičan jer je centralno mjesto u biotehnoškoj proizvodnji istraživanje i razvoj, a ne proizvodnja. Međutim, na taj način je ta jedinica sačuvana i jedna je od potencijalnih rezervi koja bi se u budućnosti mogla iskoristiti. Za odgoj visoko stručnog kadra, neovisno o prosjeku ocjena na fakultetu potrebno je 2 do 3 godine internog obrazovanja, prijenosa znanja. 1975. godine da bi se postao znanstveni institut, morao je postojati i određeni broj doktora znanosti, misli da je bilo oko 35% visokokvalificiranih.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Branko Grčić

Člana Branka Grčića je zanimalo zašto se nije moglo naći 100 milijuna kuna za Imunološki zavod, modernizaciju, ulaganje, a izdvojeno je 700 milijuna za Rijeku, 600 milijuna za Pulu, 300 milijuna za Popovaču, je li bio nečiji interes da se to ne dogodi, ne gradi, ne modernizira.

Gospodin Benko je odgovorio da je sredinom osamdesetih godina Imunološki zavod prodao licencu Indijcima (Serum Institute of India), prenesena je tehnologija, oni su danas jedan od 5 najvećih proizvođača cjepiva na svijetu, prodana je licenca za malo novaca, a stvorena je neloyalna konkurencija te je Imunološki zavod počeo gubiti na svjetskom tržištu. Također je

sklopljen ugovor s kanadskom firmom InterVax koji je za Imunološki zavod bio loš jer cijene proizvoda koje su se postizale tim putem na svjetskom tržištu su bile niske jer su oni radili za proviziju koja je možda bila uobičajena u svijetu no Imunološkom zavodu je bila visoka oko 25% do 28%. Izmjene ugovora su napravljene tek 1992., 1993. godine, međutim nisu ga bitno poboljšale. Ne razumije zašto se nije išlo na raskidanje ugovora zbog ratnog stanja. Zatim gubitak jugoslavenskog tržišta. S prihodima koji su bili dostatni jedino za preživljavanje nije se mogla za vrijeme rata unaprijediti proizvodnja. Završetkom rata Svjetska zdravstvena organizacija koja je neka vrsta kontrolne kuće za UNICEF, a UNICEF je najveći kupac cjepiva na svijetu s najnižim cijenama, Imunološki zavod je 1998. godine izgubio licencu Svjetske zdravstvene organizacije jer uvjeti proizvodnje nisu bili dovoljno dobri. Izvoz se smanjio.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li je gospodin Silobrčić dok je bio direktor 1992. do 1997. godine, a imao je kapital od 25 milijuna kuna od prodaje cjepiva JNA, propustio uložiti u dizanje standarda odnosno je li on odgovoran za taj dio.

Gospodin Benko smatra da je trebalo napraviti više, dokumentacija koja je pratila proizvodnju nije bila dovoljno dobra, navedeno je zamjerila i Svjetska zdravstvena organizacija. Unatoč dokumentaciji cjepivo je bilo dobro i na izuzetno dobrom glasu. Bilo je prijedloga da se 1997. godine proizvodnja privremeno preseli u Koreju pa Svjetska zdravstvena organizacija ne bi došla u Zagreb, za to vrijeme bi se izgradili pogoni u Zagrebu i onda se opet sve vratilo u Zagreb no to je bilo nerealno i nije se dogodilo, skupština to nije prihvatila. Također, zatekao je jedan ugovor sklopljen za izvoz veće količine cjepiva u Brazil koji je bio jedan od najboljih kupaca virusnih cjepiva (ospice, mums, rubella). Bilo je nekih prepiski da Imunološki zavod to nije u stanju izvesti no izveo je jer bi u suprotnom platio ogromnu kaznu zbog neizvršenja posla. Uspio je spriječiti ne realizaciju ugovora.

Što se tiče vrijednosti koje je imao Imunološki zavod, ne znači da se uvijek radi o novcima, a i nekad se prikaže da negdje ima novca, a onda se utvrdi da postoje i obveze.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić postavio je upit da li je gospodinu Benku poznato da su protiv gospodina Silobrčića podnesene kaznene prijave od strane Imunološkog zavoda, a na kraju je on njih tužio zbog menadžerskih ugovora. Gospodin Silobrčić je menadžerske ugovore vezao za tečaj marke, s inflacijom koja je bila u njegovo vrijeme, tako da je dobivao velike iznose.

Gospodin Benko je odgovorio da mu je nešto poznato, da je bilo isplata za koje po njegovom mišljenju nije bilo razloga no ne može detaljno reći osim da je Imunološki zavod imao pravnu službu i vanjske pravnike. Zna da je dobio otpremninu koja je bila ugovorena kad je on sklapao ugovor.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Kažimir Varda

Člana Kažimira Vardu interesiralo je da li je nakon što je obustavljena istraga protiv okrivljenika gospodina Silobrčića i gospodina Santinija, Imunološki zavod podigao tužbu kao oštećenik za povredu. Istraga je pokrenuta 4. rujna 2006. godine.

Gospodin Benko je odgovorio da se ne sjeća i da 2006. godine više nije bio u Imunološkom zavodu.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Silvano Hrelja

Člana Silvana Hrelju zanimalo je da li je šteta Imunološkom zavodu napravljena namjernim činjenjem ili je više štete učinjeno nečinjenjem.

Gospodin Benko je odgovorio da svatko tko upravlja nečim će prije ili kasnije napraviti grešku. Misli da je najviše napravljeno nečinjenjem no misli da je 2012. godine i 2013. godine postojala namjera.

U Imunološki zavod je uloženo između 68 i 80 milijuna kuna sredstava za sanaciju no nije napravljeno ono što je trebalo, fizički je razrušen, finalizacija i proizvodnja su devastirana. Smatra da ono što se događalo 2012. i 2013. godine je strašno, napravljena je ogromna šteta, pokušalo se doći do matičnih sojeva virusa.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je zamolio da gospodin Benko komentira proizvodnju interferona te patent koji se tiče toga, a nositelji su radnici Imunološkog zavoda Eugen Šooš, Bratko Filipič, Slobodan Miko, Hrvoje Mazija.

Gospodin Benko je odgovorio da se Imunološki zavod jako bavio interferonom od sedamdesetih godina, proizvodi se iz ljudske krvi odnosno leukocita, koji se mogu dobiti u relativno maloj količini i uz besprijekornu organizaciju. Pokretač proizvodnje je bio akademik Drago Ikić, zatim na različite načine su u tome sudjelovali doktor Šooš, doktorica Jušić, gospodin Srećko Sladoljev. Smatra da bi i dalje to bio vrijedan proizvod kad bi se napravila odgovarajuća organizacija i kad bi ta proizvodnja bila vezana uz transfuzijski centar u Zagrebu u Petrovoj ulici. Govori o prirodnom interferonu. Trenutno nije realistično da se interferon proizvodi u Imunološkom zavodu jer je potreban visoki stupanj organizacije, prostora, ljudi. Smatra da prirodni interferon ima prednosti u odnosu na rekombinativni interferon. Mogao bi naći svoje mjesto u zdravstvu, u koncepciji prevencije raka grlića maternice...

Gospodin Benko je istaknuo da je slušao govor gospodina Sinčića u Hrvatskome saboru, da je bio dobro pripremljen te smatra da je to bio jedan od poticaja zašto se neke stvari pokreću vezane uz Imunološki zavod.

5.3 Iskaz svjedoka gospodina Rajka Ostojića

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Rajko Ostojić.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić zamolio je svjedoka da objasni kad je počeo raditi u Imunološkom zavodu, koje je sve dužnosti obavljao te koje je točno bilo njegovo radno mjesto. Također ga je zanimalo u kakvom stanju je bio Imunološki zavod u tom vremenu, koliko je bilo zaposlenih, kakva je bila imovina, dug.

Gospodin Ostojić je odgovorio da je bio član Nadzornog odbora u razdoblju od 2001. do misli 2003. godine, za vrijeme direktorice Imunološkog zavoda Sabine Rabatić. Budući da je u to vrijeme bio zamjenik ministrice zdravstva Ane Stavljenić Rukavina, kao zamjenik je bio i član Nadzornog odbora. Nikada prije tog vremena nije radio u Imunološkom zavodu.

Pamti Imunološki zavod kao biser odnosno bio je svjestan važnosti Imunološkog zavoda zbog vakcina, certifikata Svjetske zdravstvene organizacije, imunoglobulina, interferona... Financijsko stanje, stanje opreme je bilo loše, velika većina intelektualnog vlasništva je istekla te ljudski resursi su bili u relativno lošem stanju. Pokušao je zajedno s akademikom Silobrčićem, profesorom Sriće i gospođom Katarinom Kardum vratiti sjaj Imunološkom

zavodu. Naveo je i da je od 2012. do 2014. godine bio ministar zdravstva te da ni on niti nitko od njegove obitelji nema dionice Imunološkog zavoda nego samo dionice hrvatskih branitelja.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li gospodin Ostojić primijetio kao član Nadzornog odbora nepravilnosti u radu uprave, direktorice te ima li saznanja zašto sojevi virusnih cjepiva nisu ušli u temeljni kapital kod pretvorbe i privatizacije društva? Također ga je zanimalo je li u njegovo vrijeme izmješten Odjel za istraživanje i razvoj Imunološkog zavoda?

Gospodin Ostojić je odgovorio da nije primijetio nikakve nepravilnosti te da je do saznanja da sojevi virusnih cjepiva nisu ušli u temeljni kapital društva saznao na sjednici Nadzornog odbora, smatra da je to trebalo biti u temeljnom kapitalu te misli da je čak u to bilo uključeno i Državno odvjetništvo. Ne sjeća se kad je izmješten Odjel za istraživanje i razvoj Imunološkog zavoda no smatra da je taj Odjel vrlo važan u svakoj tvrtci, pogotovo ona koja se bavi znanošću. Njegov stav je da taj Odjel ne mora biti pod istim krovom, na istom mjestu, može biti npr. u Londonu, Sidneyu ili New Yorku.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo sjeća li se nekih konkretnih napora i inicijative da se poboljša stanje u Imunološkom zavodu. Zanimalo ga je i kakav je bio omjer zaposlenih koji su bili pomoćno osoblje u odnosu na one koji su bili u proizvodnji, istraživanju te je li upoznat s odlukom Ministarstva zdravstva da dokine odluku HALMED-a.

Gospodin Ostojić je odgovorio da je bilo niz inicijativa, međunarodnih odnosa, posjeta da se Imunološki zavod preporuča pogotovo u Indoneziji, Polineziji... Točan odnos ne zna, no njegov stav je uvijek bio ulagati u one ljude koji nose ustanovu, znanstvenike, biokemičare, biologe, imunologe, liječnike, kemičare, biokemičare jer su oni ključ Imunološkog zavoda. Naveo je da je on bio ministar zdravstva od konca 2011. do 6. mjeseca 2014. godine te su cijelo to vrijeme članovi Nadzornog odbora Imunološkog zavoda bile osobe koje je imenovao ministar gospodarstva Radimir Čačić, a nakon toga gospodin Ivan Vrdoljak. Znači odgovorno tijelo za funkcioniranje Imunološkog zavoda je bilo Ministarstvo gospodarstva, a ne Ministarstvo zdravstva. Ministarstvo zdravstva je davalo smjernice, ukazivalo na činjenice da su krvni preparati potrebni, da smo zemlja s malim brojem zaraženih HIV-om, AIDS-om i hepatitisom i na važnost Imunološkog zavoda. Ne sjeća se je li ukidanje odluke HALMED-a bilo u njegovo vrijeme.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo zašto nije prihvaćena pomoć Grada Zagreba koja je nuđena 30. siječnja 2014. godine Vladi gospodina Zorana Milanovića, slao je to pismo na više adresa. Isto tako zanimalo ga je da li je gospodin Ostojić znao da će se Imunološki zavod d.d. preoblikovati u ustanovu.

Gospodin Ostojić je odgovorio da je za Imunološki zavod odgovorno Ministarstvo gospodarstva te smatra da Grad Zagreb ne rješava svoje projekte. Nije bio upoznat s preoblikovanjem jer u to vrijeme više nije bio ministar zdravstva nego je bio u Saboru i vodio je Odbor za EU fondove. Iako nije bio upoznat, misli da je to dobro rješenje.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić upitao je gospodina Ostojića je li mu poznat projekt iz 1998. godine da se rekonstruira Imunološki zavod, a koji je nuđen 2000. godine Vladi ministrici kojoj je bio zamjenik, međutim nikada nije stigao odgovor. Isto tako ga je zanimalo je li u njegovo vrijeme bilo otvorenih sudskih procesa s gospodinom Silobrčićem.

Gospodin Ostojić je odgovorio da ne zna za taj projekt te da je neobično da se projekt nije realizirao u tri i pol godine jedne Vlade. Nisu mu poznati sudski procesi s gospodinom Silobrčićem.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je na koji način se može riješiti problem malih dioničara u Imunološkom zavodu d.d. nakon preoblikovanja društva u ustanovu, je li ih se moguće izvlastiti ili nešto treće te je li u njegovo vrijeme postojala proizvodnja interferona.

Gospodin Ostojić je odgovorio da je to pravno-gospodarski problem. Misli da je slično stanje, samo u gorem obliku lex Agrokor. Misli da je preoblikovanje bio spas Imunološkog zavoda. Misli da je u razdoblju od 2001. do 2003. godine postojala proizvodnja interferona i da je potencirao taj razvoj kao i svih ostalih citokina (male molekule koje poboljšavaju imunološko stanje).

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Branko Grčić

Člana Branka Grčića je zanimalo da li se sjeća što je napravljeno da se obnovi pogon u Imunološkom zavodu početkom Vlade gospodina Milanovića, a na zahtjev HALMED-a.

Gospodin Ostojić je odgovorio da ne zna u čemu je bio problem i zašto se to nije realiziralo. Zna da je postojala dobra volja no ponavlja da je Ministarstvo gospodarstva bilo zaduženo za Imunološki zavod.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Silvano Hrelja

Člana Silvana Hrelju je zanimalo zašto nakon što se Vlada gospodina Milanovića srela s problemom Imunološkog zavoda i izglednijim konjima na Brezovici 2012. godine se čekalo do 2014. godine da se nađe model spasa za Imunološki zavod.

Gospodin Ostojić je rekao da je na to pitanje teško odgovoriti. Smatra da se poboljšao rad Imunološkog zavoda u vrijeme Vlade gospodina Ivice Račana.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li je gospodin Ostojić stekao dojam da je netko namjerno, zbog nekih interesa želio uništiti Imunološki zavod.

Gospodin Ostojić je rekao da dojam čuva za sebe te da je on znanstvenik. Ponovio je da je Imunološki zavod od bisera pao na noge, devastiran, je li to bilo namjerno ili ne znanje to će otkriti Imunološki zavod i nadležne institucije.

Član Silvano Hrelja je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Član Silvano Hrelja je zamolio gospodina Ostojića da komentira izjavu svjedoka da je početkom devedesetih pa do 2000. godine bio period činjenja pogreški, svjesnih i nesvjesnih pa da je nakon toga uslijedio period nečinjenja, a od 2011. do 2015. godine da su učinjene namjerne greške.

Gospodin Ostojić je odgovorio da je to subjektivan doživljaj.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Ivan Lovrinović

Član Ivan Lovrinović upitao je gospodina Ostojića iz kojeg razloga je Imunološki zavod izgubio licencu te zašto se nisu mogli osposobiti prostori kako bi se stekli uvjeti za obnovu licence. Također ga je zanimalo je li kao član nadzornog odbora pisanim putem tražio zašto

virusna cjepiva nisu ušla u temeljni kapital te neovisno o tome što je Imunološki zavod bio pod ingerencijom Ministarstva gospodarstva je li se uključio kao Ministar zdravlja u rješavanje problema Imunološkog zavoda.

Gospodin Ostojić je ponovno odgovorio da je Ministarstvo gospodarstva bilo zaduženo za Imunološki zavod, da su oni imenovali Upravu, Nadzorni odbor, ministar Čačić i Vrdoljak, a njih se pozivalo na ad hoc sastanke da im se pruži pomoć. Nije siguran da je išta tražio pisanim putem no ukazivao je na problematiku, bio je svjestan što znači Imunološki zavod i stajali su na raspolaganju Ministarstvu gospodarstva da se taj problem riješi.

5.4 Iskaz svjedoka gospodina Eugena Šooša

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Eugen Šooš.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić upitao je gospodina Šooša kad se zaposlio u Imunološkom zavodu, kad je otišao iz Imunološkog zavoda te što je radio.

Gospodin Šooš je odgovorio da se zaposlio oko 1969. godine, 2005. godine je otišao u mirovinu. Radio je samo na jednom radnom mjestu, proizvodnji prirodnog interferona. Odlaskom akademika Ikića, koji je začetnik proizvodnje interferona, u mirovinu, sve se promijenilo. Bio je 11 dana u upravnom odboru Imunološkog zavoda 1992. godine, smijenjen je jer je dao ostavku. Razlog tome je bilo neslaganje s vodstvom Zavoda, kaznio ga je doktor Beck poslavši ga na farmu u Brezje 3 mjeseca jer je upotrijebio centrifugu.

1979. godine je dobio ponudu da bude šef proizvodnje interferona u Moskvi.

Smatra da je gospodin Silobrčić uništio Imunološki zavod zatvaranjem proizvodnje prirodnog interferona objašnjavajući to da nema uvjete za proizvodnju, rasprodavao je strojeve, prodao je centrifugu koja je koštala 500 tisuća dolara.

Od početka rata nije bio u Imunološkom zavodu. Nije radio na virusnim cjepivima i nije mu poznato da oni nisu bili dio temeljnog kapitala Imunološkog zavoda.

Proizvodnja interferona je ugašena 1993., 1994. godine no dalje su se vršila istraživanja.

Smatra sintetski interferon biološkim smećem jer antivirusno, antitumorsko i antibakterijsko djelovanje ima prirodni interferon, a čemu prilaže dokumente, znanstveni rad na tu temu.

Pisao je ministru Rajku Ostojiću da se nastavi liječenje raka dojke, vrata maternice i ostalo interferonom, no on je odgovorio da što lupeta gospodin Šooš, već je 20 godina u mirovini.

Gospodin Šooš je dostavio i konsequalni patent iz kojeg je vidljivo da je on jedan od nositelja. I danas se može pokrenuti proizvodnja interferona, ne zna što je ostalo od opreme.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li je imao dojam da netko namjerno želi uništiti Imunološki zavod, proizvodnju?

Gospodin Šooš je odgovorio da je prema pričama Imunološki trebalo preseliti negdje u okolicu Dugog Sela ili Kutine no to je predaleko za davaoce krvi, studente koji su dobivali naknadu za to i većinom su iz Zagreba. Zatim, Imunološki zavod ima dio zgrada oko 300 metara s pogledom na botanički vrt Farmaceutskog fakulteta u Rockefellerovoj ulici. Misli da bi tamo kvadratni metar koštao 10 000 do 20 000 €, želi se taj prostor ponuditi Europskoj agenciji za lijekove.

Kad je spomenuo problem Imunološkog zavoda predsjedniku Ivi Josipoviću i predsjednici Kolindi Grabar Kitarović, niti jedno od njih nije čulo.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Kažimir Varda

Člana Kažimira Vardu zanimalo je zašto je Imunološki zavod doveden u ovu situaciju, zbog nekretnina?

Gospodin Šooš je odgovorio da je svaki 6. par u Hrvatskoj neplodan, da je prof. Zvonimir Singer neplodnost liječio interferonom i bio je uspješan u tome.

Smatra da je političarima od gospodina Andrije Hebranga, ministrima zdravlja do gospodina Rajka Ostojića cilj uništiti Imunološki zavod. To što političari rade je genocid nad hrvatskim narodom.

Primarijus Petar Nola je izliječio rak dojke interferonom direktno u tumorsku tvorbu. Takva vijest se ne želi podijeliti sa svijetom. U Hrvatskoj su alarmantni podatci vezani za broj žena koje umiru od raka dojke i vrata maternice.

Zaključio je da je život potrošio u ništa.

Interferon ima ogromni potencijal u liječenju raka, mama mu je imala rak i interferonom je ostala živa do 82 godine života.

5.5 Iskaz svjedoka gospodina Željka Reinera

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Željko Reiner.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanima odnos Ministarstva zdravstva s Imunološkim zavodom u vrijeme dok je gospodin Reiner bio ministar zdravstva od 14. svibnja 1998. godine do 27. siječnja 2000. godine odnosno zanimalo ga je da li je gospodin Reiner znao za repove koje je ostavila bivša uprava smijenivši gospodina Silobrčića i podigavši kaznene prijave protiv gospodina Silobrčića i gospodina Santinija.

Gospodin Reiner je odgovorio da Ministarstvo zdravstva nije bilo nadležno za Imunološki zavod nego Hrvatski fond za privatizaciju, Agencija za upravljanje državnom imovinom i Centar za restrukturiranje i prodaju, a Ministarstvo zdravstva je postalo nadležno za Imunološki zavod tek 21. kolovoza 2015. godine pa mu slijedom toga nije to niti poznato.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li je gospodin Reiner ikada obavljao ikakvu dužnost u Imunološkom zavodu te da li je bio upoznat sa studijom koju je naručio gospodin Benko o budućnosti Imunološkog zavoda. Također ga je zanimalo je li upoznat s proizvodnjom interferona u Imunološkom zavodu, kada je započela, kada je obustavljena i zašto te koji su bili njegovi naponi da se poboljša stanje u Imunološkom zavodu?

Gospodin Reiner je odgovorio da nikada nije obavljao nikakvu dužnost u Imunološkom zavodu te da se ne sjeća studije niti da je ona došla do njega no zna da je bilo govora da se mora uložiti znatna sredstva oko 100 milijuna kuna da bi se modernizirala proizvodnja i da bi Imunološki zavod mogao funkcionirati.

Ne zna kad je počela ni kad je obustavljena proizvodnja interferona.

Njegovi naponi da se poboljša stanje u Imunološkom zavodu su se sastojali u tome da se zalagao za gradnju novog odnosno obnovu Zavoda za imunologiju iz strateških razloga.

Naime, Zavod proizvodi krvne derivate iz plazme naše populacije koja je slabo prokužena s virusom HIV-a i B virusom i dobiva se darivanjem krvi. Znači naša plazma je zdrava. U SAD-u se isključivo kupuje krv, a u nekim državama je miješano, dio kupnjom, dio darivanjem. Kod kupovanja krvi, problem se javlja jer najčešće krv prodaju ovisnici, beskućnici, osobe koje imaju različite bolesti pa se u proizvodnji ta krv pulira, skupi se od više osoba (100, 200, 500) pa se iz nje nešto proizvodi. Ne znaju se svi čimbenici bolesti iz plazme (podsjetio je na prione i kravlje ludilo) nego će se doznati tek u budućnosti. Iz navedenog razloga smatra da je Imunološki zavod jako bitan jer je koristio isključivo našu plazmu koja je izrazito zdrava plazma.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je kada je doznao da virusni sojevi nisu ušli u temeljni kapital Imunološkog zavoda te je li imao dojam da netko namjerno želi uništiti Imunološki zavod.

Gospodin Reiner je odgovorio da je za to doznao kad je to postalo opće poznato i kad se o tome počelo govoriti u medijima (od skandala s konjima). Nema spoznaje je li netko namjerno pokušao uništiti Imunološki zavod no činjenica je da su neki sojevi na kojima se dobro zarađivalo prodani odnosno da su izgubljena potencijalna tržišta. Iz kojeg razloga je to napravljeno ne zna, samo zna da se to dogodilo prije nego je on postao ministar zdravstva.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Ivan Lovrinović

Člana Ivana Lovrinovića zanimalo je da li kao ministar zdravstva dobivao financijska izvješća Imunološkog zavoda te da li je netko dolazi i pitao ga za mišljenje, stavove. Također ga je zanimalo je li na nekoj sjednici Vlade upozorio predsjednika i državni vrh da je Imunološki zavod strateški interes?

Gospodin Reiner je odgovorio da se toga ne sjeća, da je to bilo prije 18 godina, a po dokumentaciji nije našao da su takva izvješća upućena Ministarstvu zdravstva. Nekakvih značajnih razgovora nije bilo. Budući da se prodaja dogodila prije nego što je on postao ministar zdravstva, o tome nije obavještavao Vladu jer se radilo o svršenoj stvari, zna samo da je uvijek smatrao da je Imunološki zavod strateški interes.

Člana Ivana Lovrinovića zanimalo je da li je bilo logičnije da je Imunološki zavod pod ingerencijom Ministarstva zdravstva umjesto Ministarstva gospodarstva. Isto tako ga je zanimalo da li se pokušalo na neki način pomoći Imunološkom zavodu kad se vidjelo da mu je prihod pao za 30% 1999. godine sa 70,9 milijuna kuna na 55 milijuna kuna te jesu li za ovakvo stanje Imunološkog zavoda odgovornije vodstvo Imunološkog zavoda ili institucije koje su bile neposredno ili posredno nadležne za Zavod.

Gospodin Reiner je odgovorio da je s jedne strane bilo logičnije da je pod Ministarstvom zdravstva jer se radilo o proizvodnji lijekova, ali nije bila ni PLIVA niti BELUPO jer se radilo o dioničkim društvima koja su spadala pod Ministarstvo gospodarstva, Fond za privatizaciju, Agenciju za upravljanje državnom imovinom.

Ključna stvar se dogodila prije nego što je on postao ministar, misli da Imunološki zavod nije zarađivao toliko na domaćem tržištu koliko na stranom, izgubio je dozvolu, mogućnost i kvaliteta proizvodnje je pala. Smatra da Imunološki zavod treba obnoviti ne iz financijskih razloga nego zbog potrebe npr. Imunološki zavod je proizvodio jedini protuotrov protiv crne udovice, a koje imate samo u jednom dijelu Mediterana pa se ne može kupiti protuotrov iz Južne Amerike jer je tamo druga vrsta pauka. Isto se odnosi i na tipove zmija koje su drugačije u Mediteranu nego u Africi i na proizvodnju seruma od ujeda poskoka.

Budući da nema dovoljno podataka ne može odgovoriti tko je kriv, ali da ono što se zbilo s Imunološkim zavodom nije dobro, svima je jasno.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Kažimir Varda

Člana Kažimira Vardu je zanimalo zbog čega je takva firma od strateškog nacionalnog interesa za zdravlje pučanstva dovedena u takvu situaciju, pogotovo uzimajući u obzir proizvod Imunološkog zavoda – interferon koji pomaže kod liječenja određene vrste karcinoma i neplodnosti, je li to zbog farmaceutske industrije, zbog neznanja, lokacije Imunološkog zavoda u Rockefellerovoj?

Gospodin Reiner je odgovorio da samo može podijeliti osjećaj nezadovoljstva jer je to bila tvrtka koja je dobro poslovala i koja je mogla zadržati i proširiti tržište. Danas se interferon proizvodi genskim inženjeringom koji je čišći tako da smatra da je proizvodnja interferona na prijašnji način nepovratno izgubljena. Čini mu se da je velika šteta napravljena s cjepivima gubitkom licence Svjetske zdravstvene organizacije jer nema puno tvrtki na svijetu koje proizvode kvalitetno cjepivo. Smatra da smo se trebali ugledati na Dance koji imaju Državni institut za cjepiva i u državnom je vlasništvu.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je želio suprotstaviti mišljenje gospodina Šooša koji smatra da je sintetski interferon daleko slabiji u kvaliteti od prirodnog i da je puno veći potencijal u prirodnom interferonu.

Gospodin Reiner je odgovorio da to nije njegovo područje medicine i da je dao svoje mišljenje, ali zna da tržište rabi isključivo interferon dobiven genskim inženjeringom.

5.6 Iskaz svjedoka gospodina Andre Vlahušića

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Andro Vlahušić.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li je kao ministar zdravstva od 2001. do 2003. godine na sjednicama Vlade raspravljao o stanju u Imunološkom zavodu, npr. o kaznenim prijavama protiv gospodina Silobrčića i Santinija. Također ga je zanimalo je li bio upoznat sa studijom koja se tiče budućnosti Imunološkog zavoda odnosno je li njegova prethodnica ostavila kakvu dokumentaciju o tome.

Gospodin Vlahušić je odgovorio da nisu jer je Imunološki zavod bio trgovačko društvo, a ne zdravstvena ustanova pa nije bio u nadležnosti ministra zdravstva. Vlada nikada nije govorila o predmetima koje nisu bile točke dnevnog reda. Kao ministar zdravstva pripremao je točke iz nadležnosti Ministarstva zdravstva i o njima se raspravljalo, a ne sjeća se da je bila točka Imunološki zavod. Na Vladi nema neformalni dio nego samo formalni, rasprava i donošenje odluka. Zatvoreni dio sjednice su točke koje idu na glasovanje. Ne sjeća se niti da je Imunološki zavod imao ikakav financijski, organizacijski ili kakav drugi problem, niti je itko dolazio kod njega i tražio restrukturiranje, niti se sjeća studije o Imunološkom zavodu odnosno je li njegova prethodnica što ostavila. Institucija koja se bavila i bavi pripremom krvi i krvnih pripravaka je bio i još uvijek je Hrvatski zavod za transfuzijsku medicinu te je o

pitanjima krvi, pripravaka plazmi i sveg ostalog razgovarao s ravnateljicom Hrvatskoga zavoda za transfuzijsku medicinu Irenom Jukić. Sve ono što je Imunološki zavod isporučio bilo im je plaćeno.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li gospodin Vlahušić kao ministar zdravstva utjecao na imenovanja u Nadzorni i Upravni odbor Imunološkog zavoda jer je HZZO imao 40% dionica. Naime, gospodin Ostojić je bio član Nadzornog odbora iz razloga jer je bio zamjenik ministrice zdravlja Ane Stavljenić-Rukavine, članstvo u Nadzornom odboru je proizlazilo iz funkcije zamjenika ministrice i na toj je funkciji ostao za cijelo vrijeme njegovog mandata kao ministra zdravlja.

Gospodin Vlahušić je odgovorio da je Ministarstvo zdravstva bilo nadležno za HZZO, ali je HZZO samostalno donosio odluke koje se odnose na kadrovanje. Odluke o tome donosi ili ravnatelj ili Upravno vijeće HZZO-a, imaju ogromne ovlasti, ne traže suglasnost ministra osim ako ministar ne smatra da je nešto strateški važno, onda o tome razgovara s direktorom HZZO-a i predsjednikom Upravnog vijeća, međutim ne sjeća se da je Imunološki zavod ikad bio u tom smislu njima bitan. Kad je postao ministar, umjesto gospodina Ostojića došli su doktor Varga i doktor Bilić u Ministarstvo zdravlja te se ne sjeća da je s gospodinom Ostojićem kao članom Nadzornog odbora Imunološkog zavoda imao kontakte.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo kada je saznao da sojevi virusnih cjepiva nisu ušli u temeljni kapital Imunološkog zavoda te je li mu bilo poznato da je direktorica Sabina Rabatić izmjestila Odjel za istraživanja i razvoj na Sveučilište? Zamolio ga je i da opiše sustav nabave, skladištenja i distribucije cjepiva i ulogu Imunološkog zavoda u tom sustavu?

Gospodin Vlahušić je odgovorio da je saznao nedavno iz javnih informacija te da mu premještanje Odjela nije poznato. HZZO i Ministarstvo donesu zajednički plan cijepljenja za koji se napravi cjenik i po kojem se osiguravaju godišnja sredstva za narednu godinu. Prijedlog plana cijepljenja daju stručnjaci, stručno povjerenstvo, udruženje pedijatar, epidemiologa, Hrvatski zavod za javno zdravstvo. Postoje veletrgovine koje nabavljaju, skladište i onda distribuiraju to zdravstvenim ustanovama. Misli da je Imunološki zavod bio u stručnim povjerenstvima kad se definiralo što će HZZO kupiti za narednu godinu te ne zna jesu li bili registrirani za uvoz. Ako su htjeli mogli su se okrenuti više trgovini, a manje vlastitoj proizvodnji što je ovisilo o politici Uprave i Nadzornog odbora.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Ivan Lovrinović

Člana Ivana Lovrinovića zanimalo je da li je gospodin Vlahušić smatrao da je Imunološki zavod strateška firma za Hrvatsku te je li ga studija koja je poslana Ministarstvu zdravlja godinu dana prije njegovog mandata i pitanje podrške tom projektu dočekalo kao ministra te je li se očitovao o tome. Zanimalo ga je da li je kao ministar zdravlja čuo za informacije da su inozemne tvrtke bile spremne investirati odnosno da su uputile pismo namjere da ukoliko dobiju realizaciju u projektu da će osigurati i dio kreditnih sredstava.

Gospodin Vlahušić je odgovorio da je njima strateška ustanova bio Hrvatski zavod za transfuzijsku medicinu te što napraviti s ostatkom plazme koju Hrvatski zavod za transfuzijsku medicinu ne iskoristi, kako napraviti reorganizaciju transfuzijske medicine. Tada nije bio fokus Imunološki zavod u odnosu na krvne pripravke. A što se tiče cjepiva, tražio se model koja cjepiva trebaju biti na tržištu, željelo se najbolje jer su cjepiva najjeftinija u sprječavanju bolesti. Imunološki zavod je imao cjepiva koja su relativno davno razvijena i tada su bila vrhunska no pitanje je koliko je mogao pratiti trend, a proizvodnja krvi i krvnih

pripravaka je išla preko ustanove koja je u 100% vlasništvu države. Znači nitko mu nije nikada predočio da bi Imunološki zavod trebao postati ustanova pa da se zaokruži proizvodnja plazme i pripravaka krvi ili da se razvije neko vlastito cjepivo koje bi se proširilo na regionalno tržište. Budući da Imunološki zavod nije bio zdravstvena ustanova, nije bio u nadležnosti Ministarstva zdravlja. Radilo se na tome da zdravstvo bude izlazni proizvod, a Imunološki zavod se nikad nije pojavljivao kao dio tog paketa.

Nije ga studija niti pitanje o projektu dočekalo, jedini razgovor koji je imao s Imunološkim zavodom je bilo pitanje koja cjepiva treba kupiti. Imunološki zavod je tvrdio da cjepivo koje je on proizvodio nema nuspojava, no liječnici su htjeli modernija cjepiva.

Nije čuo za ponude stranih tvrtki, misli da su to bile liste želja, a ne realnost. Misli da je strancima Hrvatska bila interesantna jedino kao tržište.

Člana Ivana Lovrinovića zanimalo je da li gospodin Vlahušić zna da kad je Imunološkom zavodu ukinuta licenca za proizvodnju cjepiva da su ona značajno poskupjela.

Gospodin Vlahušić je odgovorio da to nije pratio i da na cjepivu nije nikada štedio. Misli da se godišnje na cjepiva izdvajalo nekoliko desetina milijuna kuna, ne više od sto milijuna kuna.

Sljedeća je pristupila ispitivanju svjedoka potpredsjednica Grozdana Perić

Potpredsjednicu Grozdanu Perić je zanimalo je li gospodin Vlahušić smatrao da je cijeli problem nastao iz Uprave koja nije cjeloviti problem sagledala desetljećima te da li se Imunološki zavod ikada spominjao kao problem na Vladi od Ministarstva gospodarstva ili Agencije za restrukturiranje.

Gospodin Vlahušić je odgovorio da se ne sjeća je li neka točka Vlade bila Imunološki zavod, da je bilo nešto važno Ministarstvo gospodarstva bi tražilo prethodno mišljenje Ministarstva zdravlja, no ne sjeća se toga.

5.7 Iskaz svjedoka gospodina Srećka Sladoljeva

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Srećko Sladoljev.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je od kada gospodin Sladoljev radi u Imunološkom zavodu i na kojim radnim mjestima te je li točno da je postojao ogroman suficit u Imunološkom zavodu devedesetih godina, nakon što su prodana antitetanusa cjepiva Jugoslavenskoj narodnoj armiji.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da je u Imunološki zavod došao 1983. godine na nagovor doktora Vuka-Pavlovića da pokuša u Hrvatskoj proizvesti in vitro monoklonske reagense, a na kojoj tehnologiji je doktorirao u Njemačkoj. Povjeren mu je Odjel za biofiziku te je u vrlo kratkom vremenu dobio prve monoklonske reagense za određivanje krvnih grupa (1984., 1985. godine). Pokazalo se da su ti reagensi bolji nego francuski i američki. Imunološki zavod je imao praktički prve monoklonske reagense za određivanje krvnih grupa u svijetu. Također je početkom devedesetih s doktorom Kračunom napravio monoklonske reagense za serumsko određivanje Alzheimer, koju tehnologiju su Amerikanci usvojili petnaest godina kasnije. Bio je i pionir u implementaciji monoklonske tehnologije u transfuziju koštane srži, a bez koje nema transplantacije koštane srži i koja se i danas primjenjuje u svjetskoj medicini.

JNA se spremala za rat i otkupljivala je sve što je mogla i cjepiva i antitetanus za potrebe vojnih operacija pa je u Imunološkom zavodu postojao ogroman suficit, znači aktiva Imunološkog zavoda u gotovini oko 25 milijuna kuna, a tada je to vrijedilo 10 puta više (inflacija)- gospodin Luka Rajić je kupio Dukat za milijun kuna, znači da se za 25 milijuna mogla kupiti cijela mljekarska industrija, 10 hotela na Jadranu.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo da li je upoznat s oročavanjem novca iz Imunološkog zavoda u štedionici Pantovčak uz nepovoljnu kamatu.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da je on intervenirao i krenuo u političku borbu za spašavanje Imunološkog zavoda kao predsjednik savjetovališta 1989. godine. Bio je prvi koji je intervenirao na menadžerske ugovore prvog direktora Miroslava Becka. Pročitao će što je napisao u knjizi Dražena Gorjanskog „Korupcija u hrvatskom zdravstvu“, a koju nitko nije demantirao. Naveo je da je Imunološki zavod bio važan i snažan tržišni subjekt, da je stvaran stotinu godina, a devastiran u samo petnaest godina i to zbog gubitka svijesti upravljačkih i nadzornih struktura za zajedničko i opće. Kvalitetne i stručne ljude se stavljalo po strani ili otjeralo, a pogodovalo se površnim i nestručnim pojedincima. Iako su svi čelni ljudi zbog nesavjesnog poslovanja i štete po Zavodu na kraju bili smijenjeni, sljedeći bi se brzo ustrojili na korupcijski način. Šutnja je bila zlato korupcije, lošim direktorima se pljeskalo do posljednjeg trenutka, nisu našli snage i karakter vidjeti da tvrtka samo preživljava, da se urušava, da samo sastavlja godine hraneći se supstancom koje su stvarale generacije prije njih. Imunološki zavod je važan za hrvatsko zdravstvo zbog proizvodnje cjepiva, krvnih pripravaka i drugih bioloških pripravaka gdje nacionalnu samodostatnost preporučuju i Svjetska zdravstvena organizacija i EU. Do privatizacije tvrtka se razvija, Svjetska zdravstvena organizacija u Imunološki zavod šalje stipendiste zbog doprinosa razvoju bioloških pripravaka. Svjetska zdravstvena organizacija proglašava Imunološki zavod 1971. godine suradnim laboratorijem, a 1973. godine suradnim centrom za referalne pripravke i istraživanje cjepiva i programa imunizacije. Od 1980. godine postaje dijelom Sveučilišta, organizira simpozije, tečajeve, prati trendove, usvaja nove proizvodnje, a zaposlenici su najbolje plaćeni u bivšoj državi. Hrvatska je i danas među rijetkim zemljama s vlastitom proizvodnjom krvnih pripravaka. Početkom devedesetih država upravljanje povjerava Hrvatskom fondu za privatizaciju koji tolerira štetne radnje i nesavjesno poslovanje pa tvrtka brzo propada. Tek je mjerama države 2004. godine izbjegnuta stečaj.

Direktor Miroslav Beck smijenjen je 1992. godine, plaću je vezao na njemačku marku koju je uvećavao prema inflaciji domaće valute pa se ubrzo došlo u situaciju da zaposlenici mjesečno zarađuju stotinjak maraka dok direktorova raste eksponencijalno, za dvije takve mogao je kupiti i vikendicu na moru.

Radničke plaće su bile oko stotinu maraka, njegova kao voditelja laboratorija je bila 150 maraka, prosjek plaće je bio 270 maraka zbog visokih menadžerskih plaća. Također se Beck izborio za postotak od dobiti, a na što je gospodin Sladoljev reagirao jer nije vidio razlog da uzima proviziju od sigurnih poslova koje nije ostvario nikakvim svojim menadžmentom u inozemstvu. Naime, upozorio je gospodina Becka da je nepošteno da on koji je došao na tu poziciju kao partijski sekretar, tehničar srednje stručne spreme te kojem je Imunološki zavod platio doškolovanje da uredi tako odnose u tvrtki koja je najbolje poslovala i u kojem su odnosi između najviše i najniže plaće bili 1:3,5 kad su bili najbolji. Znači gospodin Beck nije stvorio nove poslove nego se radilo o uhodanim poslovima. Gospodin Sladoljev je otišao kod ratnog ministra Hebranga, to mu je ispričao i tad je gospodin Beck bio smijenjen odnosno gospodin Hebrang ga je uputio kod gospodina Stjepana Tureka koji je bio postavljen za ravnatelja HZZO-a te je gospodin Beck smijenjen jer je prodavao antitetanus JNA.

Nadovezao se da je gospodin Turek i cijeli vrh 2009. godine, premijerka je tada bila gospođa Jadranka Kosor, namještao da se Imunološki zavod da Domagoju Miloševiću bez kune kapitala. Tada su ga pokušali ušutkati, ponudili su mu povratak na posao jer je bio suspendiran i rekli da će ako se odrekne svojeg učenja, stava, rada u Nadzornom odboru, isplatiti mu i duševne boli. Odbio je novac za duševne boli te je nastavljen njegov progon na način da kao legalni član Nadzornog odbora nikad nije mogao prisustvovati sjednicama Nadzornog odbora.

Znači tročlano Upravno vijeće smijenilo je doktora Becka, a umjesto njega je izabralo doktora Eugena Šooša koja je sljedeći dan poništena i na direktorsko mjesto je postavljen akademik Vlatko Silobrčić. Razlog njegove smijene su naveli nepoznavanje engleskog jezika odnosno nije dostavio dokument koji potvrđuje da zna engleski jezik. Siguran je da gosp. Šooš zna engleski jezik jer je često putovao u Ameriku i Englesku.

Gospodin Silobrčić je isto imao menadžerski ugovor, primao je plaću 50 000 kuna mjesečno no ni to mu nije bilo dovoljno pa je uzimao nepripadno određene iznose, a što je bilo prijavljeno policiji, policajac koji je proširio istragu protiv gospodina Silobrčića je maknut sa slučaja.

Za vrijeme gospodina Becka počelo se s poslovima za koje se uzimala golema provizija, a koji su bili nepotrebni Imunološkom zavodu npr. u Brezju je za potrebe proizvodnje antitoksičnih seruma bilo oko stotinjak konja kojima je za prehranu bio potreban jedan sjenik, a on ih je izgradio četiri i dva ogromna reflektora kao na Dinamovom stadionu koja su gorjela mjesec dana dok se susjedi nisu pobunili. Fiktivno su se naručivale veće količine sjena nego što su konji mogli pojesti, što znači da se plaćalo sijeno koje nikada nije stiglo u Imunološki zavod. Radnik koji je radio tada u Brezju može potvrditi tu priču, gospodin Robert Hoffer.

Što se tiče novaca koje je Imunološki zavod imao u to vrijeme mogla se izgraditi tvornica bez i kune kredita.

Što se tiče Brezja, ono nije moglo ući u temeljni kapital Imunološkog zavoda jer je taj dio bio konfisciran jednoj židovskoj obitelji i trebala je odmah biti vraćena, za razliku od nacionalizirane, međutim riješeno je tek 2009. godine nakon obnavljanja postupka konfiscirane imovine.

Nadalje, umjesto u razvoj gospodin Silobrčić ulaže u privatnu štedionicu Guste Santinija, Pantovčak d.o.o. Akademik Silobrčić je položio novac u štedionicu po 4,8% kamata, mada su poslovne banke od 1992. do 1996. godine davale trostruko, da bi onda kod iste te štedionice uzeo kredit uz 12% kamata. Ista ta štedionica je onda radnicima davala jako povoljne kredite koje nisu mogli dobiti u poslovnim bankama.

Ono što je protuzakonito je da trgovačkim društvima nije bilo dozvoljeno poslovati sa štedionicom niti je direktor mogao odlučiti o poslovima čija je vrijednost premašivala 5% temeljnog kapitala tvrtke. Gospodin Silobrčić je postavio gospodina Santinija za svog financijskog savjetnika, nagradio ga je s 5 prosječnih plaća pa je savjetovanje rezultiralo odljevom novca u savjetnikovu privatnu firmu Rifin d.o.o. i otkupom 9% dionica Zavoda. Posljedično Imunološki zavod zbog neulaganja gubi licencu Svjetske zdravstvene organizacije, kasnije gubi i spor s InterVax-om jer nije ispunio ugovorne obveze te je morao isplatiti 3 milijuna dolara odštete za izmaklu dobit (1998. godine).

Licenca Svjetske zdravstvene organizacije nije izgubljena zbog kvalitete cjepiva nego uvjeta proizvodnje. Svjetska zdravstvena organizacija je došla 1994. i 1995. godine zbog proizvodnje cjepiva i naredili su što se mora otkloniti u roku od 2 godine jer se zahtjevi farmaceutske industrije mijenjaju. To su bili sitni novci u odnosu na novce koje je Imunološki zavod tada imao i u odnosu na što se novac bacao, gradnju silosa, reflektora, ulaganja u štedionicu, naručivanju čeličnih, željeznih kaveza u kojima zmije nisu mogle živjeti i razmnožavati se, a bacali su se pravi kavezi.

Vezano za InterVax, s njima je postojao ugovor da će im Imunološki zavod ispostaviti cjepiva, u međuvremenu je izgubljena licenca i InterVax više nije želio takva cjepiva jer gubitkom licence ona više nemaju takvu vrijednost. Naime, InterVax više nije mogao dobiti za ta cjepiva ono što su kupili ugovorom. Odvjetničko društvo koje su vodili odvjetnici hrvatskog porijekla u New Yorku za zastupanje u unaprijed izgubljenom arbitražnom sporu s InterVax-om je isplaćeno 2 milijuna kuna.

Ključno je da je gospodin Silobrčić procijenio da je bolje ulagati u štedionicu gospodina Santinija nego u vlastitu proizvodnju. Također, zaposlio je Santinija da radnicima rastumači što je to dioničarstvo jer se oni prvi puta nakon Jugoslavije susreću s tim oblikom trgovačkog društva.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo kada je saznao da sojevi virusnih cjepiva nisu ušli u temeljni kapital Imunološkog zavoda te je li gospodin Silobrčić dao u koncesiju dio tih sojeva za rubelu Serum-u Institute of India. Također je upitao gospodina Sladoljeva je li upoznat sa studijom koju je dao izraditi gospodin Benko nakon što je gospodin Silobrčić smijenjen i nakon što je protiv njega pokrenuta kaznena prijava.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da je saznao od člana Upravnog vijeća doktora Vodopije 1992. godine koji je rekao da u procjenu Imunološkog zavoda moraju ući i sojevi Imunološkog zavoda. 2000. godine gospodin Sladoljev je preko sindikata tražio od Hrvatskog fonda za privatizaciju da sojevi uđu u temeljni kapital, a zadnja intervencija je bila 2009. godine prema gospodinu Jovanoviću iz Antikorupcijskog vijeća gdje je naveo da svi problemi Imunološkog zavoda proizlazi iz toga da se domognu sojeva Imunološkog zavoda. 2011. godine sojevi su upisani kao državna imovina, a ne u temeljni kapital Imunološkog zavoda. Gospodin Darko Dvornik je 2012. godine tražio od revizorske kuće u Londonu da procijene soj te su ih oni procijenili na 20 milijuna €.

Gospodin Beck je dao koncesiju, a ne gospodin Silobrčić i to je bio isto promašaj jer nije bilo razloga da nešto što se može sigurno prodati daje u koncesiju. Serum institute of India su imali godišnji promet na sva cjepiva 700 milijuna \$, a Imunološki zavod je za koncesiju dobivao 1 500 \$ godišnje. Za usporedbu Pliva je davanjem licence Glaxo-u uprihodila 4 milijarde dolara. Na navedeno je upozoravao sve stranke, one koje su bile u opoziciji i poziciji no nitko nikada nije reagirao.

Konstatirao je da je svaka uprava koja je dolazila trošila puno novaca za izradu nove tvornice, novih pogona koji se nisu realizirali, onda to ne bi koristila sljedeća nego bi sve radila ispočetka. To je napravljeno i s logom, gospodin Beck je promijenio logo koji je bio star 100 godina pa je onda gospodin Silobrčić napravio svoj logo...Niti ono što je radila gospođa Tatjana Sindik Milošević nije realizirano.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić zamolio je gospodina Sladoljeva da objasni razdoblje kad je postavljen da ponovno pokrene proizvodnju interferona.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da je postavljen ponovno da pokrene proizvodnju interferona 1998. godine, a koja je prestala 1996. godine. Naime, nakon odlaska gospodina Šooša na njegovo mjesto je postavljena neiskusna osoba gospođa Snježana Židovec koja unatoč savjetima i pomoći je kroz dvije godine imala gubitak od 100 uništenih serija. Gospođa Renata Mažuran je rekla da serija koja nije prošla u HALMED-u se finalizirala za potrebe nekih političara.

Nakon pola godine što je gospodin Sladoljev preuzeo proizvodnju interferona, eksperimentalnog rada s 30 izmjena koje je napravio, krenula je proizvodnja, škarta više nije imao, možda 1%. 2004. godine je Imunološki zavod trebao ići u stečaj no otišli su u

Ministarstvo zdravstva i s gospodinom Draženom Jurkovićem dogovorili da Imunološki zavod bude distributer svih cjepiva za Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje, ali na način da se cjepiva preplaćuju 50% iznad tržišne cijene i ta razlika u cijeni je trebala ostati Imunološkom zavodu za sanaciju gubitaka koje je napravila gospođa Sabina Rabatić i gospodin Vlatko Silobrčić. No međutim ispalo je da se na taj način potkradao državni proračun te da taj novac nije ostavljen Imunološkom zavodu nego se preko privatne tvrtke uzimala provizija na temelju ničega od 2005. godine do 2009. godine. Na tu pojavu je upozorio slanjem pisma predsjedniku Stjepanu Mesiću, premijerki Jadranki Kosor i ministru zdravstva Darku Milinoviću. Naveo je da je Uprava od 10. mjeseca 2007. godine do 6. mjeseca 2008. godine donosila odluke bez Nadzornog odbora zbog isteka mandata, sud je upozorio na stanje u firmi, nabavke robe direktnim pogodbama po višim cijenama, sive nabave bez prolaza kroz skladište, korištenje službene kartice za osobnu potrošnju...

Nakon što je smijenjen gospodin Silobrčić na njegovo mjesto dolazi gospodin Benko, na inicijativu malih dioničara, kojeg je onda Nadzorni odbor brzo smijenio zbog propusta prethodnika gospodina Silobrčića.

Nadalje, tvrtka je tužila gospodina Silobrčića za vraćanje ne pripadajućih iznosa koje je sebi isplaćivao mimo ugovora dok je bio direktor i prijavila ga državnom odvjetništvu zbog štetnih radnji, a gospodin Silobrčić je tužio tvrtku radi poništenja odluke Nadzornog odbora o njegovoj smjeni i naknadu štete. Za direktoricu je onda postavljena njegova bliska suradnica, doktorica Sabina Rabatić, koja ga je kao član, predsjednica i potpredsjednica Nadzornog odbora i postavila i nadzirala sve vrijeme dok je bio direktor.

Gospodin Sladoljev je ukazao i da je gospodin Stjepan Turek bio nezakoniti član Nadzornog odbora 2008. godine. Trgovački sud je odredio tročlani Nadzorni odbor u kojem su bili Marijan Kovačić, financijski direktor HZZO-a, doktorica Irena Jukić i gospodin Sladoljev. Gospodin Sladoljev je ukazao da ni gospodin Kovačić niti gospođa Jukić nisu smjeli biti članovi Nadzornog odbora jer je prema zakonu bilo zabranjeno da u Nadzornom odboru budu osobe koje vode ustanove koje posluju s Imunološkim zavodom.

Budući da je gospodin Sladoljev inzistirao da se kao točka dnevnog reda stavi korupcija u Imunološkom zavodu odnosno prijavio je korupciju, a koja u toj situaciji prema zakonu mora biti održana u roku od 14 dana, sjednicu nisu održali s tom točkom dnevnog reda nego su imenovali četvrtog člana Nadzornog odbora, a na što nisu imali pravo, kad je gospodin Sladoljev bio na godišnjem odmoru.

Iz navedenog razloga je preskočena cijela priča s korupcijom, a na koju je gospodin Sladoljev ukazivao, među ostalim i na opremanje vikendica, kupovanje wc daski koje su formalno provedene u skladištu Imunološkog zavoda, a stvari nikada nisu dopremljene. Gospodin Sladoljev je ukazao da je u to bio upleten financijski direktor Požnjak. Naveo je da se na svemu kralo, među ostalim i zaštitna oprema se preplatila.

Ukazao je da je od tvrtke Novartis naručeno za 330 milijuna kuna svinjsko cjepivo za cijelu regiju, u kojem je Imunološki zavod bio distributer za cijelu regiju, a svi su upozoravali, među njima i gospodin Sladoljev da je pandemija svinjske gripe izmišljena.

Slijedom navedenog, gospodin Sladoljev više nije bio pozivan na sjednice Nadzornog odbora, unatoč tome što je on bio predstavnik radnika, što ga osim radničkog vijeća nitko drugi ne može razriješiti. Nisu ga puštali da sudjeluje na sjednicama Nadzornog odbora na način da su angažirali privatne zaštitare, na trošak Imunološkog zavoda da stoje dva mjeseca ispred njegove sobe. O tome je svjedočio i DORH nije ništa poduzeo.

Gospodin Sladoljev je naveo da je 2000. godine gospodin Silobrčić kao novi predsjednik Nadzornog odbora i gospođa Rabatić iz Imunološkog zavoda pokušali izvući 4 milijuna kuna kako bi našli nekoga tko će im naći strateškog partnera. Naporima radnika to je spriječeno. Kad je usluga pronalaženja strateškog partnera u okviru razvojne pomoći Hrvatskoj postala

besplatna, onda to više nije bio prioritet Imunološkog zavoda pa pronalaženje strateškog partnera nije stavljeno na dnevni red.

Zatim je gospođa Rabatić protivno Zakonu o radu organizirala i predložila kandidate za radničko vijeće. U tome nije uspjela pa je podnijela tužbu, spor je izgubila, a troškove su platili zaposlenici.

Nakon toga je doktorica Rabatić prodala poslovni prostor Imunološkog zavoda u kojem je bila arhiva u Gundulićevoj ulici kod Botaničkog vrta za 420 € po metru kvadratnom tvrtki OPTINOVA d.o.o. koja je ustanovljena dva, tri mjeseca prije nego što je kupila taj prostor. Inače garaže preko puta koštaju 1 000 € po kvadratnome metru. Prodaja nije bila na Nadzornom odboru, a za nju se saznalo kad su radnici nosili arhivu u Gundulićevu ulicu. Prodana je nekretnina u kojoj je Imunološki zavod osnovan 1893. godine, a stilizirani objekt krasi povijesni logotip firme.

Također, naveo je da je doktorica Rabatić samovoljno odredila izvođače investicije, a koja se odnosila na uređenje prostora za proizvodnju cjepiva, vrijedne 12 milijuna kuna, a što nije smjela nego se morala provesti javna nabava. Ministarstvo financija je poništilo natječaj, ali prekasno jer su radovi bili pri kraju. Unatoč tome što je imala gubitak od 13 i pol milijuna kuna, doktorica Rabatić je zaštićena menadžerskim ugovorom po kojem ako dvije godine za redom posluje s gubitkom, dobivat će manju plaću, umjesto 21 000 kuna mjesečno, dobivala bi 15 000 kuna mjesečno. Također je sama sa sobom sklopila ugovor o radu pa je postala i predstojnicom Istraživačkog odjela.

Gospodin Sladoljev je rekao i da je gospođa Rabatić naručila idejna rješenja od VOBCO CONSULTING-a bez znanja Nadzornog odbora te je sklopila i jedan ugovor o suradnji s tvrtkom Glaxo koja se bavi između ostalog i istom grupom proizvoda kao i Imunološki zavod, u kojem se obvezala da Imunološki zavod neće razvijati vlastita cjepiva protiv bakterijskih pripravaka.

Doktorica Rabatić je smijenjena 17. lipnja 2004. godine uz suglasnost tadašnjeg ministra zdravstva i socijalne skrbi i potpredsjednika Vlade RH Andrije Hebranga zbog sklapanja štetnih poslovnih ugovora s GlaxoSmithKline-om, prodaje prostora u Gundulićevoj ulici na netransparentan način, a protiv nje je Imunološki zavod podignuo kaznenu prijavu. Kasnije su kaznene prijave protiv nje i gospodina Silobrčića povučene.

Gospodin Sladoljev je iskazao da je doktorica Rabatić podigla kredit od 11 milijuna kuna za uređenje prostora za virusna cjepiva, za rekvalifikaciju za Svjetsku zdravstvenu organizaciju no Imunološki zavod ipak nije dobio dozvolu, ali je zato ta ista firma obnovila fasadu na njezinoj privatnoj kući. Radi izgubljene arbitraže s InterVax-om od 14 milijuna kuna, Imunološki zavod i danas otplaćuje kredit.

Gospodin Sladoljev je ukazao da je dobio 8 upozorenja iz radnog odnosa pred izvanredni otkaz no sve ih je preživio, što dokazuje da je bio u pravu, a oni smijenjeni i u krivu.

2004. godine direktoricom Imunološkog zavoda postaje doktorica Tatjana Sindik Milošević, bez javnog natječaja. Glavni joj je zadatak bio konsolidirati poslovanje na postojećoj lokaciji, a što bi bio preduvjet ulaganja u gradnju nove tvornice. Promijenio se i nadzorni odbor, predsjednik je postao financijski direktor HZZO-a Marijan Kovač. Da bi se firmu spasilo od stečaja, država pomaže kreditima i dodjelom sigurnog posla s cjepivom protiv gripe, a čiji će plasman osigurati HZZO. Znači cjepiva su se preplaćivala 50% iznad tržišne cijene i ta razlika u cijeni je trebala ostati Imunološkom zavodu za sanaciju gubitaka no pojavila se firma Pharmagent koja je uzimala novac. Za firmu Pharmagent je gospodin Sladoljev doznao 2008. godine kad je postala upitna isplata plaća radnicima, a kao razlog se naveo prioritet plaćanja troškova u jednoj privatnoj firmi. Gospodin Sladoljev kao član Nadzornog odbora nije bio upoznat s angažiranjem privatne firme. Pregledao je cjelokupnu dokumentaciju Nadzornog odbora i nigdje nije našao zabilježbu Nadzornog odbora da se angažira privatna tvrtka koja će biti posrednik u poslovanju između državne tvrtke i Imunološkog zavoda.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je predložio da se prijeđe na razdoblje kada je direktor postao Darko Dvornik 24. svibnja 2010. godine do 10. svibnja 2012. godine i na razdoblje gospodina Davorina Gajnika od 2012. do 2014. godine.

Gospodin Sladoljev je upozorio na pismo koje je poslao nakon skupa održanog 28. studenoga 2013. godine ministru zdravlja Rajku Ostojići, ministru gospodarstva Ivanu Vrdoljaku, ministru rada Mirandu Mrsiću, ministru financija Slavku Liniću, Nadzornom odboru Imunološkog zavoda koji je bio HNS-ov, gospodinu Gajniku koji je također bio HNS-ovac.

U tom pismu je gospodin Sladoljev zatražio ostavku Nadzornog odbora i direktora jer je izgubljena proizvodna dozvola odnosno nisu ispunili ono što im je bila zadaća, nisu konsolidirali firmu tj. smatrali su da će dozvolu za rad riješiti politika, a što su u neformalnim kontaktima i govorili.

Gospodin Sladoljev je rekao da je gospodin Gajnik i HNS namjerno uveo firmu u stečaj, uništio proizvodnju, opremu. Naveo je u tom pismu da je dobio 80 milijuna kuna za uređenje prostora i restrukturiranje firme no gospodin Gajnik je otpustio 100 ljudi i zaposlio je nećake. Nabavio je lopate da bi prepolovljena operativa lopatala snijeg koji je svakodnevno zatrpavao te je jutrom davao primjer kako se to radi. S uređenjem pogona koji je uključivalo rušenje međukatne konstrukcije, započelo se 2 mjeseca prije inspekcije Agencije za lijekove, HALMED. Uredile su se prostorije, čak i onaj dio u kojem je Hrvatski zavod za javno zdravstvo (u daljnjem tekstu HZJZ) iz razloga jer je HZJZ trebao izaći iz tih prostorija, međutim oni nikad nisu napustili te prostorije jer su im trebale za projekt gospođe Sanje Musić Milanović (edukativni centar za zdravu prehranu), znači napravljen je štetan ugovor jer je Imunološki zavod prepustio HZJZ-u uređeni prostor, ledenicu bez da je za to dobio u zamjenu drugi prostor ili novac. HZJZ je tada vodila gospođa Tamara Poljičanin. Gospodin Gajnik je kupio zemljište u Draganiću, novcima koji su mu dani da se provede restrukturiranje, uređene su štale iako se životinje tamo neće seliti zbog gubitka dozvole, kupljene su velike količine sijena, loše kvalitete koje konji nisu htjeli jesti.

Budući da su sojevi otkriveni i da su postali vlasništvo Državnog ureda za upravljanje državnom imovinom (u daljnjem tekstu: DUUDI), pokušao se privatizirati Imunološki zavod na način da se namjesti natječaj gospodinu Ivi Usmianiju, gospodin Sladoljev je naveo da postoji e-mail korespondencija između gospodina Usmiana i gospodina Gajnika o tome kako su uspjeli upropastiti firmu. Natječaj je postavljen tako da tvornica mora biti izgrađena sa svim papirima i proizvodnja uvedena u roku od godine dana, što znači da u obzir može doći samo netko tko već ima gotovu tvornicu jer u roku godinu dana ne može se ishoditi ni lokacijska dozvola. Gospodin Usmiani je imao izgrađenu tvornicu blizu Rijeke i njena vrijednost je bila 50 milijuna €.

Imunološki zavod se obvezao prodati 50% temeljnog kapitala firme, ali je želio zadržao tzv. kontrolni paket od 25% plus jedna dionica

Naveo je da je to bilo u vrijeme premijera Milanovića i gospodina Slavka Linića.

Gospodin Sladoljev smatra da je cijeli cilj bio da država iz proračuna plati 200 milijuna kuna da bi zadržala 25% kontrolnog paketa jer se temeljni kapital uvećava za 50 milijuna kuna.

Međutim pojavila se Visia Croatica kao kandidat da preuzme Imunološki zavod, koja je na kraju jedina zadovoljila uvjete natječaja. Gospodin Usmiani se nije javio na natječaj jer nije platio 8 milijuna kuna za firmu koja ima dugove 60 milijuna kuna. Budući da to nije odgovaralo politici poništiti su taj natječaj.

Gospodin Sladoljev je naveo da je gospodin Vrdoljak organizirao radnike preko Sindikata energetike, kemije i metala Hrvatske odnosno sindikalne povjerenice Lidije Jagarinec da budu za privatizaciju dok je to bilo u interesu gospodina Usmiana no kad je pobijedila Visia Croatica onda su bili protiv privatizacije.

Nakon Imunološkog zavoda gospodin Gajnik je postao ravnatelj Zavoda za hitnu medicinu Zagrebačke županije.

Sljedeća je pristupila ispitivanju svjedoka članica Ana Komparić Devčić

Članicu Anu Komparić Devčić je zanimalo je li se na javni natječaj koji je poništen i kojim se Imunološki zavod htio prodati Jadran Galenskom, mogao javiti bilo tko te zašto smatra da je Jadran Galenski imao prednost kad je to bio međunarodni natječaj.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da se javilo više firmi no da natječajnim propozicijama nije mogao nitko odgovoriti osim Jadran Galenskog. Objasnio je da ni da se udruže korejsko gospodarstvo, Hyundai i Mercedes ne mogu za godinu dana postaviti tvornicu i validirati postupke koji su praćeni sa 7000 dokumenata. Svu dokumentaciju je gospodin Gajnik kad više nije bio direktor nego je na njegovo mjesto došla stečajna upraviteljica gospođa Branka Malbašić, no imao je karticu s kojom je mogao ući u Imunološki zavod, zajedno s gospodinom Usmianijem izvukao iz Imunološkog zavoda. Sve je to prijavio čuvar.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je što je sad s tim objektom, je li se tamo što proizvodi.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da je Jadran Galenski bio veliki dok nije došao problem s Rusijom, posao je propao, tvornica je postala predimenzionirana i to se moralo na neki način spasiti. Postoji prepiska između gospodina Usmianija i gospodina Gajnika, gospodin Sladoljev je rekao da nije on to dao u javnost nego gospodin Milan Bandić.

Članica Ana Komparić Devčić je nastavila s ispitivanjem svjedoka

Članica Ana Komparić Devčić je komentirala da je stekla dojam da se Imunološki zavod uništavao od devedesetih godina te da nije sve nestalo 2012. godine ili 2013. ili 2014. godine.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da to i tvrdi i da je sudjelovao u sprječavanju 5 privatizacijskih pokušaja, gospodina Becka, gospodina Silobrčića, gospodina Hanžekovića (2004. i 2005. godine), gospodina Miloševića i gospodina Usmianija.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić zamolio je gospodina Sladoljeva da se vrate na gospodina Gajnika i inspekciju.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da je HALMED došao za vrijeme dok su trajali građevinski radovi. Također je naveo da je kupio opremu koja uopće nije zadovoljila nikakve standarde za farmaceutsku proizvodnju unatoč upozorenjima ljudi koji su nešto o tome znali i koja se nije mogla ugraditi bez dodatnih građevinskih radova, na kraju je odložena u Brezju i nikada nije instalirana. Isto tako je rekao da je gospodin Gajnik svu opremu za finalizaciju proizvodnje (npr. interferona, virusa induktora, liofilizaciju,...) izbacio iz Imunološkog zavoda i preselio u Brezje gdje je pokradena ili prodana kao staro željezo. Ta oprema je vrijedila 60 000 ili 70 000 €.

Članica Ana Komparić Devčić je nastavila s ispitivanjem svjedoka

Članicu Anu Komparić Devčić je zanimalo je li za tu opremu provedena javna nabava, je li raspisan javni natječaj te čija je odluka bila da se kupi ta oprema i koja je vrijednost te opreme.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da nije raspisana javna nabava, a odluka da se kupi oprema je bila odluka gospodina Gajnika, unatoč tome što je upozoren da takvu opremu ne bi trebao kupiti jer ona sigurno neće moći biti validirana za proizvodnju farmaceutskih pripravaka. Zna da je vrijednost opreme za proizvodnju vode 800 000 \$. Naveo je da je otpustio ljude koji su trebali ostati i dao im otpremnine, a oni koji nisu trebali su ostali u Imunološkom zavodu.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li protiv gospodina Gajnika podignuta kaznena prijava.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da nije no da je gospodin Gajnik bio taj koji je propustio napraviti prijebaj potraživanja gospođe Sabine Rabatić zbog prekida menadžerskog ugovora nego joj je isplaćeno 800 000 kuna 2012. godine.

Članica Ana Komparić Devčić je nastavila s ispitivanjem svjedoka

Članicu Anu Komparić Devčić je zanimalo do kada je gospodin Gajnik bio direktor i zašto je otišao. Također ju je zanimalo je li gospodin Sladoljev ima spor s gospodinom Darkom Dvornikom zbog lažiranja izvješća.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da je gospodin Gajnik otišao jer je sud na njegovo traženje donio odluku o stečaju. Podnesena je žalba pa je sud poništio odluku jer nisu bili ispunjeni stečajni uvjeti.

Gospodin Sladoljev je rekao da ga je gospodin Dvornik tužio zbog duševnih boli jer je pokazao dokument po kojima nije on zaslužan za izvršenje procjene virusnog soja morbile od strane engleske revizorske tvrtke, a gospodin Sladoljev je podnio protutužbu u kojoj je naveo da su podatci o uspjehu tvrtke lažni te je upozorio javnost na pokušaj gospodina Dvornika da zatvori Brezje i pošalje konje na klanje, a koji su bili u procesu imunizacije za proizvodnju antitoksičnih seruma.

Kad je sud donio odluku da se gospodin Sladoljev vrati na posao, gospodin Gajnik je dao zatvoriti proizvodnju interferona krajem 2012. godine. Zatvorio je i Odjel za imunodijagnostiku.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo koliko je još bilo ljudi poput njega koji su prijavljivali korupciju te je li ga to stajalo zdravlja odnosno je li se razočarao.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da je imao ljude unutar Imunološkog zavodu koji su mu davali informacije i bez kojih ne bi mogao ništa no nikada ih nije otkrio, on je bio eksponiran. Najvjerojatnije se zbog stresa razbolio i dobio endokarditis.

Članica Ana Komparić Devčić je nastavila s ispitivanjem svjedoka

Članica Ana Komparić Devčić je zamolila gospodina Sladoljeva da izdvoji ključne trenutke koji su doveli Imunološki zavod do ovog današnjeg stanja te koje su to bile etape u propadanju. Također je zamolila gospodina Sladoljeva da iznese svoje mišljenje o prelasku Imunološkog zavodu u ustanovu te zašto nikada nije održana skupština da se sve prenese u javnu ustanovu.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da su to 1992., 1993. godina kad je gospodin Silobrčić bio direktor, 2004. godina kad je trebao ići u stečaj, zatim 2012. godina te odluka da Imunološki

zavod postane ustanova jer su postali paraziti koji praktički ne rade ništa. Ništa se ne proizvodi jedino je HALMED odobrio stare tranše zmijskog otrova, to plaća strana firma 40 € po dozi.

Gospodin Sladoljev misli da će FINA proglasiti stečaj Imunološkog zavoda d.d. u 8. mjesecu. Ukazao je i na problem između Imunološkog zavoda d.d. i ustanove u kojem pošta d.d. nije otvarana pa je na firmu došao ovršni prijedlog jedne firme koji je radio u Srbiji na isti način kao i Pharmagent u Hrvatskoj, radilo se o poslu između srpske Jugohemije i srpskog HZZO-a, zove se DETAP. I taj posao nije realiziran, ali on je poslao ovršni prijedlog i zbog ogluhe sud je tražio isplatu milijun i 700 000 kuna DETAP-u. Također je rekao da u tom bezvlađu gdje se ne zna što je d.d., a što ustanova je šefica interne revizije i kontrole Tatjana Moštak pokrala trezor Imunološkog zavoda d.d. (138 000 kuna). Direktorica Dolenc je podnijela kaznenu prijavu protiv nepoznatog počinitelja, mada gospodin Sladoljev tvrdi da se zna tko je počinitelj.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da nema saznanja zašto nije održana skupština.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član Silvano Hrelja

Člana Silvana Hrelju je zanimalo kakva je uloga sindikalne povjerenice u toj priči. Također ga zanima zašto imovina Imunološkog zavoda d.d. nije prenesena na ustanovu.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da za sindikate može reći samo negativne stvari, prema javnosti su imali jedan stav, a telefonom su dogovarali nešto drugo, pokrivali su sve štetne radnje.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je odgovori da je ministar Panenić bio na skupštini Imunološkog zavoda d.d. kao predstavnik državnih udjela kojih ima 80% i glasao je protiv prihvaćanja Sporazuma o prijenosu djelatnosti odnosno glasovao je protiv toga da se imovina d.d. u potpunosti prenese na ustanovu iz razloga jer nisu isplaćeni mali dioničar te da nisu osigurani novci u proračunu za rekonstrukciju.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član Ivan Lovrinović

Člana Ivana Lovrinovića zanimalo je da li je upozoravao rukovodstvo Imunološkog zavoda u svim fazama da čini štetne stvari te je li bilo moguće nakon gubitka licence od Svjetske zdravstvene organizacije Imunološki zavod vratiti na tržište. Znači pitanje je da li je bio problem nedostatak novca ili političke volje te postoji li sada potencijal da Imunološki zavod postane ponovno proizvođač.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da je i da je upozoravao sve odgovorne strukture u društvu. Mišljenja je da je bilo novca da se uredi proizvodnja virusa na adekvatan način, ali se tome nije pristupilo.

Gospodin Sladoljev smatra da ne vjeruje jer je Imunološki zavod kadrovski devastiran, 90 ljudi nema nikakvu kvalifikaciju, ljudi koji vode Odjele su treća liga, tehničara nema, misli da bi sve investicije bile samo gubitak novca. Smatra da projektna dokumentacija oko gradnje nove tvornice nije upotrebljiva jer je bila megalomanska (110 milijuna €) jer ne postoji više tržište pa bi trebalo nešto manje za Hrvatske potrebe. Smatra da bi se proizvodnja interferona mogla napraviti čak i u prostorijama koji se sad napuštaju.

Član Silvano Hrelja je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Člana Silvana Hrelju je zanimalo da li je gospodin Sladoljev vlasnik dionica Imunološkog zavoda. Također je zamolio da ocijeni ulogu gospodina Guste Santinija te da mišljenje o ponudi Jadran - Galenskog Laboratorija.

Gospodin Sladoljev je odgovorio da misli da Jadran - Galenski sa svojim znanjima nije mogao preuzeti proizvodnju Imunološkog zavoda. Ponovio je da Jadran – Galenski nije želio proizvoditi cjepiva nego uzeti proračunski novac i dokopati se sojeva s kojima bi se trgovalo. Imao je dionice, ali ih je prodao kad su koštale 980 kuna i nešto je zaradio no njegov brat i otac to nisu htjeli i tako su ostali bez ičega.

Gospodin Sladoljev o gospodinu Santiniju misli sve najnegativnije jer staviti novac u štedionicu po tri puta nižoj kamati nego što banka daje umjesto u proizvodnju, proširenje...Znači dan je novac praktički besplatno, a taj isti novac je onda unovčen kroz raznorazne plasmane.

5.8 Iskaz svjedoka gospodina Andrije Hebranga

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Andrija Hebrang.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li je gospodin Hebrang ikada obavljao ikakvu dužnost u Imunološkom zavodu te je li bio na položaju s kojeg je mogao utjecati na Imunološki zavod osim kao ministar zdravstva. Također ga je zanimalo kakvo je bilo stanje u Imunološkom zavodu kad je postao ratni ministar.

Gospodin Hebrang je odgovorio da u samom Imunološkom zavodu nije no da je bio ministar zdravstva od 1990. do 1998. godine s prekidom od par mjeseci 1993. godine i onda ponovno jednu godinu 2004. godine kad je bio i potpredsjednik Vlade.

1998. godine je bio ministar obrane, a predsjednik saborskog Odbora za zdravstvo je bio 2005. ili 2006. godine.

1990. godine Imunološki zavod je bio respektabilna tvrtka koja je pozitivno poslovala, imala je preko 400 zaposlenih, izvozila je veliki dio svojih proizvoda po cijelome svijetu jer su bili vrhunske kvalitete, a Zavod se još bavio i znanstvenom djelatnošću i zbog toga je kao sveučilišni profesor bio zainteresiran za suradnju. Misli čak da su jedno vrijeme izdavali i stručni časopis.

Početak pretvorbe Imunološkog zavoda započeo je 1992. godine, prodaja dionica je išla po tadašnjem Zakonu, to je vodila Agencija za privatizaciju koja im je bila nadređena kroz Ministarstvo gospodarstva.

Gospodin Hebrang je pratio što se događa u Imunološkom zavodu na poziv zaposlenika te se sjeća da je nekoliko puta intervenirao na sjednici Vlade i tražio da Vlada intervenira. Sjeća se da je osnovano novo poduzeće Cjepivo d.o.o. na čelu s tadašnjim ravnateljem, na to su ga upozorili zaposlenici, da je u tu firmu prebačeno dio materijalnih dobara i to značajan za proizvodnju, dio ljudstva te je njihov stav bio da je to početak razbijanja Zavoda. Gospodin Hebrang je to iznio na sjednici Vlade i zaključak je bio da se mora osnovati Upravni odbor koji će to ispitati, Upravni odbor je poništio tu odluku. Firma Cjepivo d.o.o. je postojala mjesec dana.

Imunološki zavod je cijelo vrijeme pozitivno poslovao, otprilike 5, 7, 8 milijuna kuna godišnje dobiti te je podmirivala tržište.

Dolaskom rata gospodin Hebrang 99% energije troši na organizaciju ratnog saniteta i Imunološki zavod izlazi iz njegovog vidokruga, jedino što je odredio je prioritarno plaćanje Imunološkom zavodu jer su vaccine strateški materijal. U ratu se javljaju epidemije, najveća

je opasnost od tetanusa jer su sve ratne rane primarno kontaminirane, često u kontaktu sa zemljom.

Budući da je JNA znala što se događa tj. da će biti rata, kupili su ogromnu količinu antitetanusa od Imunološkog zavoda, a što je bio i jedan od pokazatelja što se sprema. Ne zna kako je to plaćeno. Smatra da je Imunološki zavod s tim napravio ogroman posao jer je kasnije izgubio tržište pa je gospodin Hebrang barem prioritarnim plaćanjem održao Imunološki zavod na površini odnosno i dalje su pozitivno poslovali. Zna da je HZZO uvijek plaćao u kešu. Možda je Ministarstvo financija ili Ministarstvo obrane nešto dalo u mjenicama no to ne zna. Zaključio je da je velika zasluga Imunološkog zavoda da tijekom cijelog rata nije bilo epidemije tetanusa, to je prvi rat bez tetanusa.

S ratom su došle i prve informacije o financijskim poteškoćama, tehnologija koju je primjenjivao Imunološki zavod u proizvodnji virusnih i bakterijskih cjepiva se mijenjala, sigurnosni uvjeti su se mijenjali te se trebala planirati velika reorganizacija i investicija no to u ratu nije bilo moguće, napravljen je i elaborat 1994. godine, trebalo je nekoliko desetaka milijuna dolara za prihvaćanje nove tehnologije i premještanje na novu lokaciju no država kao većinski vlasnik u ratu to nije mogla (država je imala oko 80%).

U početku je inzistirao da se zadrži u vlasništvu 50% dionica plus jedna dionica no kako nije bilo niti jednog interesenta jer je država bila u ratu, onda je tražio da se zadrži 25% plus jedna dionica, dakle strateški paket dionica. No i dalje zainteresiranih nije bilo.

Ono čega se sjeća je da su se mijenjali direktori, devedesetih je zatekao gospodina Becka koji je osnovao društvo Cjepivo d.o.o. te je tražio njegovu smjenu na Vladi. Smatrao je da nije bilo vrijeme za razbijanje tvrtke koja je dobro poslovala, imala lijepu dobit, a i sumnjao je u dobre namjere rukovodstva. On je predložio no sve je provelo Ministarstvo gospodarstva.

Informacije je dobivao od zaposlenika i svaku je uzimao kritički jer je i u Imunološkom zavodu bilo nekoliko struja, sve do trenutka kad je osnovana nova tvrtka Cjepivo d.o.o., tek onda je povjerovao da to rukovodstvo ne može tako dalje.

Gospodin Hebrang se nije imao pravo miješati u poslovanje Imunološkog zavoda, mogao je utjecati jedino indirektno preko Vlade.

Nije znao za ugovor sa Serum Institute of India.

Sljedeća je pristupila ispitivanju svjedoka članica Ana Komparić Devčić

Članica Ana Komparić Devčić se osvrnula na svjedoka koji je rekao da je prodaja zaliha Imunološkog zavoda JNA bila kap koja je njemu prelila čašu.

Gospodin Hebrang je rekao da se on sjeća osnivanja tvrtke te da smatra da je Imunološki zavod morao prodavati da bi opstao.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo tko je donio odluku o pokretanju pretvorbe i privatizacije Imunološkog zavoda društvenog poduzeća te kad je saznao da sojevi virusnih cjepiva nisu ušli u temeljni kapital. Također ga je zanimalo je li kao ministar zdravstva utjecao tko će biti u Nadzornom odboru Imunološkog zavoda od strane HZZO-a.

Gospodin Hebrang je odgovorio da ne zna, ali da je po Zakonu to morala napraviti Agencija za privatizaciju.

Do današnjeg dana nije znao da sojevi nisu ušli u temeljni kapital. Imunološki zavod nije bio njegov resor, on je organizirao ratni sanitet.

Sjeća se da je DORH pokrenuo proces da Imunološki zavod ne bude trgovačko društvo nego ustanova 1995. godine, međutim sud je odbio taj zahtjev. Tada se to isto tumačilo kao pokušaj preuzimanja kroz instituciju ustanove.

Problem Imunološkog zavoda je tada bio što je njime upravljalo Ministarstvo gospodarstva, a ključni resor kojem je trebao produkt je bilo Ministarstvo zdravstva. Nije imao utjecaj na izbor člana u Nadzorni odbor jer je HZZO samostalna pravna osoba, ali je tražio da ga se izvještava ako se nešto krupno dogodi, gledao je rezultate poslovanja.

U to vrijeme, znači i na kraju njegovog mandata 1998. godine, činilo mu se da je to jedna od tvrtki koja je uspješno prebrodila pretvorbu i privatizaciju jer su i tada imali dobit.

2004. godine sazvaio je neformalni sastanak i rečeno mu je da Imunološki zavod treba 40 milijuna dolara za novu lokaciju, novu tehnologiju i zadovoljenje novih rigoroznih uvjeta. I tada je smatrao da država ne može ući u takvu investiciju, a kamo li zdravstvo jer su se u to vrijeme još popravljale bolnice npr. u Vukovaru. Tada se prvi puta javlja Grad Zagreb odnosno gospodin Bandić je ponudio da Grad Zagreb sudjeluje. Gospodin Hebrang je predložio da Grad Zagreb dobije dio, da dignu kredit od HAVOR-a i eventualno nađu još jednog partnera i da se zaokruži ta svota no tada izbija na površinu nevjerica malih dioničara u privatizaciju koji su rekli da će najbolju ponudu dati jedna vanjska konkurentna firma koja će ugasiti proizvodnju i maknuti si potencijalnog konkurenta. I to je odgodilo bilo kakvu odluku.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član Tomislav Panenić

Člana Tomislava Panenića je zanimalo zašto nikada nije donesena odluka države da investira na bilo koji način u Imunološki zavod jer su brojne druge tvrtke dobile potporu te mišljenje o sastanku s gospodinom Bandićem i investicijom Grada Zagreba, a koja je i sada aktualna, jer unatoč činjenici da je financijska snaga Grada Zagreba pogodna za Imunološki zavod, nikada nisu pokazali investicijski plan i kako će gospodariti Imunološkim zavodom.

Gospodin Hebrang je odgovorio da je već objasnio ratne godine, trebalo je otpustiti ljude, zatvoriti bolnice no on je rekao da će se svi malo odreći i na taj način se to prebrodilo. Nakon 1995. godine, dakle nakon Oluje ili 1998. godine integracije trebalo je sagraditi 14 bolnica.

Misli da u Ministarstvu gospodarstva nisu nikada imali spoznaju o stručnoj vrijednosti Imunološkog zavoda te da je to struka koja zahtjeva velike investicije da bi ostala na toj razini poslovanja. 2004. godine više nije bilo mogućnosti investiranja jer je Hrvatska bila u pregovorima s EU i zabranjeno je bilo kakvo investiranje od strane države u gospodarski sektor. Također je mišljenja da su kao direktori Imunološkog zavoda bili nekompetentni ljudi. Što se tiče Grada Zagreba ne zna može li financijski ući u takvu investiciju jer nema uvid u njihov proračun no smatra da stručne kapacitete nemaju apsolutno nikakve.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li studija koju je naručio gospodin Benko kad je bio direktor Imunološkog zavoda došla do gospodina Hebranga i je li znao za malverzacije gospodina Silobrčića koji je postao direktor 23. travnja 1992. godine nakon gospodina Becka, a što je navela Državna revizija u svojem nalazu iz 2002. godine te je li bila ikakva inicijativa da se on ne izabere u Nadzorni odbor 2000. godine.

Gospodin Hebrang je rekao da je to bilo poslije njegovog mandata no 2004. godine kad je sazvaio sastanak je čuo za tu studiju i tražio je da se napravi financijski plan prema toj studiji i onda mu je rečeno da će to koštati 40 milijuna dolara. Sjeća se da je studija bila vrlo kvalitetna.

Vezano za gospodina Silobrčića zna da je bio predmet DORH-a, međutim ne zna ishod postupka. Mišljenja je da je to bilo vrijeme dobrog poslovanja i dobiti svake godine i da je to bilo vrijeme kada je trebalo investirati u održavanje tehnologije kako Imunološki zavod ne bi došao u situaciju u kojoj je sada, kada odjedanput treba ogromnu investiciju. Da li je bilo

ikakve inicijative ne zna, osim što su bile žestoke kritike na njegov rad, pokušala se njegova smjena no to nije prošlo jer zahtjevi radnika nisu mogli doći do nadležnog ministarstva. To je bilo negdje 1997. godine i prije. Ne pamti da je gospodin Silobrčić ikad pisao Ministarstvu zdravstva da treba uložiti novac, a da nikad nije dobio odgovor.

Članica Ana Komparić Devčić je nastavila s ispitivanjem svjedoka

Članicu Anu Komparić Devčić je zanimalo je li gospodin Hebrang kao ministar zdravstva znao za loše odluke Imunološkog zavoda, a koje su se odnosile na poslovanje s gospodinom Santinijem.

Gospodin Hebrang je odgovorio da detalje nije znao, gospodina Santinija je upoznao 2004. godine na neformalnom sastanku koji je spomenuo. Budući da su mu radnici dolazili i govorili da se nešto protuzakonito događa jer od njihove dobiti nema nikakve koristi, on ih je uputio na policiju i nadležno Ministarstvo gospodarstva. Koliko se sjeća radnici su pokrenuli prijavu kod DORH-a.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član Ivan Lovrinović

Člana Ivana Lovrinovića je zanimalo kako je moguće da u državnom vrhu, Vladi i ministarstvima nije bilo spoznaje da se donese odluka o dokapitalizaciji ili pomoći Imunološkom zavodu, a kako bi se održao na visokoj razini te je li mu poznata činjenica da samo zemljište na kojem sada posluje Imunološki zavod je toliko vrijedno da bi se čitav Imunološki zavod mogao napraviti. Također ga je zanimalo je li glavni razlog ovakvog stanja Imunološkog zavoda nekompetentnost ministara ili interesi pojedinca, lobija.

Gospodin Hebrang je odgovorio da je bilo ljudi koji su uvijek izdizali Imunološki zavod, među kojima je bio i on, međutim o dokapitalizaciji nije mogao raspravljati jer je za vrijeme njegovog mandata bio rat, dugovi u zdravstvu. Misli da u Ministarstvu gospodarstva nije bilo sluha jer je bilo tisuće tvrtki u kojima je vlasnik bila država i na jedno mjesto se slijevalo preko 1000 zahtjeva za dokapitalizaciju i da oni nisu prepoznali da je Imunološki zavod nešto posebno. Međutim i da su bili za to, sumnja da bi našli rješenje u državnoj blagajni. Smatra da je kočena privatizacija i da su Uprave uvijek bile političke, a ne stručne. Mišljenja je da je do ove situacije Imunološkog zavoda dovela kombinacija i nekompetentnost i interesi, lobiji, a što mu je postalo jasno 2004. godine kad su se suprotstavili ideji privatizacije. Shvatio je da u Imunološkom zavodu postoje veliki interesi da se drži svoje malo carstvo, kakvo god ono bilo.

Člana Ivana Lovrinovića je zanimalo je li gospodin Hebrang ikad postavio pitanje na Vladi i rekao da nije logično da Imunološki zavod bude pod Ministarstvom gospodarstva nego pod Ministarstvom zdravstva.

Gospodin Hebrang je odgovorio da nije iz razloga što Ministarstvo zdravstva nije moglo upravljati trgovačkim poduzećem no uvijek je tražio da u Nadzornom odboru imaju člana odnosno HZZO da ima člana kako bi imali informaciju što se unutra događa. Ministarstvo zdravstva nije imalo utjecaj na izbor direktora, nisu imali niti jednog člana u komisiji za izbor direktora.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo tko je u to vrijeme birao direktora Imunološkog zavoda te je li gospodin Hebrang ikad uspio upozoriti Fond za privatizaciju da je Imunološki zavod bitan pa pazite koga se imenuje kao direktora. Također ga je zanimalo je

li bio upoznat s ugovorom koji je sklopila direktorica Rabatić s tvrtkom GlaxoSmithKlain kojim se obvezala napustiti vlastitu proizvodnju bakterijskih cjepiva.

Gospodin Hebrang je odgovorio da ga je birao Nadzorni odbor na prijedlog Fonda za privatizaciju. Tražio je da HZZO ima jednog stručnjaka jer on direktno plaća troškove poslovanja s Imunološkim zavodom pa je stručnjak koliko toliko mogao nešto korigirati.

Za ugovor koji je gospođa Rabatić sklopila je doznao 2004. godine no ugovor je tada već bio na snazi. Smatra da je svaki direktor pojeo svoj dio kolača umjesto da ga je ostavio i nadogrudio. Nije imao utjecaj u smjeni gospođe Rabatić.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je zamolio gospodina Hebranga da objasni ulogu Imunološkog zavoda u nabavi, proizvodnji, distribuciji cjepiva u RH te da odgovori je li imao dojam da je netko htio namjerno dovesti Imunološki zavod u stečaj. Isto tako ga je zanimalo je li interferon imao kakvu ulogu u javnom zdravstvu za vrijeme njegovog mandata.

Gospodin Hebrang je odgovorio da su se na razini Ministarstva donosili godišnji planovi o potrebi količine cjepiva i onda bi Imunološki zavod dobio nalog da sklopi ugovor s Imunološkim zavodom za kupovinu tog cjepiva.

2004. godine dan je kredit Imunološkom zavodu od HBOR-a.

Gospodin Hebrang nije imao pravo uvida ni u Upravu niti u Nadzorni odbor jedino mu je bilo neobično obrazloženje zašto su protiv privatizacije jer će ih netko veći uništiti, Imunološki je bio u takvoj situaciji da ga se više nitko nije bojao.

U vrijeme rata interferon nije bio prioritet, dobio je na važnosti oko 2000. godine.

Članica Ana Komparić Devčić je nastavila s ispitivanjem svjedoka

Članicu Anu Komparić Devčić je zanimalo je li moguće da ministri gospodarstva koji su bili nadležni za Imunološki zavod nisu mogli procijeniti vrijednost koju nosi Imunološki jer im to nije bila struka pa su direktori radili što su htjeli. Također je zamolila gospodina Hebranga da komentira događaje koji su se dogodili 2011., 2014. i 2015. godine odnosno smatra li da nije dobro da Imunološki zavod postane ustanova.

Gospodin Hebrang je odgovorio da Ministarstvo zdravstva nije imalo nikakvu mogućnost djelovanja na Upravu ni Nadzorni odbor te da su oni koji su htjeli i koji su smatrali da im je to obveza ukazivali na nepravilnosti. Naveo je da je s gospodinom Silobrčićem uvijek imao napete odnose i nikada nije uspio s njim sjesti i raščistiti situaciju. Izbor vodećih ljudi u Imunološkom zavodu je bio sve prije nego stručan, a nadređeno Ministarstvo nije imalo struku, a oni koji su imali struku nisu imali utjecaj na Upravu. Radi se o spletu nesretnih okolnosti, da može nešto promijeniti u to vrijeme, inzistirao bi na hitnoj privatizaciji jer je to manje zlo nego da država upravlja s nečim u što se ne razumije.

Misli da nije dobro da Imunološki zavod postane ustanova jer po Zakonu o ustanovama jedna takva tvrtka koja mora biti profitabilna ne može funkcionirati. Smatra da to treba ostati trgovačko društvo, da treba biti privatizirano, ali država treba zadržati strateški paket dionica pod strogom kontrolom, a ne da se dogodi kao s Plivom, gdje je taj kontrolni paket prebačen na HZZO koji je onda s time kompenzirao neke dugove pa je država imala svega 12% ili 13%. Smatra da sustavi kontrole ne funkcioniraju.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo koja je razlika između političkog kadrovanja u Jugoslaviji i ovog modernog, s obzirom na to da je gospodin Beck postavljen po partijskoj liniji no Imunološki zavod je ipak funkcionirao. Zamolio je i gospodina

Hebranga da izdvoji predsjednike Fonda za privatizaciju koje bi bilo najbolje pitati o Imunološkom zavodu.

Gospodin Hebrang je odgovorio da se s jedne interesne skupine do 1990. godine prešlo na više interesnih skupina jer je nastupila demokracija. Trebalo je u Imunološki zavod staviti nekoga tko je nosio taj razvoj struke, a ne dovesti nekoga tko nema veze s tim, a računati da će moći.

Gospodin Hebrang smatra da bi se mogli pozvati oni koji su bili na čelu Fonda 1997. godine pa nadalje.

5.9 Iskaz svjedoka gospodina Velimira Srića

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Velimir Srića.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić konstatirao je da je gospodin Srića interesantan Istražnom povjerenstvu kao svjedok jer je bio član Nadzornog odbora od 29. lipnja 2001. godine do 27. studenoga 2003. godine te ga je zamolio da odgovori je li nešto drugo radio u Imunološkom zavodu prije i poslije navedenog datuma te dok je bio član Nadzornog odbora da opiše ustroj Imunološkog zavoda.

Gospodin Srića je odgovorio da je Imunološki zavod upoznao od 1986. do 1990. godine kad je bio član Hrvatske Vlade zadužene za znanost, tehnologiju i informatiku i tada je Imunološki zavod bio jedan od najuglednijih znanstvenih institucija, bili su među prvih 10 po količini proizvedenih znanstvenih rezultata i utjecaja koje su imali na znanost u Hrvatskoj pa i na ono što su radili u praksi kroz cjepiva i ostalo. Tada je upoznao vodeće ljude tog Instituta, gospodina Silobrčića i gospodina Dekarisa. Nakon toga 10 godina nije imao kontakata s Imunološkim zavodom do imenovanja u Nadzorni odbor. Paralelno je bio i predsjednik skupštine Grada Zagreba dok nije dao ostavku i napisao knjigu. Paralelno je imao dosta posla pa se nije mogao previše posvećivati Imunološkom zavodu, zna da su imali povremene sjednice, da su razgovarali o godišnjim financijskim izvješćima, o planovima rada. Smatra da je Imunološki zavod dobro prošao krizu raspada Jugoslavije i gubitka tržišta, financijski rezultati su uvijek bili pozitivni, trebalo je jačati temelje vlastite kvalitete da se ne bi oslabilo u međunarodnoj konkurenciji te da neki veliki igrač kao GlaxoSmithKline ne napadne Imunološki zavod.

Nakon 2003. godine nije imao nikakav položaj u Imunološkom zavodu, pratio ga je kroz medije, povremeno se susretao s kolegom Silobrčićem na konferenciji i Rimskom klubu u kojem obojica djeluju.

Od 1986. do 1990. godine je bio član Vlade i tada su se 4 puta povećala izdvajanja za znanost, pokrenuta je znanstveno-tehnološka suradnja Alpe-Jadran, a koju je on vodio, tada su dograđeni Ekonomski fakultet, Elektrotehnički, PMF na Horvatovcu, Institut za fiziku, Biotehnološki u Osijeku, započela se graditi Nacionalna sveučilišna knjižnica.

Članovi Nadzornog odbora su osim njega bili gospodin Rajko Ostojić, gospodin Vlatko Silobrčić, gospođa Suzana Bukovski Simonoski, gospođa Katarina Kardum, a Uprava je za njih bila gospođa Sabina Rabatić koja je pripremala izvještaje, planove.

Gospodin Srića je objasnio da Nadzorni odbor nije sudjelovao u ničijem imenovanju te nisu donijeli niti jednu kadrovsku odluku, Nadzorni odbor je zatekao gospođu Rabatić i ona je ostala kad je on prestao biti član Nadzornog odbora.

Naveo je da je od 1986. do 1990. godine se trudio da nikakva ideologija ne uđe u znanstvenu zajednicu, a što se tiče gospođe Rabatić činilo mu se da je ona motivirana i kvalitetna menadžerica, dobronamjerna i imali su korektan odnos.

Ne sjeća se u kojoj kvoti je bio, nije bio član niti jedne stranke, gospodin Silobrčić i gospođa Rabatić su ga nagovarali da prihvati položaj člana Nadzornog odbora, ali kad je već predložen, a tko ga je predložio ne zna.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je interesiralo da opiše stanje Imunološkog zavoda kad je postao član Nadzornog odbora te je li bio upoznat s postojanjem studije koju je naručio gospodin Benko i je li gospođa Rabatić naručila novu studiju i je li plaćala konzultante. Također ga je zanimalo je li imao saznanja o izdvajanju Odjela za istraživanje i razvoj iz Imunološkog zavoda za vrijeme gospođe Rabatić.

Gospodin Srića je odgovorio da je Imunološki zavod od 1990. do 2000. godine stagnirao, a financijski rezultati su bili blaga pozitiva, gospođa Rabatić je imala ambiciozne planove, ali se u te dvije godine nije puno toga realiziralo, tada su bila previranja što će se u medicini strateški raditi, tako da je Imunološki zavod bio žrtva manjka strategije na nacionalnoj razini.

Za studiju gospodina Benka nije znao. Misli da gospođa Rabatić nije naručila studiju. Koliko se sjeća za vrijeme njega kao člana Nadzornog odbora nije postojala ponuda od strane Grada Zagreba za uključivanjem u rad Grada Zagreba, dokapitalizaciju.

Za izdvajanje Odjela za istraživanje i razvoj iz Imunološkog zavoda nije svjedočio, najvjerojatnije je to napravljeno prije ili poslije njegovog mandata.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo kada je gospodin Srića saznao da sojevi virusa nisu ušli u temeljni kapital Imunološkog zavoda te je li mu poznat ugovor koji je sklopljen između Imunološkog zavoda i Serum Institute of India 1986. godine. Isto tako je zamolio gospodina Sriću da komentira situaciju u kojoj se našao Imunološki zavod, a to je da je gospodin Silobrčić bio direktor, a gospođa Rabatić predsjednica Nadzornog odbora, onda se u jednom trenutku situacija promijenila i gospođa Rabatić je postala direktorica, a gospodin Silobrčić predsjednik Nadzornog odbora, zanimalo ga je da li je to uobičajeno.

Gospodin Srića je odgovorio da je za sojeve doznao iz medija. Za ugovor nije znao, samo zna da se stalno upućivalo da treba pojačati međunarodnu suradnju. Vezano za zamjenu pozicija gospodina Silobrčića i gospođe Rabatić, smatra da je najbolje da su u Nadzornim odborima nezavisni članovi, međutim uobičajeno je u institucijama da se imenuju ljudi koji imaju neki kontinuitet, a ljudi izvan sustava predstavljaju diskontinuitet. Smatra da je to nekad dobro ako se na taj način sačuva kontinuitet, a nekad loše, ako se koristi kao sredstvo malverzacija.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić mu je izložio sporne događaje koji su se odvijali za vrijeme gospodina Becka (vezanje plaće za njemačku marku i inflaciju kune, prodaja antitetanusa JNA, neulaganje u dizanje standarda proizvodnje), zatim za vrijeme gospodina Silobrčića (uzimanje velikih provizija, sklapanje ugovora sa štedionicom gospodina Santinija kojim je Imunološki zavod kamataren vlastitim novcem, izvlačenje novca preko hrane za životinje, podizanje kaznenih prijava protiv gospodina Silobrčića i gospodina Santinija...) i za vrijeme gospođe Rabatić (sklapanje nagodbe s gospodinom Silobrčićem, prodaja prostora Imunološkog zavoda u Gundulićevoj ulici).

Gospodin Srića se izjasnio da nije znao za ništa navedeno i da je znao za to da je upitno da li bi prihvatio biti član Nadzornog odbora. To se sve očito dogodilo prije njegovog mandata.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je molio da objasni spominjanje napada firme GlaxoSmithKline, sklapanje ugovora gospođe Rabatić s tom firmom kojom se obvezala napustiti vlastitu proizvodnju cjepiva te ima li gospodin Marijan Hanžeković ulogu u pokušaju privatizacije za vrijeme gospođe Rabatić. Također ga je zanimalo je li znao da je gospođa Rabatić podigla kredit od 11 milijuna kuna za uređenje proizvodnje virusa, a za što nije dobila dozvolu.

Gospodin Srića je odgovorio da se o preuzimanju firme GlaxoSmithKline pričalo no nije bilo nikakvih ponuda i papira i taj ga ugovor s GlaxoSmithKline čudi jer je to suprotno onome što je ona zagovarala. Za gospodina Hanžekovića ništa ne zna kao niti za podizanje kredita gospođe Rabatić.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li je gospodin Srića znao za spor s InterVax-om, a u koji je ušla gospođa Rabatić. Zanimalo ga je i da li je bilo govora o uzimanju kredita za sanaciju, rekonstruiranje na Nadzornom odboru tijekom kada je gospodin Srića bio član te koji su bili njegovi napori kao člana da se firma nastavi razvijati.

Gospodin Srića je odgovorio da to nije doneseno na Nadzornom odboru te da je očito puno toga rađeno mimo Nadzornog odbora, ako je to bilo u vrijeme kad je on bio član. Na Nadzornom odboru se razgovaralo o potrebi da se obnavljaju objekti, oprema no konkretno se ne sjeća.

Njegov stav je bio šireg karaktera, on je zagovarao strategiju razvoja medicinskog i informatičkog turizma, da hoteli ne rade samo 2, 3 mjeseca godišnje nego cijelu godinu te da se Hrvatska vidi kao sanatorij i u tom kontekstu je vidio ulogu Imunološkog zavoda. Nije uspio pokrenuti niti jedan projekt u Imunološkom zavodu no to se niti ne očekuje od Nadzornog odbora, nego se od Nadzornog odbora očekuje da nadzire i spriječiti loše stvari, a potiče dobre.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li gospodin Srića surađivao znanstveno s gospodinom Šoošom, gospodinom Filipićem, gospodinom Mazijem te je li postojala proizvodnja interferona u njegovo vrijeme. Zamolio ga je da komentira političko kadrovanje i zašto je došlo do degradacije Imunološkog zavoda.

Gospodin Srića je odgovorio da s navedenim osobama nije surađivao te da je proizvodnja interferona postojala.

Naveo je da je kraj 1990. godine bio početak istinske demokracije, pozitivne energije, entuzijazma no onda je došao rat, pretvorba i privatizacija, u proces se ušlo bez strategije, isplivali su negativnom selekcijom krivi ljudi, oni koji su htjeli ubiti vola da bi se domogli svog djela odreska i taj je mentalitet prevladao i u znanstvenim institucijama. Manjkalo je nadzora, institucije države nisu bile uspostavljene, porezni sustav niti sve ostalo nije funkcioniralo do punine, pravosuđe je stalni problem jer spora pravda je zapravo nepravda.

5.10 Iskaz svjedokinje gospođe Ane Stavljenić - Rukavine

Pred Istražno povjerenstvo pristupila je u svojstvu svjedokinje gospođa Ana Stavljenić - Rukavina.

Ispitivanju su bili nazočni: Ivan Vilibor Sinčić, predsjednik, član: Kažimir Varda.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić upoznao je svjedokinju s odredbom članak 64. ZUP-a odnosno da je prije početka ispitivanja dužan uzeti njezine osobne podatke.

Slijedom navedenog gospođa Ana Stavljenić - Rukavina iskazuje da je rođena 15. listopada 1939. godine u mjestu Duga Resa. Mjesto prebivališta joj je Augusta Šenoa 27, Zagreb. Sveučilišna profesorica, liječnica, u mirovini je.

Nakon što je od svjedokinje uzeo osobne podatke predsjednik Ivan Vilibor Sinčić upozorio je svjedokinju da je dužna govoriti istinu, da ništa ne smije prešutjeti te da je davanje lažnog iskaza kazneno djelo.

Također, upoznao je svjedokinju o mogućnosti ponovnog ispitivanja te o mogućnosti suočavanja svjedoka čiji se iskazi ne slažu, prema članku 9. Poslovnika o radu Istražnog povjerenstva za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda (u daljnjem tekstu: Poslovnik o radu Istražnog povjerenstva).

Sukladno članku 10. Poslovnika o radu Istražnog povjerenstva, svi članovi Istražnog povjerenstva mogu joj postavljati pitanja po redoslijedu prijave te je upozorio da postavljanjem pitanja i davanjem odgovora ne može se vrijeđati čast i ugled osobe koja daje iskaz pred Istražnim povjerenstvom, a svjedokinja svojim odgovorom ne može vrijeđati čast i ugled članova Istražnog povjerenstva.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedokinje

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić konstatirao je da je gospođa Stavljenić – Rukavina bila ministrica zdravstva od 27. siječnja 2000. godine do 23. listopada 2001. godine te joj je postavio pitanje je li ikada radila u Imunološkom zavodu. Također ga je zanimalo je li za njenog mandata postavljen gospodin Ostojić kao zamjenik u Nadzorni odbor Imunološkog zavoda.

Gospođa Stavljenić – Rukavina je odgovorila da nije radila u Imunološkom zavodu jedino da je bila na nekim predavanjima dok je profesor Ikić bio ravnatelj Imunološkog zavoda (prije 1986. godine). Odgovorila je i da je gospodin Ostojić postavljen za člana Nadzornog odbora, misli da je prijedlog dalo Ministarstvo, a odluku je donijela Vlada.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo kada je gospođa Stavljenić – Rukavina saznala da sojevi virusnih cjepiva nisu ušli u temeljni kapital Imunološkog zavoda te je li imala spoznaju o tome što se događa u Imunološkom zavodu kad je postala ministrica zdravstva, je li se na sjednicama Vlade raspravljalo o Imunološkom zavodu, je li znala o razlozima smjene gospodina Benka koji je bio direktor Imunološkog zavoda od 25. srpnja 1997. do 13. srpnja 2000. godine, studiji koju je on naručio, proizvodnji interferona, sklapanju ugovora sa Serum Institute od India, poslovanju gospodina Silobrčića, poslovanju gospođe Rabatić.

Gospođa Stavljenić – Rukavina je odgovorila da ne zna da sojevi nisu ušli u temeljni kapital. Kad je postala ministrica zdravstva pojavio se veliki broj dobavljača koji su se žalili na neplaćene račune, među njima je bio i Imunološki zavod, svi su dolazili na razgovor i tražili da im se vrate dugovi. 2000. godine je HZZO dobio kredit od milijardu i 700 milijuna kuna i s

tim kreditom su sanirani dugovi, misli i prema Imunološkom zavodu jer više nitko nije ništa tražio od Ministarstva.

Različiti su razlozi zašto su dugovi nastali, radi se o poslijeratnom razdoblju npr. bolnica u Karlovcu je imala dugove jer su oni liječili ranjenike od Karlovca do Kladuše, Bosne, zdravstvena osiguranja pacijenata nisu pokrivala te dugove.

Na sjednicama Vlade se nije raspravljalo o Imunološkom zavodu. Ne zna zašto je došlo do smjene gospodina Benka. Imunološki zavod nije bio u kompetenciji Ministarstva zdravstva. Za studiju gospodina Benka nije čula, ali bi joj sada koristila jer je u Povjerenstvu za dalji razvoj Imunološkog zavoda u ime Grada Zagreba.

S proizvodnjom interferona nije bila upoznata, osim što zna da je to bio proizvod koji se koristio na KBC Zagreb dok je ona tamo radila odnosno od 1980. do 2006. godine. Ne zna kad je prestala proizvodnja interferona no misli da je cijela ova agonija s Imunološkim zavodom direktna posljedica konkurenata koji na tržištu mogu postići višu cijenu ako Imunološkog zavoda nema.

Nije čula za ugovor sa Serum Institute of India.

Za vrijeme dok je bila ministrica nije imala spoznaje o poslovima gospodina Silobrčića u Imunološkom zavodu, čula je o tome kasnije u izjavama gospodina Sladoljeva u medijima.

U vrijeme dok je ona bila ministrica nije bilo pokušaja privatizacije.

Nije imala spoznaju o poslovima gospođe Rabatić i da je sklopila ugovor s GlaxoSmithKline o tome da neće razvijati cjepiva.

Gospodina Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li Imunološki zavod tražio financijsku pomoć kad je ona bila ministrica te je li znala za prodaju zgrade u Gundulićevoj ulici koju je gospođa Rabatić prodala bez znanja Nadzornog odbora. Isto tako je zamolio gospođu Stavljenić - Rukavinu da komentira situaciju u kojoj se našao Imunološki zavod, a to je da je gospodin Silobrčić bio direktor, a gospođa Rabatić predsjednica Nadzornog odbora, onda se u jednom trenutku situacija promijenila i gospođa Rabatić je postala direktorica, a gospodin Silobrčić predsjednik Nadzornog odbora, zanimalo ga je li taj model štetan.

Gospođa Stavljenić – Rukavina je odgovorila da Imunološki zavod nije tražio financijsku pomoć osim povrat dugova što je već spomenula i ne sjeća se da je itko iz Imunološkog zavoda, sindikata, radnika dolazio u Ministarstvo i pisao Ministarstvu o problemima u Imunološkom zavodu. Nije znala za prodaju zgrade u Gundulićevoj ulici te ne zna je li model funkcioniranja gospođe Rabatić i gospodina Silobrčića (zamjena funkcija) dobra jer bi se za to trebala znati situacija unutar Imunološkog zavoda i pravila trgovačkog društva.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedokinje član Kažimir Varda

Član Kažimir Varda je zamolio gospođu Stavljenić – Rukavinu da navede zaključke sastanka u Poglavarstvu, a kojem je prisustvovala kao predstavnica Grada Zagreba u vezi rješavanja problema Imunološkog zavoda te da objasni odnosno da svoje mišljenje kako je jedna firma koja je od strateškog interesa za Republiku Hrvatsku mogla doći u probleme u kojima se nalazi.

Gospođa Stavljenić – Rukavina je odgovorila da proizvodi koje je razvijao akademik Ikić su proizvodi od strateškog interesa za Republiku Hrvatsku te smatra da se Imunološki zavod nije trebao privatizirati.

Vežano za ishod sastanka i rad Povjerenstva kojeg je ona član u ime Grada Zagreba, za sada su održane 3 sjednice u smjeru buduće izgradnje Imunološkog zavoda, novih prostora no sagledavaju koje su mogućnosti da se jedan dio proizvodnje ipak nastavi makar i u uvjetima koji će se poboljšati, kako bi se paralelno obnovili dijelovi proizvodnje koji su bitni. Prema

njoj je Imunološki zavod jedna institucija koja ima velike šanse za razvoj, trebala bi imati svoj Odjel za istraživanje i razvoj.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedokinje

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li gospođa Stavljenić – Rukavina znala da je gospođa Rabatić izmjestila Odjel za istraživanje i razvoj iz Imunološkog zavoda i spojila s Fakultetom medicine te da objasni kako vidi danas upotrebu interferona u javnom zdravstvu.

Gospođa Stavljenić – Rukavina je odgovorila da nije znala za premještanje Odjela te da je interferon jedan od uobičajenih proizvoda koji se koristi u određenim medicinskim indikacijama.

Radi nastavka rada Istražnog povjerenstva za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda, a sukladno zaključku s 2. sjednice Istražnog povjerenstva na kojoj je donesena odluka o osobama koje će se prve pozvati kao svjedoci te da to ne isključuje mogućnost da se uključe drugi sugovornici, predsjednik Ivan Vilibor Sinčić predložio je da se pozovu sljedeće osobe kao svjedoci: Katarina Kardum, Darko Milinović, Ivan Tomac, Darko Dvornik, Davorin Gajnik, Ivan Vrdoljak, Radimir Čačić, Ivan Rude, Mladen Bajić, Stjepan Turek, Lidija Jagarinec, Jadranka Kosor i Siniša Varga.

Prijedlog predsjednika Ivana Vilibora Sinčića KLASA: 021-12/17-14/03 URBROJ: 6523-1-17-20 od 11. srpnja 2017. godine, a koji predstavlja sastavni dio 3. zapisnika, usvojen je većinom glasova, odnosno s 9 glasova „ZA”.

5.11 Iskaz svjedokinje gospođe Tatjane Sindik - Milošević

Pred Istražno povjerenstvo pristupila je u svojstvu svjedokinje gospođa Tatjana Sindik - Milošević.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedokinje

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo kada je došla u Imunološki zavod, koje je bilo njezino radno mjesto te kada je saznala da sojevi virusnih cjepiva nisu ušli u temeljni kapital, zašto nisu ušli i što je poduzela da ispravi tu nepravdu.

Gospođa Sindik – Milošević odgovorila je da je radila u Imunološkom zavodu, Odjelu kontrole od 1984. do 1995. godine, 11 godina, a onda je otišla u Hrvatski zavod za kontrolu imunobioloških preparata gdje je radila 9 godina te se u 6. mjesecu 2004. godine vratila u Imunološki zavod na mjesto direktorice na kojem je bila do mjeseca svibnja 2010. godine kada je dala ostavku na to mjesto i ostala kao neraspoređena do 11. mjeseca 2010. godine. Kada se upoznavala s financijskim poslovanjem Imunološkog zavoda i imovinom Zavoda, 2004. odnosno 2005. godine, saznala je da sojevi virusnih cjepiva nisu ušli u temeljni kapital. U vrijeme privatizacije nije bila u poziciji da odlučuje o imovini Imunološkog zavoda pa ne zna razloge i ne bi o njima htjela nagađati.

Kontaktirala je stručnjake koji su imali sposobnost procijeniti virusne sojeve u Hrvatskoj no oni su procjenjivali isključivo metodama koje su bile ekonomske, a što nije bilo primjenjivo za virusne sojeve jer oni u sebi nose i određena znanstvena dostignuća koja treba vrednovati. Javila su se i 2 stručnjaka iz Njemačke i 1 iz Amerike no cijena im je bila nedostupna (oko nekoliko 100 000 €) s obzirom na financijsku situaciju Imunološkog zavoda pa su odustali i procijenili da je bolje ništa ne poduzeti nego banalno procijeniti ili podcijeniti virusne sojeve. Znala je da je u interesu Imunološkog zavoda da se sojevi procijene no procjena je odgođena za vrijeme kad će se imati dovoljno novaca za to napraviti.

Bila je u povjerenstvima koja su dobila saznanja o kasnijim procjenama virusnih sojeva u kojima su se svi složili da su procjene neprimjereno napravljene.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je podsjetio gospođu Sindik – Milošević da je gospodin Dvornik koji je isto bio direktor Imunološkog zavoda u nekoliko mjeseci našao procjeniteljsku tvrtku Grant Thornton koja je procijenila sojeve nakon čega je porasla vrijednost dionica 113%. Zamolio ju je da kaže nešto o ustroju firme i je li za vrijeme njezinog mandata došlo do gubitka dozvole od HALMED-a.

Gospođa Sindik – Milošević je prokomentirala da s obzirom na to koliko je u to vrijeme dionica vrijedila, da je mogla porasti 113% no unatoč tome ne bi dosegla nominalnu vrijednost.

Odgovorila je da je Imunološki zavod uvijek imao glavnog direktora (uprava) kojeg je kontrolirao nadzorni odbor. Bilo je 5 članova nadzornog odbora, jednog je imenovao HZZO, jednog je imenovalo Ministarstvo zdravstva, jednog Ministarstvo gospodarstva, jedan je bio predstavnik radničkog vijeća i ravnateljica Hrvatskog zavoda za transfuzijsku medicinu, dr. Jukić kao klijent u odnosu suradnika jer je jedan veliki dio proizvodnje kupovan od Hrvatskog zavoda za transfuzijsku medicinu.

Smatrala je da Imunološki zavod ne može opstati na lokaciji na kojoj se nalazi proizvodnja jer ne zadovoljava dobru proizvođačku praksu, a prema kriterijima regulatornih agencija i inspekcija. Budući da Imunološki zavod nije bio na proračunu, osnovna ideja je bila kako zaraditi novce za plaće 350 zaposlenika koji su ju redovito dobivali kao i sva prava po kolektivnom ugovoru (uskrsnicu, božićnicu, regres), neovisno o teškim tržišnim uvjetima.

Za vrijeme njezinog mandata nisu izgubljene dozvole, one koje su istjecale, ponovno su produživane na određeno vrijeme, misli da se radilo o dvije dozvole koje su istekle i onda produžene, dozvola za krvne derivate i bakterijska cjepiva te dozvola za virusna cjepiva.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo kakvo je financijsko i kadrovske stanje zatekla nakon gospođe Rabatić te je li ona digla kaznenu prijavu protiv bivše direktorice Rabatić. Također ga je zanimalo kakva je bila njezina suradnja s gospodinom Antom Zvonimirom Golemom.

Gospođa Sindik – Milošević kad je preuzela dužnost zatekla je blokirani račun jer je došlo na naplatu potraživanje bivšeg partnera Imunološkog zavoda koji je dobio međunarodni spor nakon što je Imunološki zavod 1998. godine izgubio dozvolu Svjetske zdravstvene organizacije. Da bi odblokirali račun reprogramirali su postojeći kredit koji je uzet za uređenje virusnih cjepiva, još su se zadužili i tražili su produženje roka otplate pa je račun odblokiran.

Navela je da je ona potpisala kaznenu prijavu jer su smatrali da nije trebalo ići u spor s InterVax-om te da sredstva koja su uložena za virusna cjepiva nisu produktivna, smatra da u Rockefellerovu ne treba ulagati jer ti prostori nisu primjereni za industrijsku proizvodnju. Podignuta je optužnica no nažalost Imunološki zavod je taj spor izgubio. Nakon toga je

gospođa Rabatić tužila Imunološki zavod jer je prema ugovoru imala pravo na otpremninu i to je dobila plus kamate.

S gospodinom Antom Zvonimirom Golemom koji je bio predsjednik Nadzornog odbora imala je profesionalnu suradnju. Zalagao se da treba uložiti četrdesetak milijuna kuna u izgradnju pogona u Brezju, ona se s tim slagala, Hrvatski fond za privatizaciju koji je imao dionice Imunološkog društva na upravljanje i Vlada je donijela odluku da banka HAVOR da te novce no za njenog mandata se to nije dogodilo. Podržavala je taj projekt jer je ideja bila da se svi pogoni postepeno presele u Brezje, moglo se raditi na dva mjesta tako da bi to preseljenje bilo bezbolno. Prvo su se trebali raditi u Brezju pogoni finalizacije, a onda bi se postepeno proširivali pogoni i postepeno bi se prenosila proizvodnja. Time bi se postiglo da su cijelo vrijeme na tržištu. U njezino vrijeme nije tražen povrat zemlja u Brezju, ona je bila čisto upisana, jedan na jedan, ishodila je načelnu lokacijsku i građevinsku dozvolu.

Projekt se morao napraviti ako se htjelo održati Imunološki zavod no država nije imala sluha za financiranje pa su dobili podršku da se raspiše internacionalni natječaj (raspisan u Vjesniku, NN, i Financil Times-u, 7. ili 8. mj. 2007. ili 2008. godine), tražilo se da se navede od kuda će doći ta sredstva, kakve su im namjere, poslovni plan za sljedećih 10 godina...

O prodaji nekretnine u Gundulićevoj ulici ne zna jer je to bio svršen čin kad je ona došla.

Imunološki zavod je imao jako veliku ulogu u nabavi i distribuciji cjepiva, međutim, tijekom godina je sve više i više gubio tu ulogu kako ga je konkurencija istiskivala. Nekad su snabdijevali Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje s 99%, poslije se sve manje i manje cjepiva kupuje od Imunološkog zavoda. Kod svakog natječaja koji je raspisao HZZO, Imunološki zavod nije imao nikakve povlastice. Posao s gripom Imunološki zavod je započeo da poboljša budžet, partner Novartis je bio jedini voljan prepustiti jedan dio svoje proizvodnje, svi ostali proizvođači koji su nudili cjepivo smatrali su da Imunološki zavod može biti samo distributer. Od Novartisa su dobivali poluproizvod, osposobili su novi prostor, kupili su novu opremu, ljudi su se zaposlili na punjenju, opremanju, kontroli i svemu onome što je činilo zadnji stupanj proizvodnje. Ideja je bila da se uđe u kompletnu proizvodnju, ali se počelo s poluproizvodom.

Imali su čak jednu ponudu GlaxoSmithKline da ako odustanu od svojih cjepiva i budu samo njihovi distributeri da će dobivati 50 milijuna kn godišnje za to. To znači da samo stavljate u kutijice i razvažate cjepiva. Njezina ideja je bila da je Imunološki zavod primarno proizvođač i da mora održati proizvodnju i to cjepiva i krvnih derivata, koje ne moraju biti zajedničke, mogu se i odvojiti jer nemaju baš puno zajedničkog, oni su povijesno zajedno no mogu se razvijati neovisno. Imati proizvodnju je neprocjenjivo jer danas ima puno farmaceutske proizvodnje u Hrvatskoj koji proizvode lijekove koji su slični (generici) no Imunološki zavod je proizvodio lijekove koji su bili originalni i za koju recepturu je imao svoje znanje i sojeve. Razlog zašto se nije brinula oko procjene sojeva je ta što dok god ih država posjeduje, može se s njima raditi, bilo je važno ostati proizvođač i ne dati sojeve nikome, misli da bi te dvije funkcije i dalje trebale biti vodilje Imunološkog zavoda.

Odsjek za interferon nije radio prema njenom planu, trebalo je otkloniti niz nedostataka u registracijskom materijalu koje je tražila Agencija za lijekove, neki su dobili isključivi zadatak da se time bave no to nije napravljeno. Financijska sredstva su kočila razvoj. Interferon se u njeno vrijeme nije proizvodio jer nisu imali dozvolu (2007. godine ili 2008. godine). Naime, dozvola se obnavlja svakih 5 godina, nedostaci se nisu mogli otkloniti u Rockefellerovoj, trebalo je postići neke mjere oko ulazne supstance, da se dobiju certifikati oko te ulazne supstance, no nije postojao tim koji je to mogao iznijeti do kraja.

Nadalje, predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo koliko se na godišnjoj razini nabavljalo cjepiva za HZZO odnosno koliko je Imunološki zavod proizvodio vlastito cjepivo,

koja je uloga Pharmagent-a u nabavi cjepiva. Iz nalaza Državne revizije proizlazi da je trgovačko društvo Pharmagent dva puta zaračunalo proviziju na već gotova cjepiva, jedanput na ulazne račune kod uvoza cjepiva, a drugi puta na izlazne kod stavljanja cjepiva u promet te je naložen povrat tih sredstava, zašto je bio nužan posrednik kad je Imunološki zavod imao ovlaštenja za uvoz i prodaju. Također ga je zanimalo zašto je suspendirala gospodina Sladoljeva.

Gospođa Sindik – Milošević je odgovorila da nabava cjepiva ovisi o potrebama HZZO-a, o broju novorođene djece. Pharmagent je bio ekskluzivni predstavnik Novartis-a u Hrvatskoj, on je uspostavio kontakte između Imunološkog zavoda i Novartis-a. Imunološki zavod je imao dva ugovora s Pharmagent-om, jedan o savjetovanju, a drugi o suradnji. Prvo je napravljen ugovor s Pharmagent-om koji je zatim usmjerio Novartis na Imunološki zavod jer ljudi iz Imunološkog zavoda nisu putovali, razgovarali izvan Imunološkog zavoda. Posao sa cjepivom protiv gripe je imao uspona i padova jer se cjepivo moralo naručiti do 3., 4. mj., a narudžbe od kupaca su dolazile tek u 9. mj., prema tome to su bile aproksimacije, proizvodnja cjepiva traje dugo, do godine dana, a traju kratko, ne mogu se proizvoditi za skladišta. Sve skupa kad se zbroji, bili su 3 milijuna u plusu odnosno dobiti (uračunata i nabava i troškovi prilikom proizvodnje, uništavanje ostatka robe, provizije, sve je uračunato unutra). Ne zna zašto je Državna revizija naložila povrat sredstava, smatra da netko nije znao dobro objasniti neke stvari te da se radi o interpretaciji. Dobila je rješenje Državnog odvjetništva kojim je kaznena prijava protiv nje odbačena.

Suspendirala je gospodina Sladoljeva jer je smatrala da je on jedini mogao objaviti ugovor koji je sklopljen između Imunološkog zavoda i Novartis-a, a radilo se o povjerljivim dokumentima. Zabranila mu je pristup prostorijama kako se dokumenti ne bi širili okolo. Novartis je saznao za objavu ugovora i prijetio da će otkazati ugovor, no uspjeti su ih uvjeriti da je to pojedinačni incident. Budući da je bio suspendiran nije bio član niti jednog tijela. Vraćen je na posao jer se ispostavilo da nije odao poslovnu tajnu.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo kakva je bila uloga Imunološkog zavoda pri nabavi 2009. godine cjepiva protiv svinjske gripe za cijelu regiju (Srbiju, Kosovo, Makedoniju) za koju se prema odluci Vijeća Europe ispostavilo da je pandemija izmišljotina, da je došla iz nekih farmaceutskih krugova koji su htjeli na brzinu prodati svoje proizvode. Što je sa 320 000 cjepiva koja nisu prodana, za koja su otkazani ugovori, Srbija nije niti željela platiti naručeno cjepivo, koliko je koštalo uništavanje tog cjepiva.

Gospođa Sindik – Milošević je navela da je Imunološki zavod bio ekskluzivni distributer za cijelu regiju za Novartis jer je Svjetska zdravstvena organizacija proglasila 6. stupanj alarmantnosti s obzirom na svinjsku gripu i ponudili su partnerima u regiji nabavu cjepiva protiv svinjske gripe, cjepiva su naručena za Hrvatsku i Srbiju. Svinjska gripa je bila opće zdravstveni problem i u Hrvatskoj i u svim drugim državama dozvolu za natječaj, količinu je trebalo dati ministarstvo. Cjepivo je bilo na svim razinama provjereno, sukladno mišljenju Agencije za lijekove i Europske agencije za medicinske proizvode cjepivo je bilo zadovoljavajuće što se tiče zdravstvenog dijela. Imunološki zavod je na temelju narudžbi HZZO dobio odobrenje Nadzornog odbora za narudžbu prema Novartis-u. Poslije je došlo do otkazivanja nekih ugovora, Novartis nije niti isporučio sve naručene količine kad se zaustavila daljnja isporuka. Otkazano je otprilike 50% narudžbi. Navela je da je Vijeće Europe jedno političko tijelo, a Svjetska zdravstvena organizacija zdravstveno tijelo koje i dalje stoji da je cjepivo bilo potrebno i da se pandemija nije razvila baš zbog toga što su ljudi na vrijeme bili cijepljeni. Misli da je otprilike 70% građana bilo procijepljeno protiv svinjske gripe.

Ono cjepivo koje nije Srbija htjela kupiti, dio je prodan po nižoj cijeni u BiH, dio cjepiva je rashodovano, te godine su bili u minusu što se tiče prihoda no to je rizik posla, u Imunološkom zavodu redovito postoje rashodi i za to postoji ustanova koja odvozi i zbrinjava takav otpad u Beč. Ne zna kako se rasporedio rizik tog posla jer u to vrijeme ona više nije bila direktor, Novartis je preuzeo rizik djela koji nije isporučio, to je bio njegov gubitak, upozorila je gospodina Dvornika da to treba riješiti sa Srbijom.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je jesu li u njezino vrijeme otuđeni zapisnici gospodina Sladoljeva, jesu li se vodili paralelni zapisnici na Nadzornom odboru te što je to točno gospodin Sladoljev otkrio, ukazujući da gospodin Sladoljev nije bio protiv cjepiva nego protiv cijepjenja. Zanimalo ga je da li su gospođa Sindik – Milošević (7 000 kn)) i Zavod (40 000 kn) morali platiti gospodinu Sladoljevu jer mu nije bilo omogućen pristup prostorijama. Također ga je zanimalo da li je Imunološki zavod imao povlaštene cijene cjepiva.

Gospođa Sindik – Milošević je odgovorila da nije provaljeno u ured gospodina Sladoljeva, da ne zna je li on vodio svoje zapisnike, a na što je imao pravo, na sastancima Nadzornog odbora uvijek je prisustvovala pravna i financijska služba, njegova suspenzija nema veze s njegovim sudjelovanjem u Nadzornom odboru. Nije upoznata s tim da je gospodin Sladoljev tražio da se na Nadzornom odboru kao točka dnevnog reda stavi korupcija, a da to gospodin Golem nije htio. Gospodin Sladoljev je govorio o tome da Imunološki zavod nije dovoljno pokriven što se tiče nabave cjepiva te je bio protivnik cijepjenja, a kruh zarađuje proizvodnjom cjepiva. Misli da je moguće da je došlo na naplatu njoj i Imunološkom zavodu da se plati spomenuta novčana svota.

Imunološki zavod nije imao povlaštene cijene, naprotiv morali su se boriti na tržištu, krvne derivate koje su prodavali direktno bolnicama su bili za 30% do 40% jeftiniji, nekad čak i 50% od ostale konkurencije, samo da mogu prodati svoje proizvode.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li gospođa Sindik – Milošević bila uključena u pregovore s tvrtkom Pharmagent odnosno s gospodinom Tomislavom Škalamerom te je li za ugovore iz 2007. i 2009. godine bilo protučinidbe. Zanimalo ga je i da li je bila upoznata s ugovorima koje je gospodin Beck sklopio s indijskom firmom Indian Immunologicals.

Gospođa Sindik – Milošević je odgovorila da je bila uključena u pregovore s tvrtkom Pharmagent i da je za sve što je napravljeno izvršena isplata, postoje fakture, a savjetovanje se isto može dokazati, postoje podatci o vremenu i mjestu sastanka, firma je radila i registraciju koja zahtjeva svakodnevni posao i komunikaciju s agencijom, ažuriranje je web stranice, posjet 320 liječnika opće medicine.. Provizije su bile 3% i 5%, a provizije koje je Imunološki zavod plaćao vanjskim partnerima su bile više od 20%.

Vezano za ugovore koje je sklopio gospodin Beck, s tim nije bila upoznata jer je tada radila na kontroli tek je kasnije vidjela dijelove toga, znala je da je postojala suradnja s indijskom firmom Indian Immunologicals jer su hrvatski stručnjaci odlazili tamo.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li njezina uža ili šira obitelj gospodin Domagoj Milošević koji je osnovao firmu iVaccine i koji se namjeravao javiti na natječaj te zašto je otišla iz Imunološkog zavoda. Zamolio je da komentira situaciju koja se dogodila u Srbiji, a koja je slična sa situacijom s Pharmagentom, znači u Srbiji su pritvoreni Svetlana Vukajlović (direktorica RZZO, to je hrvatski HZZO), Vladimir Gavran (direktor Jugohemije), Ljubomir Pavičević (direktor DETAP-a, hrvatski Pharmagent).

Gospođa Sindik – Milošević je odgovorila da je iVaccine bio jedan od 5 ponuđača, međutim državno povjerenstvo na čijem je čelu bio dr. Jurković je zaključilo da niti jedna od tih ponuda nije dovoljno dobra. Kasnije su imali još jednu ponudu od Europske banke za obnovu i razvoj, međutim niti ta ponuda državi nije odgovarala. Gospodin Domagoj Milošević joj nije rod.

Njezina osnovna ideja je bila da se treba napraviti novi pogon jer oni pogoni koji su postojali nisu bili primjereni za farmaceutsku proizvodnju, a pogotovo ne za biološku proizvodnju i biotehnologiju. Pokušala je nešto napraviti no kad je iscrpila sve moguće resurse u uvjeravanju i kad je shvatila da se ništa ne može napraviti, dala je ostavku u 3. mjesecu, nakon što je Nadzorni odbor prihvatio ostavku bila je 6 mjeseci neraspoređena te je onda dala otkaz.

Budući da je DETAP bio partner Imunološkog zavoda, čula se s gospodinom Pavičevićem te joj je on rekao da je dobio rješenje kojim su sve optužbe protiv njege odbačene.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedokinje član povjerenstva Silvano Hrelja

Člana povjerenstva Silavna Hrelju je zanimalo kakvo je stanje za vrijeme njezinog mandata bilo proizvodnih kapaciteta, radne snage, koliko su poslovne odluke bile ovisne o državi s obzirom da su tri člana Nadzornog odbora bili predstavnici državnih institucija te je li bi bilo bolje da je dioničko društvo imalo potpunu poslovnu autonomiju. Također ga je zanimalo koliko su sindikati (EKN) bili svjesni pozicije ovisnosti o državi, je li radničko vijeće bilo posebno izabrano ili je sindikat obnašao funkciju radničkog vijeća, je li suradnja s radničkim vijećem bila dobra, je li netko iz Nadzornog odbora sudjelovao na skupovima zaposlenika.

Gospođa Sindik – Milošević je odgovorila da kad je došla je bilo oko 370 zaposlenih, financijsko stanje je bilo loše pa su stimulirali odlazak u mirovinu, njih dvadeset je otišlo, kroz svih šest godina broj zaposlenih se kretao oko 350.

Iako je Imunološki zavod bio dioničko društvo, bio je u vlasništvu države i nijedna se odluka nije mogla donijeti bez odluke države, sve strateške odluke su bile 100% ovisne o Vladi. Nigdje u svijetu pa čak i Serum institute u Kopenhagenu u Danskoj je postao privatni. Idealno bi bilo da je to državno i da država promptno reagira no u životu ništa nije idealno. Bilo bi dobro da država ima nadzor, zlatnu dionicu, čime može spriječiti prodaju i odlazak proizvodnje u drugu zemlju. Bez obzira što je to državna firma ona mora poslovati s profitom jer bez profita nema plaća, ulaganja, ničega.

Imala je osjećaj da su sindikati bili svjesni svega što se događa, željeli su pomoći, imali su konstruktivne razgovore, pregovarali su o novom kolektivnom ugovoru, dogovorila se s njima da se svima plaća smanji za 20% u prvoj polovici 2006. godine jer nije bilo sredstava za plaće, a u drugoj polovici su tih 20% vratili kad su imali prihode. Radničko vijeće je bilo posebno tijelo koje se redovito sastajalo, skupovi zaposlenika su se uvijek održavali kad su oni to zatražili, kad je bilo potrebno, zna da je bio organiziran sastanak radničkog vijeća s predsjednikom nadzornog odbora. Stavovi kućnog sindikata i sindikata na nacionalnoj razini su bili usuglašeni.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić nastavio je s ispitivanjem svjedokinje

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li imala dojam da se za vrijeme njezinog mandata vrši pritisak od strane države da se politički kadrovira, je li dolazilo do negativne selekcije. Također ga je zanimalo je li bilo nužno da Pharmagent bude posrednik i gdje je sada Pharmagent.

Gospođa Sindik – Milošević je odgovorila da nije nikada imala intervencije da se nekoga zaposli, bilo je odljeva i priljeva ljudi, zaposlili su 20 novih mladih ljudi s dobrim idejama koji su kasnije otišli.

Nije se moglo bez Pharmagenta sve dok se oni nisu odrekli svojih prava, Pharmagent danas više ne postoji, gospodin Škalamera je umro.

Član Silvano Hrelja nastavio je s ispitivanjem svjedokinje

Člana Silvana Hrelju je zanimalo da li postojeći kadrovi omogućuju bilo kakvu proizvodnju.

Gospođa Sindik – Milošević je odgovorila da za proizvodnju virusnih cjepiva postoji kadar i znanje, nije sigurna za krvne derivate jer su ti stručnjaci desetkovani, postoji stručnjak za interferon gospodin Sladoljev.

5.12 Iskaz svjedoka gospodina Ivana Tomca

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Ivan Tomac.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je zaključio da je gospodin Tomac interesantan svjedok Istražnom povjerenstvu jer je 2010. godine bio predsjednik Sindikata energetike, kemije i nemetala (u daljnjem tekstu: EKN). Zanimalo ga je koji su uvjeti da bi se osnovala podružnica EKN-a te da objasni pozivanje ministra Milinovića i druge ministre da se počnu provoditi zakoni u Imunološkom zavodu. Zanimao ga je i odnos gospođe Sindik – Milošević prema radnicima i radničkim pravima u Imunološkom zavodu te koliko je radnika Imunološkog zavoda bilo članova sindikata EKN-a.

Gospodin Tomac je odgovorio da su u to vrijeme imali oko 123 podružnice, između ostalih i Imunološki zavod. Osnovati podružnicu može 5 punoljetnih građana RH, zaposlenih u pravnoj osobi s kojom odlukom održavaju osnivačku skupštinu i osnivaju sindikalnu podružnicu i onda s time stječu dio pravne osobnosti.

Pozvao je gospodina Milinovića da Nadzorni odbor radi temeljem zakona jer ga je pretpostavlja gospodin Sladoljev koji je kao predstavnik radnika bio član Nadzornog odbora obavijestio da se održavaju tajne sjednice na koje on nije pozvan. Tražili su smjenu Nadzornog odbora, ukidanje suspenzije gospodinu Sladoljevu. Njegova je procjena da je gospodin Sladoljev u jednom trenutku izišao iz okvira jer je on malo htio biti sindikalac, malo se boriti za prava radnika, malo za prava Imunološkog zavoda, a malo bi bio ravnatelj Imunološkog zavoda pa je njihova suradnja prestala. Gospodin Sladoljev je prešao kod Marija Ivekovića u Sindikat HUS-a.

Proceduru izbora za radničko vijeće provodi sindikat, a kad je izabrano radničko vijeće ono bira predstavnika radnika u Nadzornom odboru. Sindikat EKN-a nije organizirao referendum protiv gospodina Sladoljeva.

Za gospođu Sindik – Milošević može reći da je fina gospođa.

U Imunološkom zavodu je bilo oko 150 članova Sindikata EKN-a. 2013. godine kada je gospodin Gajnik bio direktor saznao je da od 217 radnika njih 100 svaki dan dolaze na posao, a ništa ne rade. Zbog toga se s gospodinom Gajnikom ušlo program zbrinjavanja viška radnika pa je Imunološki zavod došao na 100 i nešto radnika, uštedeno je te godine 8 milijuna

kuna na plaćama. Prihod je padao, a kad je HALMED zabranio proizvodnju krvnih derivata, cijeli Imunološki zavod je stao.

2014. godine bili su prosvjedi kako Imunološki zavod ne bi otišao u stečaj. Najveću potporu je imao od gospodina Dragovana koji je pokušavao skupiti ekipu za stol, gospodina Grčića to baš nije interesiralo, gospođu Opačić je interesiralo, ali nije mogla preko gospodina Mrića koji nije znao kako reći HALMED-u da trebaju nešto napraviti, a što je gospodin Varga 2015. godine i dokazao da je odluka HALMED-a o zabrani proizvodnje krvnih derivata bila nezakonita. Gospodin Milanović nije bio zainteresiran za Imunološki zavod, prepustio je to gospodinu Vrdoljaku.

Gospodin Dvornik je pokušao popraviti nešto što je loše ostalo od gospođe Sindik – Milošević, potpisao je novi kolektivni ugovor, gospodin Gajnik je krenuo u raščišćavanje, poslao je plan restrukturiranja Imunološkog zavoda na 5 ministarstva, kad je vidio da to ne ide, podnio je zahtjev za stečaj i onda se povukao. Za njega je gospodin Gajnik najpozitivniji jer je želio nešto napraviti, smatra da jedino gospodin Bandić može pomoći.

Za sojeve je saznao negdje 2000., 2001. godine kada je bila revizija, sojeve je netko držao u nekakvoj rezervi. Francuzi zmijski protuotrov prodaju dozu po 700€, doza protuotrova Imunološkog zavoda je koštala 25€, a u izvozu se postizala cijena 100€ ili 100\$.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Silvano Hrelja

Člana povjerenstva Silvana Hrelju je zanimalo koliki je bio utjecaj države i državnih institucija na propadanje Imunološkog zavoda.

Gospodin Tomac je odgovorio da je utjecaj države na propast Imunološkog zavoda ključan, odnosno oni koji su obnašali tu vlast neovisno o tome jesu li lijevi, desni ili srednji.

5.13 Iskaz svjedoka gospodina Vlatka Silobrčića

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Vlatko Silobrčić.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić zamolio je svjedoka da odgovori kad se zaposlio u Imunološkom zavodu, na kojim je radnim mjestima u Imunološkom zavodu radio te kad je iz Zavoda otišao.

Gospodin Silobrčić je odgovorio da se zaposlio u Imunološkom zavodu 1969. godine, osnovao je laboratorij za transplantacijsku i tumorsku imunologiju koji je vodio. Oko 1993. godine postaje direktor Imunološkog zavoda. Bavio se istraživanjima, objavio je osamdesetak znanstvenih članaka, osnovao je časopis „Periodicum biologorum“ za koji je dobio nagradu Grada Zagreba, predavao je, održavao je nastavu u Imunološkom zavodu za potrebe Prirodoslovno-matematičkog fakulteta i Farmaceutskog fakulteta.

Prije nego što je nastavio, upozorio je Istražno povjerenstvo da je podigao optužbu zbog klevete protiv gospodina Sinčića jer ga je nazvao nacionalnim izdajnikom i grobarom Imunološkog zavoda. Općinski sud u Zagrebu je odbacio privatnu tužbu jer Imunitetno povjerenstvo nije gospodinu Sinčiću oduzelo imunitet, na što je on podnio žalbu, tako da jepostupak u tijeku.

Nastavlja da su gospodin Sladoljev i gospodin Benko sve učinili da ga smijene kako bi oni došli na tu poziciju. On je smijenjen 1997. godine nakon što na skupštini nije prihvaćen

njegov izvještaj o stanju Imunološkog zavoda, a koji je isti za šest mjeseci bio prihvaćen. 1998. godine je otišao u mirovinu. Protiv njega je podignuta tužba. Na temelju te optužbe Županijsko državno odvjetništvo je nastavilo istragu, svjedočio je, istražitelj je trebao procijeniti radi li se o financijskim malverzacijama, nakon procijene, sud je donio odluku da se istraga obustavlja. Stoga vezano uz taj predmet moli da se pogledaju zapisnici i njegovo svjedočenje.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić nadopunio je gospodina Silobrčića da je stupio na dužnost direktora 23. travnja 1992. godine, da je bio direktor Sektora klinička eksperimentalna imunologija i kemija te da je bio član Nadzornog odbora 2000. godine te ga je zamolio da nešto kaže o tom razdoblju.

Gospodin Silobrčić je odgovorio da je dugo radio u Imunološkom zavodu te kad je Imunološki zavod izgubio licencu za prodaju vakcina, a promijenila se vlast, javio se gospođi Stavljenić-Rukavini kako bi joj objasnio da Imunološki zavod ide u bankrot. Nakon razgovora, imenovala ga je u Nadzorni odbor.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je upoznao gospodina Silobrčića sa svjedočenjem gospođe Stavljenić – Rukavina koja se, kao i drugi ministri koji su svjedočili, ogradila, da su ikoga imenovali u tijela Imunološkog zavoda te da je to radio HZZO, Fond za privatizaciju i dr. Zamolio je da objasni je li gospodin Hebrang imao ulogu u smjeni gospodina Becka i kako je gospodin Beck vodio Zavod, je li bio kvalificiran.

Gospodin Silobrčić je na to objasnio da ne zna tko ga je imenovao no da je nakon razgovora s gospođom Rukavinom imenovan u Nadzorni odbor.

Pretpostavlja da je gospodin Hebrang imao ulogu u smjeni gospodina Becka no ne može to tvrditi jer on nije sudjelovao u tome, osim što se javio na natječaj za direktora.

Gospodina Becka ne može ocijeniti kao dobrog rukovoditelja. Uz pomoć akademika Ikića koji je bio dugogodišnji direktor Imunološkog zavoda, završio je studij biologije u Sarajevu i kad se vratio u Zavod počeo je rovariti protiv akademika Ikića. I jedan i drugi su bili članovi komunističke partije, gospodin Beck je uspio smijeniti gospodina Ikića. Gospodin Beck je zaključio 2 štetna ugovora, jedan s InterVax-om u Torontu i tim ugovorom im je dao sva prava na ono što je Zavod već imao, ali i na ono što će Zavod istraživanjem postići te da ima pravo na 50% svih prihoda. Drugo što je napravio je da je prodao licencu u Indiju za 25 000 \$. Zbog navedenog je otišao u New York gdje je našao odvjetnika hrvatskog podrijetla Maria Kranjca i molio ga je da promijeni te ugovore. Ugovor je promijenjen tako da je postotak od 50% smanjen i da su ukinuta prava na ono što će Imunološki zavod postići. Odvjetničkom društvu Lazare Potter Giacoves & Kranjac je u sporu s InterVax-om plaćeno preko 2 milijuna kuna, arbitraža u Parizu je presudila da je Imunološki zavod u krivu i Imunološki je morao isplatiti InterVax-u neku odštetu. U Indiji je uspio dogovoriti da plate barem 100 000\$ za ono što su dobili umjesto 25 000\$. Svote koje su dobivene su bile premale.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je suprotstavio gospodinu Silobrčiću ugovore koje je on potpisao sa Serum Institute od India odnosno koji su produženi 26. siječnja 1993. godine iz kojeg ne vidi nikakvo poboljšanje jer iz ugovora proizlazi da se uspjelo dobiti samo 20 000\$. Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je pročitao dio iz ugovora: „Imunološki zavod je suglasan Indijcima dostaviti 100 ampula matičnog soja mumps virusa po cijeni od 1 500\$ za ampulu. Isprva će Indijci od Imunološkog zavoda kupiti 30 ampula po cijeni od 45 000\$. Po isplati naveden svote Imunološki zavod će poslati 30 ampula matičnog soja virusa mumps za proizvodnju vakcina skupa s tehnološkim propisima, standardnim operativnim procedurama

za korištenje matičnog soja u proizvodnji i prodaji vakcine te pravo Indijcima da taj materijal koriste za kompletne kliničke, tehničke i tehnološke dokumente i tehnologiju, obuku osoblja, tehničku pomoć kako bi se proizvelo cjepivo. Također znanstvenici iz Indije će odmah biti delegirani u Imunološki zavod na obuku kao što će i znanstvenici iz Imunološkog zavoda biti delegirani u Indiju radi transfera tehnologije za proizvodnju mumps vakcine...“ Iz navedenog slijedi da je gospodin Silobrčić uspio dobiti 20 000\$ više nego gospodin Beck, a što ne vidi kao neko bitno poboljšanje.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić zamolio je gospodina Silobrčića da komentira prijedlog gospodina Šooša da dužnost direktora preuzme gospodin Stanislav Smerdel.

Gospodin Silobrčić se osvrnuo da je on pokušao popraviti ono što se popraviti moglo i odrediti kako će se stvari dalje razvijati.

Vezano za gospodina Šooša i njegov prijedlog, naveo je da je upravni odbor izabrao gospodina Silobrčića, a ne gospodina Smerdela. Unatoč tome što se on nije slagao s gospodinom Smerdelom, imenovao ga je svojim zamjenikom jer je smatrao da ako se on i njegov savjetnik u svemu slažu onda je jedan od njih suvišan.

Ne zna zašto je gospodin Šooš dao ostavku. Naveo je da je gospodin Šooš od početka bio uključen u proizvodnju ljudskog leukocitnog interferona, koji je bio ispitivan na neznanstven način pa ne zna da li su rezultati koji su objavljeni točni. Interferon je prolazio ispitivanja u Institutu za rak, Vinogradskoj bolnici, objavljivali su se članci međutim prema njegovom mišljenju ti članci nisu prolazili striktno znanstvenu recenziju. Drugi problem je bio problem proizvodnje interferona u neprikladnim uvjetima, radio se u prostoriji blizu WC-a. Unatoč tome interferon se proizvodio i prodavao do 1998. godine, ali samo za vanjsku uporabu, vaginalete i mast što se može izbaciti iz organizma za razliku od onog što se injicira u organizam i trajno ostaje. Nema iskustva da su zabilježene posljedice zbog nedovoljno kvalitetno proizvedenog interferona jer nije imao osobna iskustva, a nitko se nije potužio dok je on bio direktor.

Misli da je proizvodnju interferona ukinula gospođa Sabina Rabatić.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Ivan Lovrinović

Člana povjerenstva Ivana Lovrinovića je zanimalo zašto nije zaustavio proizvodnju s obzirom na to da je govorio o manjkavosti znanstvenog istraživanja, da se interferon proizvodio pokraj WC-a na ne higijenski način.

Gospodin Silobrčić je odgovorio da je cijela medicinska zajednica tražila da se interferon proizvodi, a njegova savjest je čista jer su ti proizvodi bili za vanjsku upotrebu. Također, u svijetu se počeo proizvoditi interferon molekularno – biološkim metodama, sintetski pa je interferon koji je proizvodio Imunološki zavod lošiji od onog koji se mogao kupiti na tržištu, jedino je bio dostupniji i jeftiniji to je njegovo mišljenje.

Član povjerenstva Branko Grčić je konstatirao da je ključni problem nestanka Imunološkog zavoda bio manjak ulaganja, investicija i neprimjereni uvjeti proizvodnje pa je postavio upit gospodinu Silobrčiću kada misli da su uvjeti proizvodnje u Imunološkom zavodu došli u kritičnu fazu.

Na pitanje člana Branka Grčića nadovezao se član Ivan Lovrinović kojeg je zanimalo zašto gospodin Silobrčić nije restrukturirao Imunološki zavod, investirao u njega, dogradio ga, izmjestio ili prebacio WC, s obzirom na to da je Imunološki zavod u vrijeme kad je on bio direktor najbolje stajao financijski.

Gospodin Silobrčić je odgovorio da je problem bio u proizvodnji dovoljno proizvoda za svjetsko tržište, izvoz je bio oko 5 milijuna dolara godišnje, s kojim novcima se baš nije puno toga moglo napraviti. Uložili su u liofilizaciju i punjenje virusnih cjepiva i taj pogon i danas može funkcionirati no pravi problem je bio taj da država nije uspjela riješiti pitanje vlasništva Imunološkog zavoda. Ministar Hebrang je 1995. godine podnio tužbu protiv pretvorbe Imunološkog zavoda. Gospodin Silobrčić je napisao 90 pisama, razgovarao sa svim savjetnicima predsjednika Tuđmana, ali nitko nije uspio uvjeriti tadašnje vodstvo da se donese bilo kakva odluka koja bi odredila je li Imunološki zavod državna tvrtka koja neće ići dalje u privatizaciju ili je to privatna tvrtka koja se može kao privatna tvrtka ponašati. Na pisma nikada nije dobio odgovor.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Tomislav Panenić

Član Tomislav Panenić se nadovezao na svjedočenje gospodina Andrije Hebranga koji je potvrdio u svom svjedočenju da je bio obaviješten o potrebi investiranja da bi se nastavila proizvodnja, međutim naveo je da je bilo važnijih problema u Hrvatskoj, aludirajući na obnovu ratom porušene zemlje pa mu Imunološki zavod nije bio prioritet. Konstatira da se jedan ministar mogao izvući na poratno stanje no postavlja pitanje što je s ostalim ministrima zdravstva i gospodarstvo, a u kojim je i gospodin Silobrčić bio član Nadzornog odbora, koji su sa svime bili upoznati, a nitko nije potaknuo investiranje. Ukazao je da je on bio taj koji je spriječio da dođe do pretvorbe trgovačkog društva na način kako je bilo zamišljeno u javnu ustanovu gdje bi bilo izvađeno iz trgovačkog društva samo određeni dijelovi koji bi pogodovali nastavku rada ustanove dok bi ukupno dugovanje ostalo na trgovačkom društvu, a čega je puno manje od potraživanja vjerovnika nad tim društvom. Smatra da je jedino rješenje da država preuzme isplate malih dioničara, preuzme cijelu imovinu i sve to stavi u jedan ili drugi oblik i time stvori preduvjete.

Gospodin Silobrčić je odgovorio da je svoju pomoć osim gospođi Rukavini ponudio i gospodinu Vrdoljaku, da je razgovarao s njegovim državnim tajnikom koji mu je rekao da će se javiti no nikada se nije javio.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Ivan Lovrinović

Člana povjerenstva je zanimalo je li prije preuzimanja funkcije imao menadžerskog iskustva, koliko je patenata imao u Imunološkom zavodu ili pripravaka u kojima je aktivno sudjelovao, zašto nije podnio ostavku kad je vidio da stvar ne ide te zašto je prihvatio mjesto u Nadzornom odboru kad ništa nije uspio napraviti u poboljšanju stanja dok je vodio Imunološki zavod.

Gospodin Silobrčić je odgovorio da nije imao nikakvog menadžerskog iskustva, nije imao nikakav patent koji bi pripadao Imunološkom zavodu, bavio se bazičnim istraživanjima prije nego što je postao direktor. Podnio je ostavku Nadzornom odboru koji je počeo funkcionirati 1994. godine, međutim to je Nadzorni odbor odbio, a čiji član je bio gospodin Branko Jeren. Imao je nadu da će netko tko upravlja zajednicom konačno shvatiti što treba napraviti.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Branko Grčić

Člana Branka Grčića je zanimalo jesu li međunarodni ugovori npr. posebno s Indijom bili motivirani željom Ministarstva zdravstva, Vlade odnosno države za određeni vid suradnje s Indijom ili je to bila čisto poslovna odluka.

Gospodin Silobrčić je odgovorio da koliko on zna država ugovorima koje je potpisao gospodin Beck nije bila involvirana.

Sljedeća je pristupila ispitivanju svjedoka potpredsjednica Grozdana Perić

Potpredsjednica Grozdanu Perić je zanimalo na čemu je gradio cijeli razvoj Imunološkog zavoda kad se javio za mjesto direktora.

Gospodin Silobričić je odgovorio da je polazio od toga da je Imunološki zavod imao 7 svjetskih relevantnih proizvoda, jedino je bio problem kako proizvesti u prihvatljivim uvjetima dovoljne količine tih proizvoda. Predlagao je da se traži strateški partner ako je to moguće ili da država ako to želi, preuzme svoju ulogu, ali onda da se ponaša kao vlasnik koji treba vidjeti da jedno od njegovih poduzeća ne funkcionira zato što nema ulaganja.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Silvano Hrelja

Člana Silvana Hrelju je zanimalo je li s nekim projektom otišao u poslovnu banku koja je mogla imati razumijevanje za pratiti projekte koji su samodostatni, gdje se iz zarade može vratiti kredit, a da država garantira jer očekivati od države rješenje, iz današnje perspektive je pogrešno.

Gospodin Silobričić je odgovorio da su se snalazili sa sredstvima koje su uspjeli pribaviti prodajom proizvoda, uveli su plazmaferezu, samo jednom su dijelili dividendu, a inače su sva sredstva koja su dobili ulagali u ono što su mogli.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li prijavio gospodina Becka zbog svega što je naslijedio, kakvo je bilo financijsko stanje Imunološkog zavoda u trenutku kad ga je preuzeo, prodana je velika zaliha cjepiva JNA, je li Imunološki zavod imao 25 milijuna. Zamolio ga je da komentira prijavu gospodina Benka protiv njega.

Gospodin Silobričić je odgovorio da ga je prijavio, ali je prijava bila odbačena.

Posao s JNA je zaključio gospodin Beck, novce je dobivao u kešu u torbama, ne sjeća se da je na računu Imunološkog zavoda bilo 25 milijuna, on te novce nikada nije vidio.

Nije bio upoznat s plaćom gospodina Becka, niti je provjeravao što je radio s tim novcem.

On je imao menadžerski ugovor, plaća mu je bila 20 000 kn i tada je odmah povisio plaće svim ljudima koji su bili na istaknutim pozicijama.

Brezje je bio poseban problem, tamo je radio veterinar koji je doslovno ubio konje i kojem je htio dati otkaz, ali mu to nije uspjelo jer se sindikat tome suprotstavio i nije dao da se smijeni.

Naveo je da gospodin Benko nije pročitao njegov menadžerski ugovor u kojem je navedeno da ako posluje s prihodima koji su 10% veći od glavnice, ima pravo na nagradu. Smatra da se nije trebao odreći tog prava u korist Imunološkog zavoda jer za unaprjeđenje Imunološkog zavoda treba pola milijarde kuna. Gospodin Benko mu je ponudio plaću trećinu od one koju je prema menadžerskom ugovoru trebao dobiti ako dobije otkaz (još godinu dana plaću), nije prihvatio ugovor koji mu je predložio gospodin Benko, dobio je otkaz pa je tužio Imunološki zavod da mu isplati plaću sukladno ugovoru i dobio je to.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo zašto je unajmio štalu 1994. godine za 374 000 maraka, 8 000 maraka mjesečno, nije li to previše za štalo, nije li to protivno uobičajenim poslovnim običajima i je li za to znao Nadzorni odbor koji je ustanovljen tek 30. studenoga 1995. godine. Također ga je zanimalo zašto je bez odobrenja Nadzornog odbora (od 1994. do 1996. godine) potpisao veći broj ugovora o oročenju depozita sa štedionicom Pantovčak za kamatu 4,5% koja je manja od kamata koje su davale komercijalne banke 11% do 12%. Ukazao je da je vještačenjem utvrđeno da štedionica Pantovčak odnosno njezin nasljednik

komercijalno-investicijska štedionica nije bila registrirana za poslovanje s pravnim osobama, što je Imunološki zavod bio.

Gospodin Silobričić je odgovorio da je unajmio štalu jer je bila epidemija difterije u Sovjetskom savezu, kupili su 40 konja i plazmaferezom dobili količine konjske plazme koje su se mogle prodati. To su bili dobri poslovni potezi jer nikad nisu poslovali s gubitkom. Sve je znao Nadzorni odbor odnosno Upravni odbor (Smerdel, Baletić, Jeren, Tepeš, Rabatić). Ne sjeća se tadašnjih cijena te ako misli da je on nešto napravio za svoju korist neka dokaže kakvu je financijsku korist imao od toga.

Nije proširio staju koja je bila u vlasništvu Imunološkog zavoda jer je za manje konja namijenjena i jer je bila u raspadanju.

Imao je pravnog savjetnika Jožu Kosa i financijskog savjetnika Guste Santinija koji nisu bili protiv tog posla da se ulože sredstva radi proizvodnje veće količine plazme.

5 milijuna kuna je oročio u štedionici Pantovčak po toj kamati jer je bilo kada mogao razročiti ta sredstva ako mu to bude potrebno, a da ih je stavio u komercijalnu banku ne bi ih mogao upotrebljavati. Također je dobio ponudu od gospodina Santinija da će dati povoljne kredite trojici njegovih menadžera, šefu transfuzije, šefu Brezja i šefu računovodstva. Zaključio je da je za vrijeme dok je Imunološki zavod poslovao sa štedionicom nije bilo pravnih prepreka da posluje sa štedionicom. Uostalom u tom predmetu je obustavljena istraga.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić se nadovezao da je istraga obustavljena zbog zastare te da sukladno Zakonu o nezastarijevanju do kraja reintegracije 1998. godine, postoji mogućnost da se to reaktivira. Zamolio ga je da opiše odnos s gospodinom Santinijem i komentira kako je mogao staviti novce u štedionicu gospodina Santinija kad nije smio raspolagati s više od 5% temeljnog kapitala društva te ne smatra li da je gospodin Santini bio u sukobu interesa jer je posjedovao dionice Imunološkog zavoda i ujedno bio i savjetnik gospodinu Silobričiću.

Gospodin Silobričić je odgovorio da je gospodina Santinija preporučio Ekonomski fakultet da educira zaposlenike kako funkcionira dioničko društvo, zatim je od gospodina Santinija naručio ekspertno mišljenje što treba napraviti s Imunološkim zavodom, za taj projekt mu je platio 260 000 kuna odnosno njegovoj firmi RIFIN, bio mu je savjetnik, dobivao je 1 000 maraka mjesečno na ime ugovora o djelu.

Napomenuo je da je za njega predmet protiv njega i gospodina Santinija zaključen.

Gospodin Silobričić je odgovorio da je poslovanje sa štedionicom Pantovčak odobrio Nadzorni odbor odnosno Upravni odbor.

Tvrđi da sve što je platio je i dobio i da smatra da gospodin Santini nije bio u sukobu interesa.

Ne zna zašto je likvidirana štedionica gospodina Santinija.

Član povjerenstva Ivan Lovrinović je komentirao da njegovo ponašanje nije bilo proinvesticijsko nego štedioničko.

Gospodin Silobričić je odgovorio da nije mogao riskirati da nema sredstva pokrpati ako se nešto pokvari pa je svrha tog oročenja bila da je ono fleksibilno. Smatra da je bio dobar menadžer jer je poslovao s dobitkom, izvozi je bio 5 milijuna dolara godišnje.

Sljedeća je pristupila ispitivanju svjedoka potpredsjednica Grozdana Perić

Potpredsjednica Grozdana Perić je komentirala izvješće Županijskog suda iz kojeg je vidljivo da su sredstva deponirana 1994., 1995. godine, povučena su 9. srpnja 1996. godine, a 17. listopada 1996. je uzet kredit od milijun kuna uz kamatnu stopu od 12%, iz čega je vidljivo da sredstva nisu bila nužna za svakodnevno postupanje.

Gospodin Silobrčić je odgovorio da nije mogao predvidjeti što će se dogoditi. Kredit od milijun kuna je uzet za plaće.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je zaključio da iz sklopljenog ugovora o djelu s gospodinom Santinijem nije jasno što je radio za 1 000 maraka na mjesec, ugovor je sklopljen na nešto manje od godine dana (1994. i 1995. godine). Zanimalo ga je kad je saznao da sojevi virusnih cjepiva nisu ušli u temeljni kapital, je li prodao centrifugu za 500 000 dolara, je li izgubljena dozvola za proizvodnju, što je radio nakon što je otišao iz Imunološkog zavoda.

Gospodin Silobrčić je odgovorio da je gospodin Santini zajedno s gospodinom Kosom dolazio barem jedanput mjesečno na sastanke, njegova uloga savjetnika je bila definirana njegovim angažmanom na tim sastancima.

Ne zna kad je točno saznao da sojevi nisu ušli u temeljni kapital, on je imao problem kako definirati sojeve da bi ih se moglo registrirati. On je mislio da je to ušlo u temeljni kapital, firma TEB koja se nalazila u Vončininoj ulici je napravila procjenu.

Ne sjeća se da je prodao centrifugu, možda je odobrio prodaju.

Nikada od države nije dobio nikakva sredstva za unapređenje. U njegovo vrijeme nije izgubljena dozvola za proizvodnju.

U njegovo vrijeme je došlo do zahtjeva bivših vlasnika da vrate zgradu, stari dvorac usred terena Imunološkog zavoda u Brezju, ali se ne sjeća detalja.

Nakon otkaza, proteka otkaznog roka, otišao je u mirovinu.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je odnos gospodina Silobrčića s gospođom Rabatić dok je bila u Nadzornom odboru, a on direktor odnosno kad je gospodin Silobrčić bio u Nadzornom odboru, a ona direktorica, je li bilo pokušaja privatizacije u mandatu gospođe Rabatić (od 2000. do 2004. godine) te je li mu poznata prodaja prostora u Gundulićevoj ulici.

Gospodin Silobrčić je odgovorio da je imao normalan odnos te da je gospođa Rabatić pokušavala izvući Imunološki zavod iz pat pozicije i naći strateške partnere, razgovarala je s Indian Immunologicals no nije joj uspjelo kao niti njemu. Smatra da nije bilo sukoba interesa jer su se zamijenili za pozicije (prvo je on bio direktor, a ona članica Nadzornog, a poslije ona direktorica, a on predsjednik Nadzornog odbora).

Napomenuo je da je preko Fonda za privatizaciju želio naći strateškog partnera no onda se pojavila gospođa Kardum kao članica Nadzornog odbora delegiranog od radnika koja je mimo dogovora na sjednici tražila od Fonda za privatizaciju da se spriječi nalaženje strateškog partnera. Predložio je da ju se smijeni no drugi se nisu s tim složili i ona je ostala u Nadzornom odboru.

Sumnja da je gospođa Rabatić potpisala štetne ugovore s GlaxoSmithKline o tome da Imunološki zavod odustaje od istraživanja jer je istraživački odjel postojao, imao je ugovor s Ministarstvom zdravstva da se bavi istraživanjem i dobivao je sredstva za to.

Bilo je razgovora da se cijela skupina istraživača iz Odjela za istraživanje preseli na Medicinski fakultet ili Prirodoslovno-matematički fakultet jer je postojala mogućnost da Odjel izgubi svoje prostore u Imunološkom zavodu, to je bila na neki način preventiva da se ne dogodi da ti ljudi ostanu na ulici.

Nije bilo pokušaja privatizacije, njegov stav i stav Nadzornog odbora je bio da država odluči hoće li privatizirati Imunološki zavod ili ne. Ako će privatizirati onda država treba uzeti 25% + jednu dionicu, a ako neće onda treba preuzeti odgovornost za funkcioniranje Imunološkog zavoda.

Poznata mu je prodaja prostora u Gundulićevoj ulici, smatra da je taj dio prostora bio disfunkcionalan u odnosu na ostatak, a jedina vrijednost mu je bila tradicijska jer je tu počeo djelovati Imunološki zavod. Vjeruje da se o tome raspravljalo na Nadzornom odboru.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li mu je poznata studija gospodina Benka o izgradnji novih pogona, tko je odgovoran za uništenje Imunološkog zavoda i je li u vrijeme gospođe Rabatić bila povlaštena cijena cjepiva.

Gospodin Silobrčić je odgovorio da mu je poznata jer ju je gospođa Rabatić iznijela na Nadzornom odboru. Smatra da to nije bio krivi potez no uvijek je ostalo pitanje tko će uložiti u taj projekt, tko će izvesti projekt.

Smatra da su najodgovorniji ljudi koji su u njegovom mandatu upravljali Hrvatskom, s tim da nikoga ne može izdvojiti, a smatra da su egzekutori bili gospodin Hebrang i gospodin Turek. Smatra da se gospodin Turek neodgovorno ponašao, tražio je od njega da tjedan dana prije održavanja skupštine u knjigu dionica upiše nove dionice, odgovorio mu je da se to ne može pa se on pojavio kao njegov egzekutor na godišnjoj skupštini kada mu izvještaj nije prihvaćen.

Domaća cijena je bila viša od vanjske, Imunološkom zavodu je bilo stalo da preko UNICEF-a prodaje vakcinu i to je zapravo bila prodaja volumena, ali je cijena pojedinačne ampule bila niska, misli da je bila 1 dolar. Ta ista vakcina u domaćoj prodaji je bila skuplja.

5.14 Iskaz svjedokinje gospođe Lidije Jagarinec

Pred Istražno povjerenstvo pristupila je u svojstvu svjedokinje gospođa Lidija Jagarinec.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedokinje

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo od kada radi u Imunološkom zavodu i na kojim sve mjestima je radila te da li se išta proizvodi u Imunološkom zavodu. Zamolio je gospođu Jagarinec da kaže nešto o pokušajima privatizacije, koliko ih je bilo, zašto je to propalo i kad je saznala da sojevi virusnih cjepiva nisu ušli u temeljni kapital.

Gospođa Jagarinec je odgovorila da je od 1993. godine u Imunološkom zavodu, da radi na Odjelu za transfuzijsku medicinu, da je bila sestra u sali za plazmaferezu, nakon toga tehničar na prikupljanju, zaprimanju plazme, a od 2011. godine je glavna sestra na Odjelu za transfuzijsku medicinu. Također je i sindikalna povjerenica u EKN-u koju funkciju obavlja od 2000. godine i predstavnik je radnika u Upravnom vijeću Imunološkog zavoda od 26. svibnja 2017. godine, a kojeg je predsjednica gospođa Gordana Mustač.

Nadzorni odbor je postojao u Imunološkom zavodu d.d., a od kad je Imunološki zavod javna zdravstvena ustanova ima samo Upravno vijeće.

Imunološki zavod ništa ne proizvodi nego samo skladišti plazmu kojoj je rok tri godine za proizvodnju lijekova. Za kliničku primjenu je godinu dana, ali plazmu za kliničku primjenu daju bolnice odnosno transfuzijske ustanove, a ne Imunološki zavod.

Gospođa Jagarinec očitava temperature u rashladnim uređajima, izdvaja doze koje su potrebne za povrat, pregledava je li ono što piše na dostavnici stvarno stiglo i to se radi ručno (primi smrznutu plazmu, provjeri brojeve, datum prikupljanja, krvnu grupu i mililitre) pa pohranjuje na -20°. Također prati zakonsku regulativu koja se često mijenja odnosno SOP.

Budući da ništa ne proizvode, plazmu prodaju Oktapharmi ili drugim suradnim centrima na preradu, nije bačen niti jedan mililitar koji je zaprimljen.

Gospodin Benko, vršitelj dužnosti je nakon 4 mjeseca dao ostavku, s 1. rujna 2017. godine jer nije našao zajednički jezik s vlasnikom, a niti s Upravnim vijećem. Spomenuo je 20 000 litara krvne plazme kojoj je prošao rok i koja se morala na adekvatan način zbrinuti. Gospodin Benko je dogovorio da neka tvrtka to preuzme po niskoj cijeni za dijagnostičke svrhe.

Gospođa Jagarinec je ispričala da dok je još Imunološki zavod imao proizvodnu dozvolu da je postojala transfuzijska djelatnost odnosno dobrovoljne davatelje krvne plazme koju plazmu su sami procjepljivali cjepivom protiv tetanusa ili protiv bjesnoće ili protiv hepatitisa kako bi imali dovoljno hiperimune plazme od koje su se radili specifični imunoglobulini. Uz to se prikupljala plazma i od suradnih transfuzijskih centara iz Republike Hrvatske.

Ne sjeća se je li Imunološki zavod bio u blokadi 2010. godine odnosno u vrijeme gospođe Sindik – Milošević. Zna da je nešto kasnila plaća.

Sjeća se da je gospodin Vrdoljak napravio povjerenstvo za odabir strateškog partnera, došlo je 8 ponuda, među njima Visia Croatica, nekakav Nizozemac, Grad Zagreb. Smatra da država treba biti ta koja će zadržati Imunološki zavod u svojim rukama.

Ne sjeća se kad je saznala da sojevi nisu ušli u temeljni kapital.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je zamolio gospođu Jagarinec da navede zanimljivosti za vrijeme mandata gospođe Sindik – Milošević, zabranu gospodinu Sladoljevu pristupanje prostorijama Imunološkog zavoda za vrijeme gospođe Sindik – Milošević, vladavinu gospodina Dvornika, zašto je došlo do otpuštanja radnika za vrijeme gospodina Gajnika, što se događalo za vrijeme gospođe Rabatić.

Gospođa Jagarinec je odgovorila da je gospođa Sindik – Milošević napravila feasibility studiju, međutim do realizacije nikada nije došlo. Čini joj se da je gospođa Sindik – Milošević pokušala sve napraviti, ali joj to nije omogućeno.

U vrijeme gospođe Sindik – Milošević sklopljeni su ugovori s Novartisom za uvoz cjepiva protiv svinjske gripe s kojim se radničko vijeće nije složilo jer je Imunološki zavod trebao na sebe preuzeti plaćanje penala u slučaju nuspojava od cjepiva.

Ne zna koliko je iskorišteno cjepiva jer su se od sindikata skrivale informacije. Smatra da to gospođa Sindik – Milošević nije napravila sama nego u dogovoru s ministrom Milinovićem, predsjednikom HZZO-a, s kriznim stožerom za gripu. Protiv gospođe Sindik – Milošević je podignuta kaznena prijava no ta prijava je odbačena. Gospođa Katarina Kardum koja radi u internoj reviziji i kontroli je došla do podatka da je tvrtka Pharmagent dobivala lijepu proviziju na uvoz jer su oni bili jedini registrirani na uvoz. Gospodin Tomac, gospodin Sladoljev, gospođa Kardum i gospođa Jagarinec su otišli u Ministarstvo zdravstva i o tome obavijestili državnog tajnika Jurkovića koji je rekao da je ugovor između Imunološkog zavoda i Pharmagenta (direktora je bio gospodin Škalamera) štetan no da je potpisan, potpisala ga je gospođa Sindik - Milošević.

Sjeća se da ju je nazvala supruga gospodina Sladoljeva i rekla da Srećka Sladoljeva portir ne pušta u Imunološki zavod, nazvala je gospodina Tomca koji joj je rekao da Imunološki zavod radi od 8:00 do 16:00 sati i da gospodin Sladoljev nema što raditi u Imunološkom zavodu u 19:30 sati. Sjeća se da je gospodinu Sladoljevu uručen otkaz bez da se o tome savjetovalo radničko vijeće. Nikada nitko nije suspendiran osim njega.

Gospodin Sladoljev je izgubio povjerenje radnika, tražili su njegovu smjenu, došao je i u sukob s radničkim vijećem jer je dolazio s isprintanim zapisnikom na sjednicu koja se tek trebala održati, nije obavještavao radničko vijeće o sjednicama Nadzornog odbora niti je pitao kako će se očitovati na pojedinu točku. Stoga ga je radničko vijeće maknulo s mjesta predstavnika radnika u Nadzornom odboru. Predstavnika radnika u Nadzornom odboru bira

radničko vijeće, a ne radnici. Predstavnik ne mora biti član, npr. jedno vrijeme je bio predstavnik radnika u Nadzornom odboru gospodin Ivan Rude, pravnik, na listi stečajnih upravitelja koji nije imao veze s Imunološkim zavodom.

Suspenzija gospodina Sladoljeva je bila protuzakonita jer nije provedeno savjetovanje sa sindikatom. Gospodin Sladoljev je svaku ruku koja mu je bila pružena odbio, s tim da ne favorizira ni gospođu Sindik – Milošević niti gospodina Dvornika. Misli da je on u sukobu sam sa sobom. Gospodin Dvornik ga je zamolio da se odrekne naknade za rad u Nadzornom odboru jer nije niti sjedio u Nadzornom odboru za vrijeme suspenzije kako bi se uštedio novac za Imunološki zavod, sve plaće su mu isplaćene sukladno sudskoj odluci, no gospodin Sladoljev na to nije pristao. Gospodin Sladoljev je tražio i naknadu za duševne boli. Misli da gospodin Sladoljev ima dobre ideje npr. da se cjepivo unosi umjesto injekcijom inhalacijom, međutim gospodin Sladoljev nikada nije radio na cjepivima nego na interferonu. Slijedom toga od ideje do realizacije je dug put. Gospodin Sladoljev je istupio nakon svih tih istupa iz članstva sindikata EKN-a i osnovao novi sindikat kojeg je on bio sindikalni povjerenik ili njegova žena i jedini zaposlenici članovi su bili on i njegova žena. Smatra da je gospodin Sladoljev napravio lavovski dio posla u momentu sa svinjskom gripom.

Gospodin Dvornik je htio razgovarati sa sindikatima. Pričalo se da si je navodno isplatio 100 000 kn. Novac koji mu je isplaćen je zapravo razlika u plaći koja mu je isplaćena kad je potpisao ugovor s Nadzornim odborom jer je dio vremena radio bez ugovora.

Gospodin Gajnik je rekao da mora otpustiti određene ljude i zamolio je voditelje pojedinih Odjela da naprave popis ljudi koje treba otpustiti, nitko nije htio preuzeti tu odgovornost pa je gospodin Gajnik rekao tko je zadnji došao da će se njega otpustiti jer je to bilo najjeftinije sukladno Kolektivnom ugovoru. Na ime restrukturiranja je dobio 43 milijuna kn, ali ti novci nisu potrošeni u unaprjeđenje proizvodnje. Kupio je u Kini frižidere koji nisu prošli validaciju i nisu bili sigurni za radnike, propeleri nisu dovoljno zaštićeni, a plastika je jeftina i smrdi, sustav za vodu koji nikada nije ugrađen, isto iz Kine, dao je novce na otpremnine, poslao je ljude doma da ne rade, a plaću im je uredno isplaćivao. HALMED je došao u inspekciju, a radovi su tek bili započeli.

Gospodin Gajnik je proglasio stečaj za koji je sindikat saznao slučajno, rekli su mu da on povuče zahtjev i on je to onda napravio.

Za vrijeme gospođe Rabatić prodan je prostor Imunološkog zavoda u Gundulićevoj ulici.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li sindikat EKN-a tražio da se utvrdi u reviziji sudbina sojeva u pretvorbi i privatizaciji, odnosi sa štedionicom Pantovčak, razdoblje gospodina Meštrovića kao direktora, kakvo ima mišljenje o gospođi Kardum.

Gospođa Jagarinec je odgovorila da je štedionica bila gospodina Guste Santinija, da joj je 1995. godine dok je bila na porodiljnom netko rekao da može dobiti kredit od tisuću kuna koji će možda trebati vratiti, a možda neće pa ako hoće da to dođe preuzeti. Ta ponuda je dana svim radnicima. Potpisala je i nikada to nisu vratili.

S gospodinom Meštrovićem su prošli trnje jer su dva puta po četiri mjeseca bili bez plaće, došao je i napravio gotovo nemoguće u momentima kad je potpuno zatvorena proizvodnja bakterijskih cjepiva i krvnih derivata, nešto još malo živuće proizvodnje virusnih cjepiva i radničku halabuku.

Direktori i Nadzorni odbor se mijenjao kako se mijenjala garnitura vladajućih.

Smatra da je gospođa Kardum borac za pravdu sve dok mislite kao ona, onog momenta kad imate mišljenje koje nije u skladu s njezinim, više si niste dobri i kreće lavina svega i svačega.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedokinje član povjerenstva Silvano Hrelja

Člana Silvana Hrelju je zanimalo je li Grad Zagreb mogao i može li biti strateški partner Imunološkom zavodu te je li se na poslovanje Imunološkog zavoda reflektiralo to što više nije djelovao samo jedan sindikat nego dva.

Gospođa Jagarinec je odgovorila da ne zna može li gospodin Bandić spasiti Imunološki zavod.

Sjetila se priče vezane uz gospodina Sladoljeva kad je izmijenio nešto u proizvodnji prirodnog interferona pa vaginalete nisu prolazile kontrolu, onda mu je gospođa Rabatić rekla da ukoliko još jedna serija ne prođe da će zatvoriti Odjel, tada su radnici odlučili napraviti po staroj recepturi i serija je prošla, spasili su mu glavu i radno mjesto.

Od kad je Imunološki zavod postao javna ustanova, u njemu djeluje i Sindikat zdravstva i socijalne skrbi.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedokinje

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li gospodin Gajnik kupio zemljište u Draganiću od rođaka, jesu li uvjeti natječaja bili namješteni za Jadran Galenski odnosno gospodina Usmianija, je li HZZO kupuje krvne pripravke od Imunološkog zavoda, je li gospodin Gajnik dobio 43 milijuna kuna da napravi tvornicu u Brezju kako je to spominjao Ante Zvonimir Golem.

Gospođa Jagarinec je odgovorila da je gospodin Gajnik kupio zemlju u Draganiću i da se pričalo da je to netko njegov.

Kad im je nedostajalo ljudi, gospodin Gajnik je doveo nekog svog medicinskog tehničara. Misli da gospodin Usmiani nije mogao imati gotovu tvornicu za proizvodnju cjepiva jer to nikada nije radio.

Trenutno HZZO ne kupuje od Imunološkog zavoda krvne pripravke jer Imunološki zavod nema ništa, kupuje pretpostavlja od Oktafarme, uvozi, za što je potrebna suglasnost Ministarstva zdravstva.

Brine ju što dva centra u Hrvatskoj nemaju sklopljene ugovore s Imunološkim zavodom vezano za krvnu plazmu, to su Transfuzijski centar u Splitu i Varaždinu, ne zna što oni rade s tom plazmom.

Misli da je Imunološki zavod propao i da postoji još samo na papiru.

Zna da ampula soja vrijedi puno npr. HLLU u Indiji jer imaju tehnologiju.

U Brezju su se trebale napraviti nove tvornice. Međutim najizglednija je bila izgradnja tvornice u Križu koja je bila ideja gospodina Meštovića koji je dao ostavku početkom 2016. godine. Na njegovo mjesto dolazi gospođa Renata Dolenc koja je i dalje zaposlenik DUUDI-ja. Za vrijeme njezine vladavine prvi puta je sklopljen ugovor da plazma odlazi na preradu u Oktafarm-u s klauzulom da će se vratiti.

5.15 Iskaz svjedokinje gospođe Jadranke Kosor

Pred Istražno povjerenstvo pristupila je u svojstvu svjedokinje gospođa Jadranka Kosor.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedokinje

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je vrijeme kad je gospođa Kosor bila predsjednica Vlade jer je pozvala građane da prijave korupciju pa je gospođu Kosor zamolio

da mu nešto kaže o tom vremenu te je li se na sjednicama Vlade raspravljalo o Imunološkom zavodu. Također ju je upitao je li imala spoznaja o odnosu gospodina Ante Zvonimira Golema kao predsjednika Nadzornog odbora i samog Nadzornog odbora prema gospodinu Srećku Sladoljevu te je li primila pismo koje je gospodin Sladoljev uputio njoj.

Gospođa Kosor je odgovorila da je došla na čelo Vlade 6. srpnja 2009. godine u teškoj gospodarskoj situaciji, pad BDP-a je bio veći od 9%, a pregovori za ulazak Hrvatske u EU su bili blokirani, a kako je odmicala ta prva godina bilo je sve više indicija o korupciji na različitim stranama. Budući da je u pregovorima jedno od najvažnijih poglavlja bilo poglavlje 23. koje među ostalim, osim suradnje s Haag-om, međunarodnim kaznenim sudom, veći dio tog poglavlja činila je upravo borba protiv korupcije i kriminala te neovisnost sudova. Tako je ona u dio programa njezine Vlade ugradila i borbu protiv korupcije i kriminala.

Koliko se sjeća na sjednicama Vlade se nije raspravljalo o Imunološkom zavodu, u to doba taj problem nije eruptirao, u središtu njezine pozornosti kao predsjednice Vlade je bio gospodarski oporavak i završetak pregovora za ulazak u EU.

Gospođa Kosor je odgovorila da nije imala nikakva saznanja vezana za gospodina Srećka Sladoljeva, a što se tiče pisma odgovorila je da u Ured predsjednika Vlade dolaze tisuće i tisuće pisama, uobičajena praksa je bila da se ta pisma razvrstavaju i šalju na odgovor resornim ministarstvima, s informacijom pošiljatelju kamo je njegovo pismo proslijeđeno pa pretpostavlja da je takav slučaj bio i s ovim pismom. Naglašava da se na svako pismo odgovorilo.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li se na sjednicama Vlade raspravljalo o nabavi cjepiva protiv svinjske gripe, je li gospođa Kosor kao predsjednica Vlade imala utjecaj na postavljanje članova u Nadzorni odbor, je li znala za posao Imunološkog zavoda s firmom Pharmagent, kakav je bio utjecaj politike na kadroviranje, kad je saznala da sojevi nisu ušli u temeljni kapital Imunološkog zavoda, koja je bila uloga gospodina Ivana Domagoja Miloševića u njezinoj Vladi.

Gospođa Kosor je odgovorila da misli da se na Vladi raspravljalo o nabavi cjepiva protiv svinjske gripe i da nije imala nikakav utjecaj na postavljanje članova u Nadzorni odbor. Koliko se sjeća od početka mandata njezine Vlade uvedena je praksa da se članovi Nadzornog odbora biraju na natječajima, tamo gdje je u javnim poduzećima i drugim institucijama država imala većinsko vlasništvo ministri iz određenih područja su morali biti informirani o tome tko će biti član Nadzornog odbora.

Nije bila upoznata s nikakvim indicijama o bilo kakvom protupravnom djelovanju u Imunološkom zavodu, da je bila upoznata, sigurno bi reagirala kao i ministri u njezinoj Vladi. Državni ured za reviziju koji je naložio povrat novčanih sredstava od Pharmagenta dostavlja izvješća Saboru pa pretpostavlja da se o tome raspravljalo u Saboru, a to što je Državno odvjetništvo odbacilo kaznenu prijavu ne može komentirati jer je odluka Državnog odvjetništva neovisna, ono je neovisno tijelo.

Gospođa Kosor se trudila da utjecaj politike u kadroviranju bude što manji, navela je primjer da članove Uprave INA-e koji su izabrani za vrijeme njezinog mandata i dalje su tamo, unatoč tome što je došlo do promjene Vlade, ostali su i za vrijeme SDP-ove Vlade. Također je navela primjer Podravke i njezin prijedlog da u Nadzorni odbor dođe član SDP-a gospodin Jurčić i nitko nije imao primjedbe. Bila je protiv kadroviranja koje je za temelj imalo političku podobnost, a ne realne sposobnosti za rješavanje problema.

Ne može staviti u neki vremenski kontekst saznanje o tome da sojevi nisu ušli u temeljni kapital Imunološkog zavoda.

Gospodin Ivan Domagoj Milošević je bio potpredsjednik Vlade od kraja 2010. godine, bez portfelja zadužen isključivo za investicije. To je bilo vrijeme kad se počeo provoditi program gospodarskog oporavka, Vlada je izradila dokument za gospodarski oporavak, to su bile mjere davanja dijela izgrađenih autocesta u koncesiju, zapošljavanje 2 za 1, dogovoreno je da se otvori jedno mjesto potpredsjednika Vlade koji će biti isključivo nadležan za investicije, osoba koja će voditi investitora kroz sustav i ishoditi da se što prije velika investicija počne realizirati. Godinu dana je bio na toj funkciji, nikad nije s njom razgovarao o Imunološkom zavodu i mogućnosti preuzimanja Imunološkog zavoda s firmom iVaccine, smatra da to kao potpredsjednik Vlade nije niti mogao jer bi to bio sukob interesa.

O mogućim štetama, sankcijama, krivicima vezano za nabavu cjepiva protiv svinjske gripe nije bila upoznata.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedokinje član povjerenstva Silvano Hrelja

Člana Silvana Hrelju je zanimalo je li ikada došao određen projekt za Imunološki zavod koji je tražio od Vlade pomoć, državne garancije, pomoć u financiranju kroz poslovne banke ili HBOR te je li od Ministarstva zdravstva došla inicijativa da se Imunološkom zavodu odredi strateška uloga i je li loše što su svi direktori dolazili i odlazili s politikom.

Gospođa Kosor je odgovorila da ako je takvo nešto slano Vladi da je proslijeđeno resornom ministarstvu koje bi o tome dalo mišljenje i o tome bi se sigurno raspravljalo, međutim ona se toga ne sjeća.

Misli da od Ministarstva zdravstva nije došla nikakva inicijativa, ne sjeća se.

Jako je loše u hrvatskoj politici što mnogi hrvatski političari misle da njihovim dolaskom uvijek sve počinje i da njihovim odlaskom uvijek sve završava. Trebalo bi se od prethodnika preuzeti ono što je najbolje jer je uvijek napravio i nešto dobro i to dodatno razvijati, a loše prekinuti npr. projekt pomoći starima, nemoćnim osobama koji je uz relativno malo novca davao fantastične rezultate, osobito u ruralnim područjima.

5.16 Iskaz svjedoka gospodina Davorina Gajnika

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Davorin Gajnik.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo kad se gospodin Gajnik zaposlio u Imunološkom zavodu, koje funkcije je obnašao te kad je otišao iz Imunološkog zavoda. Zanimalo ga je u kakvom stanju je zatekao Imunološki zavod, da objasni nešto o Sporazumu između Ministarstva znanosti i Imunološkog zavoda kojim Sveučilište osniva Centar za istraživanje i prijenos znanja o biotehnologiji i uzima najškolovaniji kadar iz Imunološkog zavoda, robu koju je kupio u Kini.

Gospodin Gajnik je odgovorio da je u Imunološki zavod došao 10. svibnja 2012. godine na mjesto direktora društva i otišao je 31. siječnja 2014. godine. Zatekao je dug dobavljačima preko 30 milijuna kuna, Elektri, Gradu, za sirovine, Zavoda za transfuzijsku medicinu. Dva mjeseca nisu imali za plaće sve do dobivanja kreditnih sredstava. Proizvodna dozvola je vrijedila godinu dana. Uređaji su bili stari preko 50 godina, uređaj za proizvodnju virusnih cjepiva liofilizator je bio star 23 godine na kojem je znao raditi samo jedan čovjek, zatekao je

323 zaposlenika koji nisu imali što raditi jer nije bilo proizvodnje, radilo se po narudžbi, a ne za lager (to je naredio njegov prethodnik).

Imunološki zavod je dobio 43 milijuna kuna sredstava od Hrvatske poštanske banke koji je počeo konzumirati u kolovozu 2012. godine. Sredstva su utrošena jednim dijelom za podmirenje dugova dobavljačima, s tim da se svaki od dobavljača odrekao 10% ili 20% potraživanja, jednim dijelom novac je utrošen na otpremnine radnicima koja je iznosila jednu plaću po godini staža u Zavodu pa je nažalost jedan dobar dio mlađih stručnih ljudi morao otići jer su njihove otpremnine bile manje u odnosu na zaposlenike koji su imali više godina radnog staža, a jedan dio je uložen u nabavku neophodne opreme. Promijenio je kolektivni ugovor u dijelu koji se odnosi na otpremnine, maksimalno je utvrđeno 6 plaća otpremnine.

Nabavili su liniju za vodu koju je struka rekla da treba.

Izgubljena je dozvola za bakterijska cjepiva i krvne pripravke zbog ne poštivanja dobre proizvođačke prakse odnosno ne ispunjavanja uvjeta za proizvodnju sukladno zakonskim propisima. Dana 1. srpnja 2013. godine Republika Hrvatska je ušla u Europsku uniju, misli da je HALMED očekivao da će dobiti vanjsku kontrolu poslovanja i da će izgubiti dozvolu za poslovanje koji bi bio značajan trošak i udar kompletno na Hrvatsku i gospodarstvo i farmaceutiku i ugled te da je to bio glavni okidač da Imunološkom zavodu ne produže proizvodnu dozvolu. Dokidanjem dozvole ostaje oko 60 ljudi bez posla, s tim da se na to nastavlja još jedan dio unutarnje kontrole proizvoda koja nije bila direktno vezana samo za krvne derivate.

U vrijeme gospodina Gajnika nije bilo inspekcije iz Svjetske zdravstvene organizacije, misli da Imunološki zavod nema perspektivu na lokaciji u Rockefellerovoj ulici.

Odjel za istraživanje i razvoj je imao oko dvadesetak ljudi, diplomiranih inženjera raznih struka, pisali su se znanstveni radovi. 2013. godine su pokušali raditi na razvoju novog soja parotitisa, mumps-a jer je 2010. godine izgubljena dozvola. Prošli su pretkliničku fazu na štakorima, on je otišao pa ne zna što je dalje bilo. Kasnije je ljude iz Odjel za istraživanje i razvoj preuzelo Sveučilište, oni su ih financirali, iako su fizički i dalje ostali u Imunološkom zavodu.

Nije radio nikakvu procjenu imovine Imunološkog zavoda, ali misli da je gospodin Dvornik napravio procjenu da bi mogao dobiti kredit. Kad je on došao Imunološki zavod je imao dva ili tri kredita, od Varaždinske banke, Raiffeisen banke i još neke, jedino na Brezju i neboderu nije bilo hipoteke. Smatra da se za lokaciju u Rockefellerovoj ne može dobiti cijena od 16 milijuna i 500 tisuća ili 121 milijun kuna jer je vlasnik $\frac{3}{4}$ podruma u vlasništvu Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo, u prizemlju je bio HALMED, Amfiteatar je koristio Medicinski fakultet i Nastavni zavod za javno zdravstvo „Dr. Andrija Štampar“, pravni odnosi su čisti, ali su ispremiješani.

Linija za vodu nije instalirana, napravljene su predradnje, građevinske radnje no kad je došla odluka da se ukida dozvola za proizvodnju bakterijskih cjepiva i krvnih derivata, opremu nisu montirali jer voda za injekcije mora stalno kružiti na 60° u cijevima. Budući da su se virusna cjepiva radila po narudžbi, bila je premala proizvodnja da bi se potrošila ta voda. Voda za injekcije je baza za proizvodnju u farmaceutici, međutim Imunološki zavod ga nikada nije imao nego umjesto njega koristi jedan uređaj koji je radio demineraliziranu vodu.

Izjavio je da je svu opremu kupio u suradnji sa strukom, da su frižideri u redu jedino se moraju validirati, naveo je da je jedan u funkciji, a drugi koji je kupljen za virusno cjepivo nije nikad montiran jer ljudi to nisu htjeli.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li naslijedio neriješene pravne poslove s bivšim članovima, direktorima, kako su se imenovali članovi Nadzornog odbora, je li naručio studiju.

Gospodin Gajnik je odgovorio da je gospođi Rabatić trebao isplatiti 600 000 kn 2013. godine jer je postala pravomoćna sudska presuda, gospodinu Sladoljevu je morao isplatiti razliku plaće jer je vraćen na posao 150 000 kn, gospodinu Dvorniku je isplaćena otpremnina 170 000 kn.

Imenovanja u Imunološkom zavodu su riješena statutom društva, tri člana je imenovala politika (Vlada), jedan je bio predstavnik HZZO-a i jedan je bio predstavnik radnika. Nitko od njega nije tražio da po političkoj liniji otpusti ili zaposli nekoga u Imunološki zavod.

Nije naručio studiju jer nije imao novaca, zbog gubitka dozvole Imunološki zavod nije mogao plasirati proizvode.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Silvano Hrelja

Člana Silvana Hrelju je zanimalo je li dobro razumio da je vlasnik sojeva kroz založno pravo HPB, indirektno država.

Gospodin Gajnik je odgovorio da je država bila jamac za otplatu kredita Imunološkog zavoda i da ne zna kako je Ministarstvo financija kao nositelj tog kredita, zatvorilo kredit prema Poštanskoj banci.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo zašto je povukao stečaj.

Gospodin Gajnik je odgovorio da stečaj ne znači kraj, u času kad je on podnio zahtjev za otvaranje stečaja Imunološki zavod je imao novac, mogao je nastaviti raditi odnosno iz stečajne mase se moglo isplatiti za plaće. Budući da je država vlasnik sojeva, zadržala bi sojeve, mogla je lakše pokrenuti proizvodnju, bez repova. Smatra da bi bilo bolje da je Imunološki zavod otišao u stečaj.

Sljedeća je pristupila ispitivanju svjedoka potpredsjednica Grozdana Perić

Predsjednicu Grozdanu Perić je interesiralo zašto je nabavio opremu prije nego je bio siguran da će dobiti dozvolu za daljnji rad te zašto je zaustavljen stečaj ako je to za njega bilo bolje rješenje.

Gospodin Gajnik je odgovorio da je u 11. mjesecu 2012. godine u Kini dogovorio rok isporuke opreme od 6 do 9 mjeseci i za upola manju cijenu nego što je cijena Njemačke opreme. Također, 5. svibnja 2012. godine produžena je Imunološkom zavodu dozvola na godinu dana i jedina šansa da dobiju dozvolu je bilo da se HALMED-u nešto pokaže. On je prema Zakonu o trgovačkim društvima podnio zahtjev za otvaranje stečaja, sud ga je otvorio bez saslušanja, uvida, nakon toga sud ga je pod pritiscima poništio. Radnici su se bojali stečaja da ne izgube plaće, da će morati naći novi posao na udaljenim lokacijama (npr. Rijeka), a znali su da je i 2005., 2007., 2012. godine dano za plaće pa su se nadali da će opet. Od kad je Imunološki zavod prestao proizvoditi, godišnje se izdvaja 30 milijuna kuna iz državnog proračuna za plaću, a ništa ne rade.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li podnio kaznenu prijavu protiv gospodina Dvornika te je li protiv njega podignuta kaznena prijava. Zanimalo ga je da li je gospodin Gajnik kupio zemlju u okolici Draganića, je li gospodin Dvornik krivotvorio zadnje izvješće da bi si mogao isplatiti ekstra profit.

Gospodin Gajnik je odgovorio da nije podnio kaznenu prijavu protiv gospodina Dvornika, a pretpostavlja da protiv njega nije podignuta kaznena prijava jer bi u 4 godine saznao za to.

Kupio je štalu u Draganiću od PPK Karlovac jer se ne može imati konje uz farmaceutsku industriju pa je trebalo konje iz Brezja premjestiti na neku drugu lokaciju. Gospođa Sindik – Milošević je imala unajmljene štale u Zlatar Bistrici koji je najam bio 100 000 ili 115 000 kuna mjesečno, a on je za 42 000 € kupio objekt, tisuću i nešto kvadrata zatvorenog prostora na hektaru i nešto površine s građevinskom dozvolom. Štala je kupljena sredinom 2013. godine i nikada se nije koristila. Promijenjeno je krovništvo.

Dana 1. veljače 2012. godine je dobio drugi mandat u Zavodu za javno zdravstvo Zagrebačke županije, a 29. veljače iste godine ga je Vlada predložila Nadzornom odboru da ga se imenuje direktorom Imunološkog zavoda, njega nitko nije ništa pitao. Bio je član HNS-a no 2013. godine ga je stranka ispisala.

Gospodin Gajnik se sjeća da je rezultat poslovanja za 2011. godinu bio 10 000 kn u plusu. Nije ulazio u istrage pa ne zna je li gospodin Dvornik što krivotvorio.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je pročitao e-mail kako slijedi te upitao gospodina Gajnika je li ga on napisao, je li se gospodinu Usmianiju pogodovalo da dobije posao na natječaju:

„Poštovani gospodine Usmiani, dostavljam Vam e-mail dr. Tabare, direktora firme InterVax. InterVax je glavni diler cjepiva Imunološkog zavoda zadnjih 30 godina, ne plaća puno, ali je korektan platac. Ako želite mogu mu odговорiti i proslijediti Vaše podatke pa da se eventualno povežete. Nadam se da ćete uspjeti u preuzimanju proizvodnje vakcina. Ostajem i dalje otvoren i spreman na suradnju i pomoć iako s 1. veljače napuštam Imunološki zavod. Ako želite, ja i dalje mogu biti član za pripremu i preuzimanje proizvodnje cjepiva u Jadran Galenskom laboratoriju. Nadam se da ćete u tome uspjeti te da ćemo imati priliku i dalje surađivati.“

Gospodin Gajnik je odgovorio da je on napisao pismo. Gospodin Usmiani je u listopadu 2013. godine predao pismo namjere Ministarstvu gospodarstva o zainteresiranosti preuzimanja dijela Imunološkog koji se bavi proizvodnjom virusnih cjepiva, obavio je nekoliko sastanaka u Ministarstvu gospodarstva pa mu je ministar Vrdoljak rekao da nastavi s gospodinom Usmianiom dalje razgovarati. Rekao je da ne bi ulazio u to je li se gospodinu Usmianiju pogodovalo, natječaj je bio 2014. godine kad on više nije bio direktor.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Silvano Hrelja

Člana Silvana Hrelju zanimalo je da li je za vrijeme njegovog mandata došla ponuda Grada Zagreba.

Gospodin Gajnik je odgovorio da je sva komunikacija išla prema Ministarstvu gospodarstva i da se Grad Zagreb u njegovo vrijeme nije javio s ponudom rješavanja problema.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo da li je gospodin Gajnik upoznat sa slučajem Pharmagent, je li naslijedio troškove uništavanja cjepiva, isplate provizija Pharmagentu, dugove prema Novartis, je li naručio protupožarne aparate, je li poslovao s GlaxoSmithKline, indijskim firmama.

Gospodin Gajnik je odgovorio da Pharmagent nije imao nikakva potraživanja prema Imunološkom zavodu za vrijeme njegovog mandata. Što se tiče uništavanja cjepiva, cjepivu je istekao rok, to se pakiralo u posebne bačve i slalo na uništenje putem firme koja je zbrinjavala medicinski otpad, nije se radilo o nikakvom značajnom trošku, ne može se sjetiti koliko je

bilo. On je uspio spasiti igle i šprice. Firma iz Srbije DETAP se pokušala naplatiti, misli da se radi o 100 000 €, podnijeli su tužbu u prosincu 2013. godine, ono što su potraživali s osnova svinjske gripe im nije plaćeno. Budući da je on otišao 1. veljače 2014. godine, ne zna što se kasnije događalo.

Nije naručio protupožarne aparate, misli da ih naručio gospodin Dvornik.

Nije poslovao s GlaxoSmithKline, s jednom indijskom firmom je potpisao ugovor za prodaju cjepiva u kolovozu 2013. godine no do realizacije nije nikada došlo jer misli da je njegov nasljednik taj ugovor raskinuo.

Jamči za sva financijska izvješća za vrijeme njegovog mandata, bilo je otpisa zaliha cjepiva koje su mu ostavili njegovi prethodnici, sitnija pokretna imovina u smislu strojeva ili nečega što je bilo odavno otpisano ili maknuto.

Nije zaposlio članove obitelji u Imunološki zavod.

5.17 Iskaz svjedoka gospodina Mladena Bajića

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Mladen Bajić.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić konstatirao je da je DORH dostavio podatke o postupcima koji se odnose na Imunološki zavod, a koji su se vodili pred Državnim odvjetništvom i koji se vode, međutim nije navedena i prijava gospođe Tatjane Sindik Milošević, a što je gospođa na svjedočenju izjavila, protiv gospođe Sabine Rabatić pa je upitao gospodina Bajića je li mu to poznato i kakva je procedura Državnog odvjetništva, koliki je vremenski rok da se postupi po kaznenoj prijavi.

Gospodin Bajić je odgovorio da je bio glavni državni odvjetnik Republike Hrvatske od 2002. godine do 2014. godine te da godišnje Državno odvjetništvo zaprimi oko 70 000 kaznenih predmeta. Bez pretenzija da smanji svoju eventualnu odgovornost, glavni državni odvjetnik u svom radu ne zna sve te predmete niti ih treba znati jer svaki zamjenik državnog odvjetnika od općinskog, županijskog i Državnog odvjetništva je potpuno neovisno u svom radu i odlučivanju u konkretnom predmetu.

Izvješće Državnog odvjetništva koje je dostavljeno Istražnom povjerenstvu je rezultat izvješća koja su u Državno odvjetništvo RH dostavili općinsko i županijsko Državno odvjetništvo u Zagrebu odnosno Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminala, možda se neki predmet potkrao.

O samim konkretnim predmetima pojedinačno osim toga što piše u izvješću ne zna niti može znati. Nikada ga nitko nije konzultirao vezano za Imunološki zavod osim jednom prilikom gospodin Sladoljev kad je poslao nekoliko e-mail-ova koji su odmah proslijeđeni u spisima Županijskog odnosno Općinskog državnog odvjetništva.

U Županijskom državnom odvjetništvu RH su bila formirana tri spisa, jedan je iz 2009. godine koji je formiran povodom različitih tekstova objavljenih u medijima, drugi je iz 2015. godine, a to je kaznena prijava Imunološkog zavoda protiv Davorina Gajnika i treća je anonimna kaznena prijava zabrinutih građana vezano za Visu Croaticu.

Kad do državnog odvjetnika dopre glas kroz medije ili anonimna prijava ili ne želi da se otkrije njegov identitet sve informacije koje ima u Državnom odvjetništvu RH dužan je proslijediti nadležnom državnom odvjetništvu na terenu bilo Općinskom ili Županijskom zavisno od kaznenog djela za koje se pretpostavlja ili sumnja da bi bilo počinjeno ili Ured za

suzbijanje korupcije i organiziranog kriminala. Ti predmeti se evidentiraju u tim državnim odvjetništvima s kojim se zadužuje pojedinačni zamjenik prema rasporedu, nakon što prikupi određene informacije ili sve informacije donosi državno-odvjetničku odluku ili otvara formalnu istragu i time onda započinje kazneni postupak jer se prije toga radi o pretkaznenom postupku. Ako je kaznena prijava podnesena protiv određene osobe, onda državni odvjetnik mora donijeti jednu od formalnih odluka nakon što završi provjere (odbaciti kaznenu prijavu ili optužiti). Kad odbacuje kaznenu prijavu onda podnositelju prijave ako je on oštećenik mora dati uputu da može preuzeti progon.

Po kaznenoj prijavi se postupa odmah, postoje instruktivni rokovi, a na predmetu se radi sve do nastupa zastare ili dok se ne utvrdi da djelo nije počinjeno. Državna odvjetništva su samo posrednici od prijavitelja do suda. Državni odvjetnik odlučuje ima li osnovane sumnje, s tim da može tražiti konzultacije od državnog odvjetnika ili višeg Državnog odvjetništva uputu i tada državni odvjetnik ima pravo obvezne upute, ako smatra da niži državni odvjetnik ili zamjenik ne postupa dobro. Institut obvezne upute je rijedak institut, on je u 12 godina imao samo jednu takvu situaciju.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo da objasni situaciju u kojoj Državna revizija kaže da je u razdoblju od 2007. godine do 2009. godine odobreno plaćanje Pharmagentu iznos koji premašuje 8 milijuna kuna, a da Imunološki zavod d.d. za to nije dobio nikakvu protučinidbu dok Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu za taj predmet odbacuje kaznenu prijavu.

Gospodin Bajić smatra da se ne radi o sukobu mišljenja. Državna revizija je postupila ispravno kad je obavijestila DORH odnosno utvrdila u svom nalazu da postoji nesrazmjer odnosno da nema protučinidbe no pitanje je što je državni odvjetnik utvrdio, u rješenju o odbačaju pišu razlozi zašto se to dogodilo. Primjerice, u Hrvatskome saboru je bilo jako puno riječi o pretvorbi i privatizaciji, Državna revizija je od 100 informacija koje je dostavila Saboru ili DORH-u, u 97% se radilo o nepravilnostima, a u 2,5% ili 3% o nezakonitostima koje imaju karakter ili obilježje kaznenog djela. On ne tvrdi da je sve to bilo u redu, ali pitanje je li bilo kazneno djelo. Razlozi i argumenti rješenja o odbačaju moraju biti detaljno opisani da uvjere ne samo Državnog odvjetnika koji je to radio nego i onoga koji će kontrolirati njegov rad odnosno podnositelja prijave ili oštećenika koji može nakon toga preuzeti progon ili tražiti kontrolu i nadzor višeg Državnog odvjetništva o toj odluci.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Ivan Lovrinović

Člana Ivana Lovrinovića je zanimalo da li državni odvjetnik koji radi na predmetu podnosi izvještaj Državnom odvjetništvu i tko usvaja taj izvještaj na kraju.

Gospodin Bajić je odgovorio da je rad i poslovanje DORH-a riješeno Zakonom o Državnom odvjetništvu i Poslovníkom Državnog odvjetništva. Državno odvjetništvo nema uvid u sve spise, ali ima u one predmete koje je državni odvjetnik na terenu (općinski, županijski ili USKOK) ocijenio da su od posebnog interesa za državu npr. teška ubojstva, gospodarski predmeti, ratni zločini...O tim predmetima se obavještava Državno odvjetništvo RH koje se može uključiti ako ocijeni da je važno pratiti predmet. Onda pojedini zamjenik iz Državnog odvjetništva RH koji je zadužen za pojedinu oblast ili za pojedina Županijska državna odvjetništva prati rad na tom predmetu i intervenira samo ako misli da nešto nije u redu u toj proceduri, u formi, u sadržaju, u rokovima, a na odluku ne utječe, osim kao iznimka postoji kako je već spomenuo obvezna uputa. Državno odvjetništvo je pratilo tri predmeta koja se odnose na Imunološki zavod, prvi se odnosi na Visu Croaticu, drugi na predmet protiv

gospodina Gajnika i treći na predmet iz 2009. godine koji se odnosi na tekstove objavljene u medijima, predmet koji se tiče Državne revizije nije bio u DORH-u.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo zašto se čekalo 10 godina da predmet protiv gospodina Silobrčića i Santinija u dvije točke uđe u zastaru, je li moguće da je netko u sudu, u policiji ili čak u Državnom odvjetništvu namjerno odlagao postupati.

Gospodin Bajić je odgovorio da bi morao vidjeti cijeli spis da bi mogao to tumačiti no iz izvješća je vidljivo da je državni odvjetnik stavio zahtjev za provođenje istrage prije nego je nastupila zastara, 2006. godine. Misli da namjernih odlaganja nije bilo i da su u to vrijeme istrage dugo trajale jer je sud bio zatrpan zato je i došlo do promjene Zakona o kaznenom postupku, kad je istraga prebačena na državnog odvjetnika, a institut istražnih sudaca ukinut.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Ivan Lovrinović

Člana Ivana Lovrinovića je zanimalo je li gospodin Bajić shvaćao da je predmet koji se odnosi na pretvorbu i privatizaciju Imunološkog zavoda od strateškog interesa te što je poduzeo da kao državni odvjetnik propita određeni nalaz. Zanimalo ga je da li je gospodin Bajić u tri mandata što je bio glavni državni odvjetnik od 2002. godine do 2014. godine nekoga razriješi od niže rangiranih članova Državnog odvjetništva, kaznio ili pokrenuo postupak.

Gospodin Bajić je odgovorio da je povodom tekstova u medijima DORH formirao spis i zatražio od Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu kao mjesno nadležnog i stvarnog da izvrši hitne provjere navoda u medijima. Dakle DORH je prepoznavajući javni interes tražilo od nadležnog državnog odvjetništva da provjeri sve navode, istinitost i ima li tu obilježja kaznenog djela. Županijsko državno odvjetništvo je po prirodi stvari trebalo izvještavati DORH o tome što je napravilo i kakav je njihov stav u tom pogledu. Državno odvjetništvo RH sa svojih 24 zamjenika vodi generalnu politiku kaznenog progona ili u građanskom dijelu zaštite imovine RH, a stvarno nadležni za postupanje su općinski, županijski i USKOK, zavisno od toga koja je kazna propisana i o kojim se kaznenim djelima radi. Državno odvjetništvo je tijelo progona, znači ono goni počinitelja kaznenih djela, a ne upravlja sustavom u gospodarskom smislu, to nije dio Državnog odvjetništva.

Državno odvjetničko vijeće provodi stegovne ili disciplinske postupke protiv državnih odvjetnika ukoliko državni odvjetnik bilo općinski, županijski ili glavni državni odvjetnik ocijeni da postupa protivno Zakonu ili Poslovniku, a te povrede su takve naravi da zaslužuju stegovni postupak. Bilo je i nekoliko kaznenih predmeta protiv državnih odvjetnika koji su počinili zlorporabu ili nesavjesni rad u službi pa su prestali raditi u Državnom odvjetništvu.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Silvano Hrelja

Člana Silvana Hrelju je zanimalo na što posebno reagira Državno odvjetništvo kod ugrožavanja interesa RH.

Gospodin Bajić je odgovorio da je posebni interes Državnog odvjetništva predmeti USKOK-a, koruptivna kaznena djela. Državno odvjetništvo je 2001. godine išlo s inicijativom da se formira specijalizirano tužilaštvo, Državno odvjetništvo, Ured za suzbijanje korupcije, organiziranog kriminala kao posebno svoje specijalizirano tužilaštvo pri Državnom odvjetništvu RH kako bi se ti predmeti korupcije agresivnije, bolje i kvalitetnije radilo, koristeći pri tome sve resurse DORH-a u cjelini. Zlouporebe kao koruptivna kaznena djela su prvenstveno interes, a zaključenje štetnih ugovora su u drugom planu.

5.18 Iskaz svjedoka gospodina Stjepana Tureka

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Stjepan Turek.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića konstatirao da je gospodin Turek bio član Upravnog odbora Imunološkog zavoda od 25. ožujka 1992. godine do 20. lipnja 1994. godine, za vrijeme gospodina Becka i gospodina Silobrčića i da je bio u Nadzornom odboru Imunološkog zavoda od 30. kolovoza 2008. godine do 30. srpnja 2010. godine za vrijeme mandata Tatjane Sindik Milošević pa ga je zanimalo koje je još dužnosti obavljao u Imunološkom zavodu.

Gospodin Turek je odgovorio da je njegova intencija bila da pokuša taj institut održati, potaknuti ga no suprotne strane su bile jače. Otišao je razočaran jer nisu postigli ništa, davana su obećanja na svim razinama, ali konkretnih rezultata nije bilo. Jedan dio ljudi iz Zavoda je bio instrumentaliziran negativno, stvara se negativna atmosfera, a u negativnoj atmosferi se ne može stvarati, pogotovo ne u znanstvenoj instituciji. Imunološki zavod nije mogao ništa ako Ministarstvo zdravstva nije dalo podstrek.

Ne sjeća se studije koju je gospodin Benko napravio.

Misli da ga je ministarstvo postavilo za člana Nadzornog odbora, a ne HZZO jer on nije imao te ingerencije.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Silvano Hrelja

Člana Silvana Hrelju je zanimalo gdje je bio zaposlen 2008. godine.

Gospodin Turek je odgovorio da ne zna.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo da li se sjeća vremena gospodina Becka i što je on radio. Također ga je zanimalo da objasni zašto gospodin Sladoljev nije bio pozivan na sjednice Nadzornog odbora, je li istina da je Imunološki zavod naručio neprovjereno, netestirano cjepivo protiv svinjske gripe kao što gospodin Sladoljev tvrdi, je li Imunološki zavod pretrpio kakvu financijsku štetu zbog otkazivanja cjepiva protiv svinjske gripe.

Gospodin Turek je rekao da se ne sjeća vremena gospodina Becka. Naveo je da je gospodin Sladoljev bio instrumentaliziran. Da su oni dali prijedlog da se nešto napravi, a onda gospodin Sladoljev objavi u novinama da se krade, što god se pripremilo on je bio kontra.

Naveo je da nije istina da je cjepivo bilo neprovjereno, direktorica je kazala da je cjepivo provjereno i da je testirano i ne bi ga mogla ni plasirati bez suglasnosti Ministarstva zdravstva. Gospodin Sladoljev je bio protiv kupovine cjepiva, prije nego je ono uopće kupljeno, misli da je bio instrumentaliziran od drugog dobavljača.

Ne zna je li Imunološki zavod pretrpio financijsku štetu zbog otkazivanja cjepiva protiv svinjske gripe.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo kakva je bila njegova suradnja s gospodinom Antom Zvonimirom Golemom, predsjednikom Nadzornog odbora, je li bilo rasprava o Pharmagentu na sjednicama Nadzornog odbora, kako bi ocijenio mandat gospođe Tatjane Sindik – Milošević, je li tražio da se povuku kaznene prijave protiv gospođe Rabatić i

gospodina Silobrčića, je li bio u Nadzornom odboru kad je provaljeno u ured gospodina Sladoljeva, na koji način je otišao iz Nadzornog odbora, je li se govorilo o privatiziranju Imunološkog zavoda.

Gospodin Turek je odgovorio da je njegova suradnja s gospodinom Antom Zvonimirom Golemom bila labava. Ne zna je li bilo rasprave na sjednicama Nadzornog odbora o Pharmagentu.

Osjećao se razočarano, misli da su ga izigrali, očito da su oni bili naivci koji su bili pokriće za ostale stvari. Njegov je jedini motiv bio napraviti Hrvatski Imunološki zavod, imao je povjerenja u gospođu Tatjanu Sindik-Milošević da pošteno radi, da zna posao.

Vjerojatno je direktorica povukla kaznene prijave protiv gospođe Rabatić i gospodina Silobrčića.

Ne zna za provalu u ured gospodina Sladoljeva.

Budući da stvari nisu išle onako kako je on očekivao dao je ostavku.

Nije se govorilo o privatizaciji Imunološkog zavoda.

Nitko mu nikada nije došao da mora glasati drugačije nego što misli da treba i da ako nešto ne učini da će snositi posljedice.

Misli da je gospodin Sladoljev loš čovjek koji je instrumentaliziran da se Imunološki zavod uništi.

Ne zna da je gospodin Sladoljev stručnjak za interferon.

Ne zna za sojeve virusnih cjepiva Imunološkog zavoda.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Silvano Hrelja

Člana Silvana Hrelju je zanimalo jesu li članovi Nadzornog odbora primali naknadu za vrijeme obnašanja te dužnosti.

Gospodin Turek je odgovorio da se ne sjeća da je primao novce za rad u Nadzornom odboru odnosno da misli da su dobivali nešto oko 300 kn, ali nije siguran.

5.19 Iskaz svjedoka gospodina Radimira Čačića

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Radimir Čačić.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je konstatirao da je gospodin Čačić interesantan kao svjedok Istražnom povjerenstvu jer je od 2000. godine do 2003. godine bio ministar javnih radova, graditeljstva i obnove i po tome što je bio 2011. godine potpredsjednik Vlade.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li se 2000. godine na Vladi raspravljalo o Imunološkom zavodu, kako su se postavljali članovi Nadzornog odbora, je li bio upoznat sa studijom gospodina Benka.

Gospodin Čačić je odgovorio da se ne sjeća je li se 2000. godine raspravljalo o Imunološkom zavodu na Vladi, kako su se postavljali članovi Nadzornog odbora niti zna za studiju gospodina Benka.

Gospodin Čačić je zamolio predsjednika Ivana Vilibora Sinčića da ga pita o stvarima o kojima ima saznanja, a to je o vremenu mandata gospodina Milanovića (10 mjeseci).

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li se u vrijeme gospodina Milanovića raspravljalo o Imunološkom zavodu, kako su se birali članovi u Nadzorni odbor, je li bio upoznat sa slučajem Pharmagent, kad je doznao da virusni sojevi nisu procijenjeni i je li u njegovo vrijeme bilo govora da se napravi ustanova Imunološki zavod.

Gospodin Čačić je odgovorio da nije siguran da se raspravljalo na Vladi, ali je bila tema između dva ministarstva, Ministarstva gospodarstva koje je formalno vodilo Imunološki zavod kao tvrtku i Ministarstvo zdravstva u čijem je to core businessu.

Smatra da je to bilo loše vođeno, negativna je bila struktura kadra, broj ljudi, odnos između struke, naročito perspektivne mlade struke i novih projekata, međuljudski odnosi, međutim imali su vrijednu nišu, razvijen sustav davatelja krvi i vrijednu lokaciju u središtu grada.

Bilo je jasno da će se izgubiti pravo na rad ako se ne naprave bitne promjene u prostornom segmentu, u opremi, izmjesti, pokušao je s Ministarstvom zdravstva stvoriti zajedničku platformu, da postave sanacijsku upravu, međutim u tih 10 mjeseci nije uspio ništa napraviti. Dobio je informaciju što treba napraviti, u kojem roku i koliko to košta od gospodina Gajnika koji je imao ulogu sanacijskog upravitelja i koji je bio HNS-ov kadar. Nije poznavao gospodina Gajnika, ali je vidio da ima bazične reference s karakteristikom da brzo reagira. Nakon njega je došao gospodin Vrdoljak.

Članovi Nadzornog odbora su se birali po političkom ključu.

Nije čuo sa slučaj Pharmagent, niti se o tome raspravljalo na sjednicama Vlade, iz medija je bio upoznat s tim. Državna revizija je u vezi toga dala izvješće i podnijela do Državnom odvjetništvu pa Vlada o tome nije imala što raspravljati.

Ne zna ništa o sojevima no zna o procijeni jer je razgovarao s gospodinom Dvornikom koji ih je dao procijeniti i koji je bio direktora kad je on došao.

Bilo je nekoliko opcija što napraviti s Imunološkim zavodom, jedna je bila da država sve to skupa uzme u svoj sustav, druga je bila da se ponudi hrvatskim strateškim partnerima, a treća da se ponudi stranim strateškim partnerima, misli da su azijske kompanije bile zainteresirane.

5.20 Iskaz svjedoka gospodina Ivana Rude

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Ivan Rude.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je konstatirao da je gospodin Rude bio član Nadzornog odbora Imunološkog zavoda od 28. siječnja 2014. godine do 21. studenoga 2014. godine te ga je zanimalo po kojem ključu je došao u Imunološki zavod, kakvo je bilo stanje u Imunološkom zavodu, kad je doznao da cjepiva nisu ušla u temeljni kapital, zašto je došlo do poništenja natječaja.

Gospodin Rude je odgovorio da ga je imenovalo radničko vijeće u Nadzorni odbor kao predstavnika radnika u Imunološkom zavodu. Tada je na čelu Nadzornog odbora bio doktor Belicza, a za direktora je imenovan gospodin Mario Meštrović. Imunološki zavod je bio u kaosu. Njegovo mišljenje je da je zapravo nemoguće da netko toliko ne zna i toliko glupo radi takve poteze, misli da se željelo slomiti kičma Imunološkom zavodu i da odgovornost leži na upravnim strukturama i nadzornom odboru koji je ili spavao ili prespavao. Misli da se Imunološki mogao spasiti, da je gospodin Meštrović skoro dobio dozvole jer je HALMED rekao da se još nešto treba popraviti.

Kad je on došao gospodin Gajnik je htio dati Oktapharma-i posao s krvnom plazmom na tri godine no oni su to spriječili jer ako Zavod ne radi tri godine on je mrtav, krvna plazma je činila 80% prihoda, gospodin Meštrović je plazmu deponirao, nabavio je i nove ledenice. Imao je plan preseliti proizvodnju u Križ i da se tamo kroz dvije, tri godine napravi novi pogon. Sve je propalo jer je netko izmislio ustanovu za koju smatra da je van pameti.

Također, gospođa Sindik – Milošević je naručila cjepivo protiv svinjske gripe, ugovor je bio loše napisan, Imunološki zavod je preuzeo sav rizik, Novartis je prijetio tužbom no kako se otkrilo da je svinjska gripa jedna velika manipulacija, Novartis se povukao i sad je potraživanja u zastari.

Bilo je još štetnih ugovora, npr. ugovor s Indijcima za Edmonston cjepivo, koji ugovor isto gospodin Meštrović nije htio potpisati. Gospodin Gajnik je želio dati proizvod za 20% nižu cijenu od proizvodne cijene te nakon 5 godina da će predati ampule cjepiva. S tim da je htio raspolagati s Edmonston cjepivom koje nije u temeljnom kapitalu i koje je vlasništvo države, što znači da je htio raspolagati s tuđim vlasništvom.

Da sojevi virusnih cjepiva nisu ušli u temeljni kapital je saznao kad je postao član Nadzornog odbora.

Nije ispitivao problem uništavanja cjepiva koja je naručila gospođa Sindik – Milošević.

Smatra da je gospodin Gajnik svjesno ili nesvjesno doveo do toga da HALMED ne da dozvolu Imunološkom zavodu. Srušio je sve i HALMED doveo na ruševine. Gospodin Varga je poništio rješenje HALMED-a.

Statutu Imunološkog zavoda omogućava direktoru da raspolaže s iznosom do 5 milijuna bez Nadzornog odbora, on je i stečajni upravitelj i nikada nije naišao da direktor može sam raspolagati s više od 200 000 do 300 000.

Zatim je gospodin Gajnik naručio klima uređaje koje je platio odmah 100% avans nekoj firmi KLIMA koja ništa nije napravila. I još je bilo nekih ugovora koje je gospodin Gajnik sklopio, oko 500 000 € no gospodin Meštrović je to otkrio, aktivirao je zadužnicu, prijavio ga kazneno i on je te novce vratio.

Gospodin Gajnik je otišao u Kinu i kupio uređaj koji ne može ući u prostor za koji je kupljen i to sve bez stručnjaka.

Kadrovskom rekonstrukcijom je eliminirao kadrovski potencijal, zaključio je ugovor sa Sveučilištem i 15 doktora nauka je maknuo iz Zavoda.

Za slučaj Pharmagent je čuo, ali ne zna detalje i na Nadzornom odboru se o tome nije govorilo.

Ne zna je li gospodin Gajnik zaposlio članove svoje obitelji u Imunološki zavod.

Čuo je da je gospodin Gajnik kupio zemljište u Draganiću, misli da je to bilo nepotrebno i da je skupo plaćeno.

Zna za studiju gospodina Benka, međutim ta studija je rađena prije 12, 13, 15 godina. On je zamišljao da se napravi jedno prijelazno razdoblje, ako ništa drugo, onda zbog kadrova.

2015. godine kad on više nije bio član Nadzornog odbora, zna da je izvanredna glavna skupština bila protiv da se Imunološki zavod seli u Križ.

Financijska izvješća su se raspravljala na Nadzornom odboru i prihvaćala su se. Naveo je da su otkrili štetne ugovore.

Ne zna je li gospodin Gajnik kupi protupožarnu opremu.

Čuo je da je u povijesti bilo lažiranja financijskih izvješća no on se nije imao vremena s tim baviti.

Koliko on zna gospodina Meštrovića, koji ne pripada niti jednoj stranci, radio je u Ministarstvu gospodarstva, poslao ga je gospodin Vrdoljak.

Koliko zna gospodin Meštrović je dao ostavku jer zbog osnivanja ustanove Imunološki zavod, postojao je kaos, više se ništa nije znalo.

Misli da političari i država nije odgovarao model Visie Croatice i onda je poništila natječaj, izmislili su konstrukciju koja je pravno konfuzna i teško provediva, a što se vidi jer u dvije godine ništa nije napravljeno.

5.21 Iskaz svjedoka gospodina Ivana Vrdoljaka

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Ivan Vrdoljak.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je da li je gospodin Vrdoljak osim što je bio ministar gospodarstva od 14. studenoga 2012. godine na bilo koji drugi način bio povezan s Imunološkim zavodom te zašto je poslao gospodina Meštrovića u Imunološki zavod umjesto gospodina Gajnika, raspisivanje javnog natječaja 2014. godine.

Gospodin Vrdoljak je odgovorio da je s Imunološkim zavodom bio povezan samo kroz funkciju ministra. Gospodina Gajnika je vidio u prvoj godini mandata samo dva puta, tek kad je gospodin Gajnik poslao zahtjev za stečaj tek tada su se aktivirali resursi iz Ministarstva želeći zaustaviti potencijalni stečajni postupak. Gospodin Meštrović je bio zaposlenik Ministarstva i radio je na restrukturiranju nekih firmi i zbog toga je pao izbor na osobu koja je bila odgovorna, profesionalna i koja nešto zna o restrukturiranju kako bi pokušao izvući situaciju iz stečaja i konsolidirati stanje u Zavodu.

Siguran je da stečaj nije najbolje rješenje jer su najveći problem Imunološkog zavoda dozvole, a koje su izgubljene 2013. godine. Znači to je bio prvi problem gdje se moralo razgovarati s HALMED-om što su nužne investicije koje su potrebne da bi se mogle dobiti daljnje privremene dozvole. Drugi najveći problem koji se trebao riješiti je odnos s HZZO-om i Zavodom za transfuziju. Model kako je Imunološki funkcionirao je bio potpuno neodrživ jer nije postojao ugovor između RH, DUUDI-ja i Imunološkog zavoda koliko se plaća korištenje 6 sojeva koje Imunološki zavod koristi, a koji su državno vlasništvo. Također nije razjašnjena cijena korištenja krvne plazme i Zavoda za transfuziju i koliko se plaćaju derivati proizvedeni iz krvne plazme. Slijedom navedenog, nije mogao nitko ući u Imunološki zavod jer nije imao osnovne ugovore i zato je imao negativan stav prema stečaju.

Nakon dolaska gospodina Meštrovića kasnile su plaće, uspjeli su ishoditi od Ministarstva zdravlja privremenu dozvolu za izvoz, gdje se prodavala krvna plazma da bi se namirio dio plaća. A jedan dio je trebao ići u investiciju za postrojenje za vodu. Dok se to sve iskombiniralo, prošla je 2014. godina, došla je 2015. godina, izbori, blokade, ideja da se 2015. godine ide u javnu ustanovu, što misli da je u redu, ali se trebalo dovršiti.

Nije se uključivao u redovno poslovanje gospodina Gajnika, njegova odluka da ga treba smijeniti se bazirala na njegovoj odluci o stečaju.

Nije vidio studiju gospodina Benka. Gospodin Meštrović je spominjao da bi trebalo pogon preseliti u Križ kraj Ivanić Grada no nije dobio podršku skupštine (HZZO-A, HZMO-a i Državne imovine), ali ne zna detalje. Naglasio je da je nadležnost Ministarstva gospodarstva definirana u Zakonu o Vladi i da nije nadležno DUUDI-ju niti bilo kojim drugim Ministarstvima.

U Vladi je bio jedan sastanak na kojem je bio gospodin Varga, gospodin Mršić, gospodin Penović, predstavnici HALMED-a i on na kojem se pričalo o tome kako doći do privremene dozvole. HALMED je bio tvrd, rekli su da su ulaskom Hrvatske u EU pod posebnim nadzorom i da se na postrojenju mora nešto napraviti i ukinuli su dozvolu.

Na njegovu preporuku Visia Croatica je ocijenjena kao loš ponuđač jer nisu imali dovoljne garancije da može Imunološki zavod funkcionirati, nije imao ugovore sa Zavodom za transfuziju, HZZO-om i DUUDI-jem. To nije prvi slučaj da je Vlada RH krenula u prodaju i da nije dovršila postupak ako nije bila zadovoljna s ponuđačima, garancijama, iznosima. Nitko od ponuđenih nije dao ozbiljni poslovni model i nije imao garancije za održivost sustava pa tako ni gospodin Bandić.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Silvano Hrelja

Člana Silvana Hrelju je zanimalo kako su ponuđači mogli imati dozvole od HZZO-a, HALMED-a kad nisu u toj proizvodnji, ali su pokazali pismo namjere.

Gospodin Vrdoljak je odgovorio da nisu mogli imati dozvole, Imunološki zavod nije imao ugovore niti je postojalo pismo namjere investitora od svih tih institucija kakav će biti njihovi odnosi s tim institucijama.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo što je bilo s kreditom od 43 milijuna i 200 000 kuna, je li ga Imunološki zavod vratio, što se mislilo s preoblikovanjem trgovačkog društva Imunološkog zavoda u ustanovu, je li čuo za aferu Pharmagent.

Gospodin Vrdoljak je odgovorio da ne zna je li kredit vraćen, da to treba pitati upravu. Preoblikovanje je bio prijedlog DUUDI-ja usklađen s Ministarstvo zdravlja, on ga je prihvatio, bio je svjestan problema izvlaštenja dioničara jer je taj problem prezentirao DUUDI.

Prvi puta čuje za aferu Pharmagent.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Tomislav Panenić

Člana Tomislava Panenića zanimalo je dopis HLL Biotech Limited-a koji je dostavljen 2016. godine na Institut, kojim njihov menadžment optužuje da je tri godine prije (2013. godine) potpisan ugovor s Imunološkim zavodom kojim će im se omogućiti transfer matičnog soja ospica i tehnologije. Gledajući u medijske natpise 2013. godine, gospodin Vrdoljak je izjavio da je dogovorio prodaju cjepiva, a ne prodaju matičnih sojeva. Zamolio je gospodina Vrdoljaka da odgovori je li bio upoznat sa sadržajem sporazuma koji je komentirao.

Također ga je zanimalo na koji način je Vlada mislila prenijeti cjelokupnu imovinu Imunološkog zavoda d.d. na ustanovu kada cjelokupna imovina uopće nije pripadala RH, a što je bilo utvrđeno Uredbom o osnivanju Imunološkog zavoda, ustanove. Zaključio je da je na taj način opterećeno buduće razdoblje obvezama za koje ni tada nisu bila osigurana sredstva odnosno ići u predizborno dijeljenje društva u dva dijela bez jasne naznake kako će funkcionirati u budućnosti. Zanimalo ga je i kako je ustanova išla u prodaju krvne plazme koja nije njena nego Imunološkog zavoda d.d.

Gospodin Vrdoljak je odgovorio da je on podržao ideju suradnje na zakonitoj osnovi, sa sadržajem nije bio upoznat jer je to Uprava potpisivala.

Prijedlog Uredbe je došao od strane DUUDI-ja, ako netko smatra da to nije dobra Uredba neka ju promijeni. Smatra da je stečaj loš jer se u stečaju namiruju vjerovnici i kad se svi podmire, ako ima pozitivnog kapitala firma nastavlja živjeti. Zato je ideja bila na dokapitalizaciji privatnim ili javnim novcem.

Član Silvano Hrelja je komentirao da je vrijednost dugova dioničkog društva bila veća od procijenjenog kapitala pa se pita o kakvoj vrijednosti dionica se govori i obeštećenju kad niti

jedan dioničar čija je firma završila u stečaju nije dobila obeštećenje jer za to bi stečajna masa trebala biti veća od dugova.

Član Tomislav Panenić je odgovorio da imovini d.d. Imunološkog zavoda pripadaju rashladni uređaji u kojima se nalaze i sojevi virusa i plazma i da bi gašenjem dioničkog društva došlo do isključenja struje i da postoji pravno mišljenje koje je naručilo Ministarstvo gospodarstva kako bi se mogle riješiti pravne nedoumice provedbom Uredbe Vlade iz 2015. godine.

Član Silvano Hrelja je odgovorio da stečaj otvara novi račun.

Člana Tomislava Panenića je zanimalo zašto je Ministarstvo gospodarstva unijelo u plan restrukturiranja vrijednost matičnog soja virusa 24 milijuna i 952 552 kuna, a što je gospodin Vrdoljak kao ministar potpisao, da će se investirati u liniju za proizvodnju vode, prema tome direktor Imunološkog zavoda nije samostalno nastupao pa ga zanima zašto nije proveo plan restrukturiranja.

Gospodin Vrdoljak je odgovorio da je Uprava koja je pripremila plan restrukturiranja mjesec dana nakon toga izgubila dozvolu i nekoliko mjeseci nakon toga podnijela zahtjev za stečaj pa je odlučio da takav plan neće realizirati.

5.22 Iskaz svjedokinje gospođe Sabine Rabatić

Pred Istražno povjerenstvo pristupila je u svojstvu svjedokinje gospođa Sabina Rabatić.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedokinje

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo kada se gospođa Rabatić zaposlila u Imunološkom zavodu, koje je sve funkcije obavljala, na kojim radnim mjestima i kada je otišla iz Zavoda. S obzirom na to da je cijeli radni vijek provela u Imunološkom zavodu, zanimalo ga je što je znala o ugovorima koje je gospodin Beck sklopio sa Serum Institute of India 1986. i 1993. godine, kad je doznala da sojevi i zemljište u Brezju nisu procijenjeni.

Gospođa Rabatić je odgovorila da je cijeli svoj radni vijek provela u Imunološkom zavodu od 1973. godine kad je diplomirala, prvo je volontirala dvije godine na Zavodu, a onda se trajno zaposlila. Magistrirala je 1977. godine, doktorirala je 1981. godine i radila je na Zavodu do 2013. godine. Obavljala je sve moguće funkcije, bila je šef Odjela za celularnu imunologiju, šef Odjela za istraživanje i razvoj, od 1993. godine bila je predstavnik radnika u Nadzornom odboru, na prijedlog ministrice Stavljenić-Rukavina zamoljena je da preuzme ulogu direktora odnosno Nadzorni odbor ju je postavio u razgovoru s Ministarstvom, prvo je bila voditelj Imunološkog zavoda, a onda se nakon godinu dana kad je sagledala problematiku kandidirala na mjesto direktora, smijenjena je 2004. godine, zatim je postala voditelj Odjela za istraživanje i razvoj, a nakon toga savjetnica gospodinu Dvorniku i gospodinu Gajniku.

Gospođa Rabatić misli da ugovor koji je Beck sklopio sa Serum Institute of India više nije bio na snazi nakon privatizacije, tog posla se ne sjeća jer je to bilo prije njezinog mandata. Zna da je taj ugovor bio predmet prijava međunarodnim institucijama ne bi li se valjanost tog ugovora osporila jer su ga oni po ugovoru imali pravo koristiti samo za teritorij Indije. Međutim taj se ugovor nije poštivao. Misli da Serum Institute of India nije preuzeo tržište Imunološkog zavoda jer je Imunološki zavod bio primjeren veličini tržišta koje je imao, a to

je bilo 24 milijuna stanovnika bivše Jugoslavije. Prostor na kojem se Imunološki zavod nalazi je oduvijek bio ograničavajući faktor za njegov daljnji razvoj i rast. Nikad se na postojećoj lokaciji nije moglo postati lider svjetskog glasa bez obzira što su imali vrlo renomirani brend. Cjepivo protiv ospica, morbile proizvodi 10 farmaceutskih industrija. Edmonston soj je imao i švicarski Bern institut kojem je soj prodan na određeni rok i on je poštivao taj rok i redovito plaćao anuitete. Ugovor iz 1993. godine je bio zapravo prijelazno razdoblje da i dalje pristizhe devizni novac jer Zavod nije imao nikakvu svoju distributivnu mrežu, nije imao nikakve druge međunarodne ugovore, dohodovno je sam stvarao novac. Vezano za pitanje jesu li sojevi bili procijenjeni ili nisu, jedna je jako riskantna stvar jer prodaja soja ovisi o milijun stvari, o količinama, o ugovorima, o trenutnom stadiju na tenderima, o registraciji u pojedinim zemljama. Misli da je Serum Institute of India napravio veliku štetu Imunološkom zavodu. 1993. godine soj nije bio zaštićen u smislu nekakvih intelektualnih ili nekih drugih prava niti je bilo stručnjaka koji su to mogli napraviti te mora reći da ona tu problematiku procjenjivanja nije smatrala jako važnom.

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo kakva je bila odluka Nadzornog odbora u vezi posla koji je gospodin Silobričić sklopio sa štedionicom Pantovčak kojoj je direktor bio gospodin Santini, zašto je imobilizirao novac umjesto da je ulagao u opremu, ima li dionice Imunološkog zavoda, je li točno da je Imunološki zavod prodao ogromne količine cjepiva protiv tetanusa JNA, smatra li da je ulaganje u unajmljenu štalu 374 000 maraka i 8 000 maraka mjesečno plaćanje na ime najamnine da je to bio dobar posao za Imunološki zavod, sjeća li se plaće gospodina Silobričića.

Gospođa Rabatić se sjeća da je u ono vrijeme gospodin Santini bio ekonomski savjetnik profesoru Silobričiću, zna da je istovremeno imao i štedionicu u koju su sredstva Imunološkog zavoda dana iz razloga što su bila fleksibilna odnosno mogla su se povlačiti u svakom trenutku kad je Zavodu trebalo, neke su kolege dobile i povoljne kredite, misli da je sklapanje posla sa štedionicom bila jedna dobrohotna namjera, a nikakav kriminal. Nitko na Nadzornom odboru nije rekao da je posao sa štedionicom štetan, s obzirom na način na koji su bili prezentirani Zavodu bili su povoljni. U opremu je ulagano međutim u prostor se nije ulagalo. Novci koji su stavljeni u štedionicu (5 milijuna kuna) ne bi riješili problem neadekvatnog prostora i dobre proizvođačke prakse. Gospodin Benko je napravio studiju, iako nije imao nikakvo odobrenje i po njegovim izračunima je trebalo 40 milijuna dolara za dva projekta. Akademik Silobričić je inzistirao da dobije dozvolu i rješenje što će se raditi i gdje će se raditi odnosno hoće li Hrvatska prerađivati i proizvoditi plazmu u Hrvatskoj, a na što odgovor nije dobio.

Imala je portfelj od 20 000, međutim većinu dionica je prodala kad su postigle određenu cijenu, ostavila je par dionica kako bi ostala informirana kad je skupština i što se događa.

Ne zna je li Imunološki zavod prodao cjepivo protiv tetanusa JNA.

U financijskim izvješćima od kad je ona bila član Nadzornog odbora nije bilo ništa sporno.

Vezano za ulaganje u štalu i plaćanje najamnine, nije joj se činilo ništa sporno jer se radilo o urgentnom poslu za izvoz, trebalo je kupiti konje i negdje ih smjestiti jer je bilo potrebno veliku količinu konja imunizirati radi zmijskih protuotrova.

Misli da je gospodin Silobričić vezao plaću 1 naspram 5 u odnosu na radničku plaću.

Ne sjeća se za što je uzet kredit od štedionice Pantovčak u iznosu od milijun kuna.

Za troškovno profitni centar je bio zadužen gospodin Santini, centar nikada nije zaživio, ali elaborat o tome mora postojati.

2001. godine ona je jedina dobila mišljenje ministrice, a kasnije i Fonda za privatizaciju da Imunološki zavod ide dalje u pretvorbu, privatizaciju s traženjem strateškog partnera i dokapitalizaciju, s tim da se 25% dionica zadrži u vlasništvu RH. Za gradnju novih pogona se

mogao iskoristiti i projekt CM Experta koji je naručio gospodin Benko, uspjela je pretvoriti dio poljoprivrednog zemljišta u Brezju u industrijsko zemljište, znači napravljene su sve pretpostavke da se na tom mjestu sagradi novi pogon. Plazma je trebala biti strateški proizvod Hrvatske, međutim nitko nije napisao da li želi tu proizvodnju. Njezina osnovna zadaća je bila dobiti licencu Svjetske zdravstvene organizacije i za njezino vrijeme ona je napravila sve preduvjete i osnovala ekipu ljudi koja je 2 godine intenzivno radila s ekspertima Svjetske zdravstvene organizacije i priredila je firmu za dobivanje licence, uzela je i kredit od Raiffeisen banke gdje je prostor u Rockefellerovoj 5 preuređen da zadovolje sve uvjete dobre proizvođačke prakse za proizvodnju cjepiva. 2004. godine su predali papire da su spremni za inspekciju, međutim nakon nje se sve zaustavilo i na tome se više nije radilo.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član povjerenstva Branko Grčić

Člana Branka Grčića je zanimalo u kojoj mjeri je politika preko Ministarstva zdravstva i predstavnika fondova utjecala na odluke menadžmenta.

Gospođa Rabatić je odgovorila da je postojalo stalno loptanje između nadležnosti Ministarstva zdravstva i Ministarstva gospodarstva. Problem je bio u načinu rukovođenja u smislu da država treba donijeti odluku, a onda se treba ići graditi. Gospođa Sindik – Milošević je 18 milijuna kuna platila projekt, platila je do izvedbene dozvole za gradnju megalomanske tvornice u Brezju, a nije imala nikakvu političku odluku.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedokinje

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo zašto je došlo do gubitka dozvole 1998. godine, tko je odgovoran za to jer iz izvješća inspektora WHO stoji da su se manjkavosti odnosile na organizaciju zadataka, a ne na fizičku štetu ili manjak priprava.

Gospođa Rabatić je navela da je napravila međunarodne ugovore s Meksikom i s Indijom, riješila se InterVax-a koji je uzimao 50% provizije zbog ugovora koji je sklopio doktor Beck, kasnije je doktor Silobrčić to smanjio na 28%. Pliva je bila zainteresirana za strateško ulaganje no kad su vidjeli ugovor s InterVax-om koji je imao ugovor za sve proizvode, sve zemlje i 28% provizije, okrenuli su se i otišli iz Zavoda. InterVax firma se sastoji od jedne osobe, gospodina Tabare iz Libanona koji je živio na Imunološkom zavodu. InterVax je tražio produženje ugovora, ni ona niti Nadzorni odbor to nije prihvatio i on je prijavio arbitražu, zahtjev mu je bio 5 milijuna dolara no uspjeli su spor riješiti sa stvarnim troškom plus kamate i 50% arbitražnih troškova.

Smatra da je lokacija na kojoj je Imunološki zavod ne prihvatljiva za bilo koji daljnji razvoj. Ako se ne prati tehnologija, ne ulaže se u novu aparaturu, u znanje, ne ulaže se niti u ljude. Smatra da je ona imala organizacijskih sposobnosti, a gospodin Benko i gospodin Silobrčić to nisu imali. Nikad nije bila članica niti jedne stranke.

Gospođa Sindik – Milošević je napravila dvije katastrofalne stvari, prva je da nije nastavila tamo gdje je ona stala sa Svjetskom zdravstvenom organizacijom kojoj je dokumentacija bila predana, a drugo je da je ponovno s InterVax-om potpisala ugovor.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedokinje član povjerenstva Tomislav Panenić

Člana Tomislava Panenića je zanimalo kako to da je indijska firma HLL Biotech 2013. godine potpisala sporazum s Imunološkim zavodom kojim oni traže prijenos matičnog soja virusa, je li to znači da Serum Institut od Indija gubi tu bazu. Zanimalo ga je kako je u ugovor mogla biti stavljena odredba o dobivanju matičnog soja kad Imunološki zavod nije vlasnik tih sojeva.

Gospođa Rabatić je odgovorila da je HLL Biotech državna firma koja je dobila zadatak da osigura 75% snabdijevanja indijskog tržišta i ne želi ovisiti samo o jednom proizvođaču kao što je Serum Institut od India. Misli da je to bila dobra prilika jer bi se Imunološki zavod ponovno stavio na indijsko tržište jer je Imunološki zavod imao poluproizvod, a slab je bio u finalizaciji. Gospodin Gajnik je potpisao taj ugovor, ona je bila svjedok, u ugovoru nisu navedeni matični sojevi virusa nego radni sojevi. Matični soj predstavlja malu količinu ampula iz koje se radi radni soj virusa iz kojeg se rade velike količine. U ugovoru ne piše da će se dobiti matični soj nego da će se eventualno raspravljati o dobivanju matičnog soja nakon pet godina. Smatra da se raspravljati može o bilo čemu nakon 10 godina i da je to mišljenje gospodina Gajnika.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedokinje član povjerenstva Ivan Lovrinović

Člana Ivana Lovrinovića je zanimalo je li moguće da je matični soj virusa u 20 godina dospio do nekih korisnika te je li moguće pokrenuti proizvodnju virusnih cjepiva i u kojem roku.

Gospođa Rabatić je odgovorila da bi se u tom slučaju radilo o krađi i da o tome nema saznanja jer su sojevi čuvani u zamrzivačima pod strogom kontrolom, posebnim strujama, generatorima. Misli da je praktički nemoguća misija pokrenuti proizvodnju jer nažalost nedostaje stručnih ljudi. Misli da bi se eventualno Zavod mogao podijeliti na tri dijela, jedan za proizvodnju plazme, drugi naći strateškog partnera za virusna cjepiva i treći dio su znanstvena istraživanja.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedokinje

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo ima li interferon komercijalnu djelatnost, što misli o protuotrovima.

Gospođa Rabatić smatra da interferon nije komercijalan jer je napravljen rekombinantni koji je jeftiniji. Nažalost prirodni interferon nije rentabilan.

Misli da protuotrovi imaju komercijalnu perspektivu u velikoj skali, ali nemaju dugoročno zbog zaštite životinja.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedokinje član povjerenstva Branko Grčić

Člana Branka Grčića zanimalo je da li su poslovni razlozi naveli gospođu Sindik – Milošević da obnovi ugovor s InterVax-om i je li indijska firma iz 2012. godine i 2013. godine iskazala interes da bude strateški partner.

Gospođa Rabatić je odgovorila da obnova s InterVax-om nakon njezine smjene je bila minimalno financijski interesantna jer Imunološki zavod nije bio u stanju isporučivati minimalne količine koje su se prodavale u zemljama bez registracije. Misli da se ona nije znala obraniti od toga. Smatra da je gospodin Dvornik napravio najsuvisliju bazu pripreme za eventualni daljnji razvoj situacije. Vezano za Indijce, nije više bila u sustavu, ali je imala informaciju da su zainteresirani, da imaju potencijala, novac i da su spremni ući u ulaganja i misli da su dobar ulagač.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedokinje član povjerenstva Tomislav Panenić

Član Tomislav Panenić je objasnio gospođi Rabatić da Indijci nisu imali namjeru ulagati u Imunološki zavod, da nisu nikada razgovarali s Ministarstvom gospodarstva nego samo s Ministarstvom zdravstva te ga je zanimalo njezino stajalište o preoblikovanju dioničkog društva u javnu ustanovu, s obzirom na to da ima još nekoliko dionica.

Gospođa Rabatić je odgovorila da je njoj odluka da se dioničko društvo pretvori u javnu ustanovu bila čudna jer nema sistematizacije, a i nakaradno je da se osniva ustanova u zdravstvu koja bi trebala nešto proizvoditi.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedokinje

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo zašto je prodala zgradu u Gundulićevoj ulici, je li u njezino vrijeme došlo do pokušaja stečaja, je li se obvezala da neće razvijati proizvodnju bakterijskih cjepiva Imunološkog zavoda, je li u njezino vrijeme gospodin Hanžeković pokušao preuzeti Zavod, objašnjenje kaznene prijave gospođe Sindik – Milošević protiv nje, kakav je posao sklopljen s firmom Česma, je li gospodin Rajić s firmom PharmaS bio zainteresiran za preuzimanje Imunološkog zavoda, je li sukob interesa zamjena funkcija nje i gospodina Silobrčića, prvo je on bio direktor, a ona član Nadzornog odbora, a zatim ona direktorica, a on član Nadzornog odbora.

Gospođa Rabatić je odgovorila da je prodala garažu i skladišni prostor u Gundulićevoj ulici 37 (nekih 100 m²), a nikakvu zgradu, postojala je komisija koju je osnovala u tu svrhu, u njoj su bile gospođa Kardum i gospođa Moštak, imala je službenu procjenu procjenitelja i potvrdu Nadzornog odbora.

U njezino vrijeme nije došlo do pokušaja stečaja. Imunološki zavod je u njezino vrijeme poslovao pozitivno no imala je veliki ugovor s CM Expert-om koji je trebala isplatiti, zalihe robe koje nitko nije rashodovao što joj je opterećivalo financijski rezultat.

Nije se obvezala da neće razvijati vlastitu proizvodnju bakterijskih cjepiva nego je s GlaxoSmithKline sklopila ugovor da će na tenderu zastupati njihovo cjepivo ukoliko Ministarstvo zdravstvo u kalendar cijepljenja uvede njihovo cjepivo (peterovalentno), a što je na kraju i učinjeno. Cjepivo Imunološkog zavoda je bilo trovalentno. Program cijepljenja određuje Ministarstvo zdravstva. Znači ona je osigurala da se tim ugovorom ako Ministarstvo zdravstva donese odluku da se cjepivo Imunološkog zavoda ne proizvodi, ne prodaje u kalendaru cijepljenja, da Imunološki zavod barem kroz taj ugovor bude obeštećen. Smatra da je to dobit za Imunološki zavod, a nikako kontra produktivan ugovor.

Gospodin Hanžeković je bio zainteresiran preuzeti Zavod u vrijeme gospodina Gajnika, govorilo se da je to gotova stvar, da je firma Genera u kojoj je on bio većinski vlasnik ili dioničar da će preuzeti Imunološki zavod, došli su u due diligence u Imunološki zavod, ona je to vodila i kad je vidjela što traže i što sve kopiraju, ona se javila svim meritornima da ne želi u tome sudjelovati jer due diligence znači da smiješ pogledati papire, ali ih ne smiješ kopirati. Na kraju su odustali.

Začudila ju je kaznena prijava, misli da se time htjelo anulirati menadžerski ugovor odnosno smjenom su joj prijevremeno prekinuli ugovor iz kojeg je imala pravo dobiti novce. Smatra da je njezina smjena rezultat politike, a ne rezultata. Kaznena prijava je odbijena.

Misli da je gospođa Tatjana Sindik – Milošević u rodbinskoj vezi s gospodinom Domagojem Miloševićem preko supruga.

Česma je građevinska firma koja je radila građevinske radove u zgradi u Rockefellerovoj 5, za to je bio objavljen natječaj, 10 firmi se javilo, oni su odabrani.

PharmaS je bila zainteresirana za Imunološki zavod za vrijeme gospodina Meštovića, ona je već bila u mirovini, misli da uvjeti koji su im ponuđeni su bili neprihvatljivi, u dvije godine nisu to mogli ispoštovati.

Kontakt s gospodinom Silobrčićem koji je imala je uvijek bio profesionalan i vrlo korektan, nikakvog sukoba nije bilo.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedokinje član povjerenstva Ivan Lovrinović

Člana Ivana Lovrinovića je zanimalo može li se iz radnog soja virusa proizvoditi neograničene količine.

Gospođa Rabatić je odgovorila da po svim pravilima i dopuštenjima to nije moguće.

5.23 Iskaz svjedoka gospodina Darka Milinovića

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Darko Milinović.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je u koje vrijeme je gospodin Milinović bio ministar zdravstva te je li se u to vrijeme raspravljalo na Vladi o Imunološkom zavodu. Također ga je zanimalo je li mogao preko HZZO-a, Ministarstva zdravstva utjecati na postavljanje članova Nadzornog odbora, zamolio ga je da opiše događaje oko svinjske gripe, jesu li se pogrešne procjene oko sezonske gripe događale, koji je sustav nabave cjepiva za redovitu gripu, je li vidio pismo koje je gospodin Sladoljev uputio gospođi Kosor i na njegov Ured, je li upoznat sa slučajem Pharmagent, po kojem ključu je gospodin Dvornik postao direktor.

Gospodin Milinović je odgovorio da je bio ministar zdravstva u vremenu od 2008. do 2011. godine, ne sjeća se je li se o Imunološkom zavodu raspravljalo na Vladi jer je Imunološki zavod bio u nadležnosti Ministarstva gospodarstva. Naveo je da je i imenovanje članova Nadzornog odbora bilo u ingerenciji Ministarstva gospodarstva i da su samo obavještavali Ministarstvo zdravstva i HZZO.

U 2. mjesecu 2009. godine pojavio se novi soj gripe, svinjske gripe (H1N1) koji je krenuo iz Meksika. Svjetska zdravstvena organizacija je nekoliko mjeseci kasnije proglasila pandemiju te gripe i podigla razinu predostrožnosti na 5. stupanj, u Hrvatskoj se prvi slučaj pojavio u 7. mj., osnovan je krizni stožer. Prema Zakonu o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti postojala je obveza nabave cjepiva, Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje je osigurao 70 milijuna kuna i prva cjepiva su stigla krajem 2009. godine. Gospodin Sladoljev je bio protiv nabave tog cjepiva no prema preporuci WHO i navedenom Zakonu postojala je obveza nabave cjepiva. Potpisan je ugovor na 70 milijuna kuna, umrlo je 20 ljudi od te gripe, na početku je bila velika jagma za tim cjepivom no kasnije je bilo vidljivo da to nije takvih razmjera i onda je HZZO otkazao, raskinuo ugovor s Imunološkim zavodom jer je HZZO imao zaštitnu klauzulu, plaćeno je ono što je došlo u Zavod. Ne zna je li Imunološki zavod platio cjepivo firmi Novartis unaprijed pa onda nije dobio sredstva za ta cjepiva od Srbije. HZZO je bio dobar partner Imunološkom zavodu jer je nabavljao od njih razne krvne pripravke, cjepiva za redovitu gripu u razini od 100 do 150 milijuna kuna godišnje.

Problem Imunološkog zavoda je nastao 1998. godine kad je izgubio dozvolu i kad im je HALMED ukinuo dozvolu.

Vjerojatno uvijek jedan dio cjepiva sezonske gripe propadne, ali to znaju ravnatelji Imunološkog zavoda. Da se cjepivo pojavilo u 3. mjesecu kad se svinjska gripa pojavila, bilo bi premalo i 350 000, ali za 6, 7 mj. pao je interes no on kao ministar je morao poštivati Zakon i naručiti cjepivo, a o količini je odlučivala struka, a ne on. Cjepivo za sezonsku gripu nabavlja HZZO, tako da nabavu cjepiva može objasniti direktor HZZO-a, a Ministarstvo

zdravstva ima plan cijepljenja na temelju kojih je HZZO dužan osigurati provedbu tih planova. Nema saznanja o pismu, niti da je gospodin Sladoljev bio šikaniran.

Vezano za izjavu gospodina Sladoljeva da je cjepivo za svinjsku gripu neprovjereno, pretpostavlja da je cjepivo bilo neprovjereno jer svaki novi soj virusa mora biti znanstveno ispitan u nekom vremenu, svako cjepivo pa tako i to protiv svinjske gripe ima nuspojave.

Kao ministar se nije bavio poslovanjem Imunološkog zavoda pa nije znao kako i na koji način posluje.

Ne zna po kojem ključu je gospodin Dvornik postao direktor, zna da Nadzorni odbor imenuje direktora.

5.24 Iskaz svjedoka gospodina Siniše Varge

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Siniša Varga.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića zanimalo je od kad je obnašao dužnost ministra zdravlja i je li na drugi način bio povezan s Imunološkim zavodom, je li upoznat sa situacijom u kojem skupština nije dala odobrenje da se preseli pogon u Križ kraj Ivanić Grada, je li znao kako će završiti proces preoblikovanja Imunološkog zavoda iz d.d. u javnu ustanovu.

Gospodin Varga je odgovorio da je obnašao dužnost ministra zdravlja od kraja lipnja 2014. godine do veljače 2016. godine. S Imunološkim zavodom je bio povezan i u svojstvu pomoćnika ministra zdravlja u periodu od 2002. do 2004. godine te u svojstvu ravnatelja Hrvatskoga zavoda za zdravstveno osiguranje od veljače 2012. godine do lipnja 2014. godine. Dok je bio pomoćnik ministra zdravstva, bio je zadužen za resor Uprave za stručne medicinske poslove pa su svi proizvodi koje je Imunološki zavod radio bili u njegovoj ingerenciji kao i pitanje javnog zdravstva. Dobio je izvještaj Svjetske zdravstvene organizacije o oduzimanju međunarodne licence Imunološkom zavodu za plasman virusnih cjepiva (iz 1998. godine), a što je njemu bilo problematično jer cjepiva koja nisu bila prihvatljiva na međunarodnom tržištu zbog prevelikog udjela živih materija u samim cjepivima su se i dalje primjenjivala u Hrvatskoj. Tada je imao jako puno sastanaka s predstavnicima Hrvatskoga zavoda za javno zdravstvo kao stožernom ustanovom koja brine o pitanjima cijepljenja stanovništva, profesorica Ira Gjenero Margan, bila je načelnica Odjela za epidemiologiju je gorljivo zagovarala da se ta cjepiva i dalje mogu koristiti u Hrvatskoj, neovisno na međunarodno mišljenje. Ministarstvo donosi kalendar cijepljenja na prijedlog Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo, a gospođa Gjenero Margan kao fizička osoba bila je neposredno zadužena za to. Sve ostalo vezano za to razdoblje je dobro opisano u Izvješću o obavljenoj reviziji pretvorbe i privatizacije Imunološkog zavoda Zagreba koje je izdao Državni ured za reviziju u svibnju 2002. godine. Kad je postao ravnatelj HZZO-a dano mu je na uvid da je u portfelju HZZO-a među ostalim i Imunološki zavod, prvotno s 45% udjelom u dioničkom društvu, a kasnije kad je Vlada izvršila dokapitalizaciju, onda je udio pao na 41% ili 42%. Smatrao je da bi potpuna privatizacija Imunološkog zavoda učinila hrvatski zdravstveni sustav ranjiv jer se u nekoliko situacija vidjelo kad je Imunološki zavod prestao proizvoditi, cijene su bile i do 1000 puta veće nego cijene koje su bile od Imunološkog zavoda. HZZO je dao Imunološkom zavodu pomoć od 10 milijuna kuna da mu pomogne kod isplate plaće i za tekuće poslovanje. 2012. godine ili 2013. godine je Ministarstvo financija kroz Ministarstvo gospodarstva dalo pozajmicu od 30 i nešto milijuna kuna za opremanje i

postizanje ponovne proizvodne dozvole. Odlukom Vlade taj novac umjesto da je vraćen dokapitalizirana je tvrtka i narastao je udio DUUDI-ja odnosno države, a udio HZZO-a i ostalih dioničara se smanjio. Predlagao je da se na isti način dokapitalizira Imunološki zavod u odnosu na 10 milijuna kuna koji duguju HZZO-u no to nikada nije došlo na dnevni red skupštine. Predlagao je da se kupe dionice malih dioničara, procjena je bila da je potrebno 3 do 5 milijuna kuna i na taj način da se uveća udio države na 75% plus 2 dionice i tako da se maksimaliziraju odluke na skupštini no DUUDI nije dao da se to napravi jer HZZO je nominalni nositelj i vlasnik dionica, ali s njima nema pravo raspolagati nego s njima ima pravo raspolagati samo CERP. Onda je tražio da se donese Odluka Vlade o zamjeni dionica između HZMO-a, Hrvatskog fonda za privatizaciju HZZO-a na način da njima HZZO da dionice Uljanika, Luke Rijeka i drugih, a oni njemu dionice Imunološkog zavoda i time bi HZZO postao vlasnik 75%+2 dionice, uz dokapitalizaciju, moglo se krenuti u traženje strateškog partnera koji bi izvršio dokapitalizaciju u vrijednosti od 100 milijuna kuna koliko je procijenjeno da je potrebno za ulaganje u novi proizvodni pogon, opremu i edukaciju osoblja. DUUDI nije dao da se napravi zamjena s obrazloženjem da to nije zakonski moguće, međutim iz Izvješća Državne revizije vidljivo je da je to moguće.

Želio je zadržati kontrolni paket (25%+1dionica) kako se ne bi mogla donijeti odluka o cijenama proizvoda bez suglasnosti Zavoda i da nema odluke o preseljenju proizvodnje van granica RH, kao i da država zadrži vlasništvo nad cjepivima i ni po kojim varijantama da ne dolazi do privatizacije nego se samo može raditi o koncesijskim ugovorima, o pravu na korištenje.

Kod cjepiva se javio problem da postoji na globalnom tržištu konsolidacija proizvođača i nema više konkurencije, radi se o 1 ili 2 proizvođača na globalnoj razini i Hrvatska kao mala zemlja je uvijek zadnja u nizu. 2013. godine je doznao da se uvozi antitetanus cjepivo po značajno većoj cijeni.

2014. godine je raspisan natječaj kojim se tražio strateški partner, međutim na kraju se odustalo od toga.

Koliko on zna nije bila potrebna odluka skupštine za kupovinu prostora, zemljišta za proizvodni pogon u općini Križ jer mu je članica vijeća općine Križ rekla da je općina donijela odluku da Imunološkom zavodu poklanja zemljište.

Na sastanku s gospodinom Brankom Grčićem, tadašnjim potpredsjednikom Vlade, gospodinom Mirandom Mrićem, tadašnjim ministrom rada, tražio se način da se spasi Imunološki zavod nakon što je propalo traženje strateškog partnera jer zaposlenici Zavoda nisu 6 mjeseci dobili plaće i jedan od mogućnosti koje su razmatrali je bilo da se donese Uredba Vlade RH o osnivanju Imunološkog zavoda kao državnog zdravstvenog zavoda i da se na taj način riješi isplata zaostalih plaća. Planiralo se osigurati sredstva u državnom proračunu za sve državne zdravstvene zavode i iz europskih fondova ići u samofinanciranje bez strateškog partnera u izgradnji novih proizvodnih pogona. Dio novca bi se dobio iz prodaje atraktivnog zemljišta u Rockefellerovoj ulici.

Sljedeća je pristupila ispitivanju svjedoka potpredsjednica Grozdana Perić

Potpredsjednicu Grozdanu Perić je zanimalo je li na Vladi bila točka dnevnog reda rješavanje i problematiziranje, funkcioniranje i opstanak Imunološkog zavoda.

Gospodin Varga je objasnio da nema neposredna saznanja, da je sjedio na sastancima koje je sazvaio ministar financija, raspravljalo se. Ono o čemu je Vlada odlučila je da je Imunološki zavod dospio na popis strateških tvrtki RH, drugi dokument je odluka Vlade o dokapitalizaciji odnosno traženju strateškog partnera za Imunološki zavod, treći je Uredba o osnivanju Imunološkog zavoda kao zdravstvene ustanove.

Želio je samo spomenuti da kad se vidjelo da plazmafereza ne funkcionira tj. da je oduzeta dozvola od HALMED-a, njegov prijedlog je bio da se plazma koja dolazi iz Hrvatskog zavoda za transfuzijsku medicinu prebaci obrada npr. u Oktapharmu i natrag ponovno dobije gotov proizvod.

Također smatra da zbog tradicije dobrovoljnih davatelja krvi Hrvatska si može priuštiti proizvodni pogon, a razlika koja se pokaže u cost-benefit analizi da sredstva nedostaju da onda u jednom malom dijelu država to subvencionira.

Jedan je prijedlog bio i da se razgovara sa susjednim zemljama (BiH i Srbijom) i da se na tromedi triju država negdje kod Županje napravi proizvodni pogon tako da svi zajedno rade elektroforezu, svaki za sebe.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je gospodinu Vargi pročitao pismo gospodina Gajnika u kojem navodi da je 2013. godine bio na sastanku na kojem su bili prisutni ministar sa zamjenikom i pomoćnikom, ravnatelj HZZO-a, ravnateljica HALMED-a na kojem je ravnateljica ostala decidirana u stavu da Imunološki zavod ne dobije proizvodnu dozvolu. Gospodin Gajnik je utvrdio da kad zaprimi negativno rješenje steći će se uvjeti za otvaranje stečajnog postupka jer više od 60% prihoda Imunološki ostvaruje preradom i prodajom plazme. Zanimalo ga je da li je gospodin Varga bio na tom sastanku, je li on poništio odluku HALMED-a, je li mu tko rekao od pravnih stručnjaka kod osnivanja ustanove da je nemoguće izvlastiti male dioničare, je li 15 milijuna kuna za svinjsku gripu veliki promašaj, je li ima spoznaja o namjerama Grada Zagreba da preuzme Imunološki zavod.

Gospodin Varga je odgovorio da piše u pismu da je bio no on se ne sjeća konkretno tog sastanka jer ih je bilo puno i ne sjeća se da je stečaj spominjan na sastanku. Nada se da se radi samo o koincidenciji no oduzimanje dozvole Imunološkom zavodu je došlo 2 dana nakon što je Vlada RH donijela odluku o ograničavanju isplate visine plaće ravnateljima Agencija iz Zavoda pod Vladom RH. HALMED je proizvodnu dozvolu oduzeo Imunološkom zavodu zbog visine plafona i cijevi koji idu po plafonu. Zamjerki u proizvodu nije bilo.

Sukladno Zakonu o lijekovima, iskorišten je jedan članak koji dopušta ministru da može urgirati u pitanje proizvodnih dozvola zbog višeg interesa, opstojnosti hrvatskog zdravstvenog sustava i sigurnosti pacijenata. HALMED je onda izdao privremenu dozvolu za određene proizvode, radilo se o pretežno gotovim preparatima kod kojih treba samo dovršiti proizvodni proces.

U 2016. godini su planirali osigurati određena sredstva u državnom proračunu i dio tih sredstava je trebalo biti za obeštećenje malih dioničara.

Gospodin Varga je odgovorio da slabo može svjedočiti za nabavu cjepiva za ptičju i svinjsku gripu jer 2008. i 2009. godine nije bio blizu vlasti. Zna da je gospodin Gajnik tražio da se refundiraju troškovi za uništavanje cjepiva za svinjsku gripu uskladištenu u Imunološkom zavodu i to je isplaćeno. Zna da sve sezonske gripe poslije tog razdoblja sadrže u sebi i cjepivo protiv svinjske gripe, što znači da se ne treba više zasebno nabavljati nego ide u sklopu sezonske. Radi se o procjeni, neke godine ima viška pa se treba rješavati i spaljivati, a neke godine je manjak, sve ovisi o odazivu stanovništva, o regionalnoj rasprostranjenosti, npr. zna se dogoditi da u Zagrebu nedostaje cjepiva, a u Brodsko-posavskoj županiji ima više pa se onda županijski zavodi za javno zdravstvo međusobno nadopunjuju.

O preuzimanju Grada Zagreba nad Imunološkim zavodom ima spoznaju samo iz medija jer je prihvaćanje ponude Grada Zagreba bilo u nadležnosti Ministarstva gospodarstva.

Sljedeći je pristupio ispitivanju svjedoka član Kažimir Varda

Član Kažimir Varda je konstatirao da ne može vjerovati da kao ministar zdravstva nije znao za ponudu Grada Zagreba i da na neki način nije mogao utjecati da se bar o njoj raspravi pa je molio komentar na to.

Gospodin Varga mu je odgovorio na osobnoj razini, a to je da je Zagrepčanin koji prati što radi gradska vlast, kao otac dvoje djece koji su išli u osnovnu školu u kojoj nije bilo školske dvorane pa djeca nisu imala mogućnost fizičke aktivnosti kad padne temperatura pa smatra da je uloga Grada Zagreba da rješava takvu infrastrukturu, komunalna pitanja, a ako Grad Zagreb nema novaca za to kako onda može ulaziti u proizvodnju i procese cjepiva... Smatra da je apsolutno krivo novac iz blagajne Grada Zagreba ulagati u proizvodni pogon farmaceutske industrije.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je samo podsjetio da je Grad Zagreb oprostio milijun kuna duga Imunološkom zavodu zbog čega je došao u blokadu, tako da je Grad Zagreb spasio Imunološki zavod od stečaja. Postavio je upit gospodinu Vargi je li za vrijeme njegovog mandata u HZZO-u imenovao nekog u Nadzorni odbor, je li došlo pismo ili posjet od strane Jadran-Galenskog laboratorija prema Ministarstvu.

Gospodin Varga je odgovorio da je imenovao gospođu Milenu Protegu Vesović, šeficu nabavne službe Hrvatskoga zavoda za zdravstveno osiguranje kao predstavnicu u skupštinu dioničara koji pripada Hrvatskom zavodu za zdravstveno osiguranje.

Bio je prisutan na svečanom otvorenju novih proizvodnih pogona Jadran-Galenskog laboratorija u Rijeci i tom prilikom obilaska objekta je bio pokazan jedan kat na kojem bi bio proizvodni pogon da se prihvati ponuda Jadran-Galenskog, ali tijekom natječaja nitko nije imao pregovore i razgovore s potencijalnim ulagačima.

5.25 Iskaz svjedoka gospodina Darka Dvornika

Pred Istražno povjerenstvo pristupio je u svojstvu svjedoka gospodin Darko Dvornik.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo što je sve radio u Imunološkom zavodu, u kakvom stanju je zatekao Zavod, je li trpio posljedice sklopljenog ugovora s InterVaxom, je li napravio procjenu nekretnina u Rockefellerovoj i Brezju, što je bilo s proizvodnjom interferona, zna li za aferu Pharmagent, što je bilo sa suspenzijom gospodina Sladoljeva.

Gospodin Dvornik je odgovorio da je 24. svibnja 2010. godine imenovan za direktora Imunološkog zavoda, izabrao ga je Nadzorni odbor na prijedlog Agencije za upravljanje imovinom, a otišao je koncem svibnja 2012. godine i to je jedina funkcija koju je obavljao u Zavodu.

Imunološki zavod je zatekao u lošem stanju i zbog toga je angažirao revizora iz Deloitte kako bi se znalo u kakvom stanju je zatekao firmu i kad je odlazio isto tako je angažirao nezavisnog revizora.

Mjesec dana prije njegovog preuzimanja direktorske funkcije svi računi Imunološkog zavoda bili su blokirani od Vaba banke (Varaždinska banka) jer je bivša direktorica dizala kredite, a ti

se krediti nisu vraćali. Utvrđene su kratkoročne obveze 70 milijuna kuna, potraživanja od kupaca 16,7 milijuna kuna, zalihe poluproizvoda i proizvoda koje su zbog isteka roka propale su bile enormne. Prosječno plaćanje dobavljačima je bilo 371 dan, s tim da nije bilo dovoljno raspoloživih sredstava da se podmire sve dospelje obveze. Također, utvrđeno je da u financijskim knjigama nisu evidentirani matični sojevi virusa morbila, rubele i parotitisa pa je angažirao revizora da procijeni virusne sojeve. Budući da virusni sojevi nisu bili predmet privatizacije, identificiralo se da to postoji i postalo je imovinom RH. Procijenjeni su na od 25 milijuna do 125 milijuna. 25 milijuna je procjena koliko se može proizvoda proizvesti i prodati uz postojeće kapacitete, a 125 milijuna je procjena koliko se može proizvoda proizvesti i prodati ako se realizira plan investicija. Burzu se cijelo vrijeme izvještavalo o aktivnostima Imunološkog zavoda, restrukturiranju, o izvozu, procijeni i rezultat toga je bilo da su dionice Imunološkog zavoda bile četvrta najbrže rastuća u Hrvatskoj odnosno konkretno je bila 113% u 2011. godini. Pokrenuo je program sanacije, Agencija za zaštitu tržišnog natjecanja mu je odobrila sanacijski kredit koji iznosi 43 milijuna kuna HPB (namijenjen je bio da se tvrtka stabilizira i da dalje nastavi proizvoditi dok se ne riješi restrukturiranje i mogući pronalazak partnera), a koje je dobio gospodin Gajnik.

Do dolaska nove Vlade bio je program sanacije, osigurana likvidnost plaća, isplata plaća, minimalne investicije za održanje proizvodnih dozvola, napravio je program restrukturiranja, strategiju razvoja i javio se jedan potencijalni investitor s pismom namjere iz Malezije Duopharma, državna tvrtka koja je izvrsna na burzi, Imunološki zavod bi proizvodio u velikim bačvama, a oni bi finalizirali proizvod.

Nije trpio posljedice sklopljenog ugovora s InterVax-om jer je taj ugovor 2010., 2011. ili 2012. godine prestao vrijediti.

Uveo je da nema proizvodnje ako nema narudžbenice ili ugovora jer se inače stvara veliki rashod, on je naslijedio prvu godinu 6 milijuna, a drugu godinu 10,5 milijuna i onda istekne rok trajanja, to se mora rashodovati i još se PDV plaća na taj iznos, a što predstavlja čisti odljev novaca. Sve što je gospođa Sindik – Milošević uskladištila na Imunološkom zavodu, a nije prodala išlo je u rashodovanje jer je rok trajanja godinu dana.

Kad je došao u Imunološki zavod struktura ljudi je bila jako loša u smislu znanja jer se dugi niz godina nije gradio taj kadar, tek je prije 10 godina kontrola kvalitete počela voditi registrator kako se što radi jer da bi se dobila proizvodna dozvola potrebno je dokumentirati cijeli proizvodni proces.

Smatra da krvni derivati trebaju biti lokalni proizvod, ulazna sirovina u Hrvatskoj je 0 odnosno vrlo niska zbog dobrovoljnih davatelja krvi, najkvalitetnija je, nema puno zaraznih bolesti, a i preporuka Svjetske zdravstvene organizacije je da se po mogućnosti uvijek daje krv iz geografskog podneblja.

Procjena vrijednosti nekretnina je bila najvjerojatnije za kredit ili program sanacije, nije bila nikakva namjera nešto prodati. Smatra da nema smisla u centru grada raditi proizvodnju, to se može dobro kapitalizirati. Grad Zagreb nije nikada pokazivao nikakav interes za Imunološki zavod.

Naglasio je da su srodne proizvodnje krvni derivati i antitoksini, da proizvodnja protiv ugriza crne udovice i zmije se naslanja na proizvodnju krvnih derivata. Imunološki zavod je jedini radio protuotrove, ogromna je zarada (500€ Francuzi ga prodaju) iako nema velike potražnje. Za vrijeme njegovog mandata protuotrovi su se još proizvodili no istekom dozvole za proizvodnju krvnih derivata, prestala je proizvodnja i protuotrova.

Problem proizvodnje interferona je bio taj što nije imao dozvolu HALMED-a, nije se prodavao u ljekarnama nego u Imunološkom zavodu.

Vezano za aferu Pharmagent, zna da su loši bili ugovori koji su sklopljeni, jedan je bio za Hrvatsku, a drugi sa Srbijom odnosno Jugohemijom, unatoč tome što je u ugovoru sa Srbijom navedeno da moraju dostaviti financijsko jamstvo odnosno bankovnu garanciju da će sve što

je naručeno kupiti, oni to nisu dostavili i odustali su. DETAP kao zastupnik Novartisa za Srbiju je imao potraživanja prema Imunološkom zavodu postotak od isporučene robe. S Novartisom je morao riješiti problem naručenih cjepiva, nešto je riješeno kompenzacijom odnosno daljnjom suradnjom u smislu naručivanja cjepiva od Novartisa za sezonsku gripu. Vezano za Pharmagent, on nije potpisao ugovor s Pharmagentom nego bivša direktorica, njemu je ostala zadnja rata za isplatu Pharmagentu i on je tu isplatu izvršio jer je u ugovoru pisalo ako se ne plati zadnja rata da će se ugovor produžiti još na tri, četiri godine. Za sve što je on naručivao od Novartisa (dobavljača) imao je sklopljen ugovor o prodaji.

Za vrijeme njegovog mandata gospodin Sladoljev je još bio pod privremenom suspenzijom, pozvao ga je na razgovor i rekao da će mu isplatiti razliku do plaće no on je tražio i naknadu za duševne boli na što gospodin Dvornik nije pristao i ostavio je da se postupak riješi na sudu. Tako da se gospodin Sladoljev vratio za vrijeme gospodina Gajnika. On nije utjecao na to da gospodina Sladoljeva smjene kao predstavnika radnika u Nadzornom odboru nego ga je smijenilo radničko vijeće uz potporu radnika. On mu je dopustio da dolazi na sjednice Nadzornog odbora za vrijeme suspenzije jer se suspenzija odnosila na radni odnos, a ne na članstvo u Nadzornom odboru. Čak je gospodin Sladoljev pokrenuo prekršajni postupak protiv njega da mu ne omogućava ulazak no nije se na Prekršajnom sudu niti jednom pojavio i prijava je odbačena.

Gospodin Dvornik je pokrenuo postupak protiv gospodina Sladoljeva za klevetu jer je rekao da je sam sebi isplatio 100 000 kuna i dvije godine se nije pojavio na sudu. Ono što je dobio je 48 000 kuna razlike plaće jer je radio 18 mjeseci bez ugovora na temelju Odluke Nadzornog odbora o akontaciji plaće koja je bila manja nego inače, ugovor je predložen tek 18 mjeseci nakon njegovog imenovanja pa je dobio 2 000 kuna i nešto po mjesecu i to je ispalo 48 000 kuna. Gospodin Sladoljev je u nedostatku očitog materijala izmišljao stvari i punio medijski prostor jer ima političke ambicije, dva puta se kandidirao za Europski parlament i jedanput za lokalne zagrebačke izbore pa si je kroz medijsku pažnju htio izgraditi imidž, međutim na kraju mu to nije uspjelo.

Sva financijska izvješća za vrijeme njegovog mandata su u redu.

Sljedeća je pristupila ispitivanju svjedoka potpredsjednica Grozdana Perić

Potpredsjednicu Grozdanu Perić je zanimalo je li strategija razvoja društva koju je napravio bila prihvaćena od Nadzornog odbora.

Gospodin Dvornik je odgovorio da je strategija razvoja društva bila prihvaćena od Nadzornog odbora.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić je nastavio s ispitivanjem svjedoka

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo je li on izmjestio gospođu Kardum s Odjela interne revizije u Odjel prodaje i marketinga jer se borila protiv micanja gospodina Sladoljeva iz Nadzornog odbora. Također ga je zamolio da objasni kaznenu prijavu koju je gospodin Sladoljev podnio protiv njega radi otuđenja dokumentacije iz njegovog ureda, kao i prijavu njega protiv gospodina Sladoljeva, ima li interferon budućnost na tržištu, je li mu poznat ugovor između Imunološkog zavoda i HLL-a iz 2013. godine, s kim je surađivao, je li planirao graditi u Brezju.

Gospodin Dvornik je odgovorio da su u to vrijeme jačali Odjel prodaje i marketinga te da se dogovorio s gospođom Katarinom Kardum da ju preseli iz Odjela interne revizije, ona je ugovor potpisala, nije odbila, zadržala je istu plaću. Čak je doveo jednog čovjeka izvan sustava na određeno vrijeme 3 mjeseca.

Gospođa Sindik-Milošević je tražila gospodina Sladoljeva u dva navrata da isprazni sobu no on to nije napravio. Zatim je on pisanim putem tražio da dođe i isprazni prostorije, odgovorio je da ne želi, onda je to tražio od njegovog odvjetnika da bude prisutan kad će se popisivati stvari, odgovorio je da neće doći, onda je oformio povjerenstvo u kojem je bila predsjednica sindikata, predsjednica radničkog vijeća, šefica računovodstva i financija i žena gospodina Sladoljeva je bila, popisalo se sve, stavilo u kutije i arhiviralo u prostoriju u podrumu i pozvali su ga da dođe po to, ali nije došao to preuzeti. Što se tiče računala koje je u vlasništvu države, na poziv da uzme podatke s računala nije se odazvao, podatke s tog računala su pohranjeni i dani su mu na dispoziciji, a računalo je dano drugom radniku na korištenje. Kao što ste rekli tu prijavu je DORH riješio na način da nije utvrđeno postojanje osnovane sumnje na učinjena kaznena djela za koje se progon poduzima po službenoj dužnosti te je predmet arhiviran.

Gospodin Dvornik je naveo da je analizom poslovanja utvrđeno da je gospodin Sladoljev cijeli niz godina preuzimao ovčju krv u vrijednosti od 19,5 mililitra, a koja iznosi oko 250 000 do 300 000 kuna, a da nije bilo evidentirano u što je utrošeno, niti jedan znanstveni projekt nije bio i onda je podnio prijavu DORH-u. DORH je utvrdio da se nije radilo o manjku ovčje krvi već da je ista korištena kao derivat za znanstvena istraživanja koja je provodio Imunološki zavod.

Ne zna ima li interferon budućnost, jedino što zna da nikada nije napravljena nikakva klinička studija, taj Odjel je završio u periodu od 2000. do 2009. godine s oko 10 milijuna gubitaka, sam po sebi se ugasio.

Nije mu poznat ugovor između Imunološkog zavoda i HLL-a, to je bilo nakon njegovog mandata.

Suradivao je nešto s Meksikom, Tajlandom, Turkmenistanom, Rusijom, Turskom većinom se radilo o poluproizvodima zbog lakših uvjeta registracije i zmijskim antitoksinima.

U Brezju nije razmatrao gradnju jer nisu bili riješeni imovinsko-pravni odnosi.

Postojao je sukob u načinu upravljanja, Ministarstvo zdravstva je prebacivalo nadležnost na Ministarstvo gospodarstva, a Ministarstvo gospodarstva na Ministarstvo zdravstva. Međutim smatra da je najveći problem bio u kompetentnosti.

5.26 Iskaz svjedokinje gospođe Katarine Kardum

Pred Istražno povjerenstvo pristupila je u svojstvu svjedokinje gospođa Katarina Kardum.

Predsjednik Ivan Vilibor Sinčić pristupio je ispitivanju svjedokinje

Predsjednika Ivana Vilibora Sinčića je zanimalo kad se zaposlila u Imunološkom zavodu.

Gospođa Kardum je odgovorila da se zaposlila 2. studenoga 1994. godine u Odjel plana i analize koji je postao Odjel interne revizije pa ponovno plana i analize u računovodstvu. Također je kao predstavnica radnika bila član Nadzornog odbora od 2001. do 2007. godine (članovi su u to vrijeme bili gospodin Ostojić, gospodin Gabrić, gospođa Breček, gospodin Ljubičić, gospođa Jukić). Nakon nje je kao predstavnik radnika u Nadzornom odboru postao gospodin Sladoljev jer je njoj već bilo dosta svega.

Upozorila je na dopis koji je pisala Fondu za privatizaciju gospodinu Franji Mišaku u vezi privatizacije Imunološkog zavoda koji je pokrenula gospođa Rabatić, htjela je podijeliti Imunološki zavod na tri poslovna objekta, pa odgovore gospodina Silobrčića koji je bio tada u Nadzornom odboru da nije u pravu i da ju treba smijeniti iz Nadzornog odbora. Onda što je

radničko vijeće pisalo protiv gospođe Sabine Rabatić kad je postavljena za savjetnicu gospodinu Dvorniku.

Gospođa Rabatić je potrošila 10 milijuna kuna, 100 000 na fasadu koju je radila firma Česma. Gospodin Dvornik ju je premjestio u Odjel komercijalista kao kaznu, prvo nije htjela potpisati ugovor no onda su joj premjestili kompjutor i natjerali je da potpiše ugovor. Maltretirao ju je. Gospođa Sindik-Milošević je sklopila ugovor s Novartis-om bez znanja Nadzornog odbora odnosno sklopila je 2 ugovora s Pharmagent-om jer je iznos prelazio 5 milijuna kuna pa nije ugovor prošao Nadzorni odbor. Dakle ugovori s Pharmagent-om nisu odobreni na Nadzornom odboru nego je o njima informiran Nadzorni odbor kad je sklopljen. U ugovorima je pisalo da će za izvršene usluge Imunološki zavod plaćati Pharmagent-u naknadu u visini od 5% prodajne cijene u RH te 3% neto prodajne cijene na ostatku teritorija. Pharmagent je zarađivao na sezonskoj gripi. 6 milijuna i 600 000 rashoda cjepiva sezonske gripe je bilo. Sve skupa 13 milijuna kuna štete je Zavodu napravila gospođa Sindik-Milošević. Misli da je namjerno naručila previše jer je 2007. godine ostalo milijun i 800 000 financijski na zalihama, a ona je 2008. godine još više naručila, iako ono što je naručila u 2007. godini više nije mogla koristiti jer ima ograničeni rok trajanja. Ona ju je čak na skupu radnika upozorila u vezi toga koliko je doza ostalo na zalihama. Gospođa Sindik-Milošević je platila punilicu 4 milijuna kuna koja je radila 4, 5 tjedana, sad stoji u Imunološkom zavodu jer je krivo naručena. Dovala je gospodina Tomislava Čorka, inženjera strojarstva kao savjetnika, a kasnije direktora financija, s tim da mu je platila školovanje 100 000 kuna.

Misli da je firma Pharmagent osnovana samo radi posredničkog posla između Imunološkog zavoda i Novartis-a.

Gospodin Dvornik laže da je morao zadnju ratu platiti Pharmagent-u kako se ugovor s Pharmagent-om ne bi produžio još tri godine.

Gospodin Turek je sve znao o Pharmagent-u, bio je dobro informiran o svemu. Misli da je i gospodin Kovačić kao predsjednik Nadzornog odbora bio u sve uključen.

Nosila je ugovore s Pharmagent-om državnom tajniku Ministarstva zdravstva gospodinu Golemu te joj je njegova tajnica poručila da sama podnese kaznenu prijavu vezano za te ugovore.

Navela je da su kao sindikat sklopili aneks ugovora gdje su 5 mjeseci dobivali 20% manju plaću da bi pomogli Zavodu da lakše prebrodi situaciju, a gospođa Sindik – Milošević je radila takve stvari. Ne sjeća se je li im tih 20% kasnije vraćeno, možda je.

Još jedan kiks gospođe Sindik – Milošević je idejni projekt koji se počeo raditi u Brezju i koji je bio vrijedan 12 milijuna kuna, i vezano za to je sklopljen ugovor, a da nije obavješten Nadzorni odbor. U firmi koja je radila idejni projekt (LSNV) radio je gospodin Tomislav Čorak, onda ga je gospođa Sindik - Milošević zaposlila u Imunološkom zavodu, misli da je tu postojao sukob interesa. Od njegove firme je otkupila auto da bi ga onda on vozio u Imunološkom zavodu, plaćala mu je račune na ime benzina 2 000 kuna mjesečno. Gospođa Sindik – Milošević je maknuta jer je iz Vlade otišla gospođa Bianka Matković, one su rođakinje. Pričalo se i da je Domagoj Milošević u rodu s gospođom Sindik – Milošević i da mu se namještao posao.

Gospodin Dvornik je zaposlio na šest mjeseci gospodina Šimu Vlajkija na mjesto savjetnika u prodaji, a uopće nije dolazio na posao. Dobio je i mobitel i ostao dužan 1 000 kuna za njega.

Gospodin Gajnik je imao aferu s nabavom sustava za dojavu požara i automatsko gašenje, koji je nabavljen od PASTOR-a, a nije bio u funkciji. Misli da je to nabavljeno u doba gospodina Dvornika.

Gospodin Vilim Matusa, šef tehničke službe u Imunološkom zavodu je napravio puno malverzacija kao zaštita na radu, gospođa Sindik – Milošević ga je postavila, a maknuo ga je gospodin Meštrović. Gospodina Meštrovića je doveo gospodin Vrdoljak, misli da je bio lijen.

Gospodin Meštrović je isporučio cjepivo u Meksiko, 2,5 milijuna kuna, a nikada to nije naplatio.

Gospođa Renata Dolenc je došla nakon gospodina Meštrovića i trudila se no nije naišla na suradnju s upravnim vijećem. Ministarstvo gospodarstva je zatražilo mišljenje vezano za preoblikovanje d.d. Imunološkog zavoda u ustanovu gdje se utvrđuje da je ustanova nelegitimna jer nije donesena Uredba. U ustanovi su samo radnici, a oprema i imovina su u dioničkom društvu. Potpisali su nove ugovore, a nisu smjeli potpisati jer Uredba o plaćama za Imunološki zavod nije donesena.

Gospođa Ljerka Kotarski koja je u upravnom vijeću Imunološkog zavoda i voditeljica proizvodnje virusnih cjepiva, imala je projekt (Mumps Croatia) u koji je uloženo milijun i pol, no sve je bačeno jer nije znala napraviti.

50 godina Imunološki zavod nije napravio novi proizvod.

Pohvalila je gospođu Željku Antunović, obratila joj se kad je ona bila potpredsjednica Vlade u vezi postupanja gospodina Rajka Ostojića koji je bio zamjenik gospođe Stavljenić-Rukavine, a vezano za privatizaciju i gospođa Željka Antunović je odmah reagirala.

Vezano za prodaju prostora u Gundulićevoj ulici, doznalo se preko noći, Nadzorni odbor za to nije znao. Nakon toga su stavili u Statut Imunološkog zavoda da se ne smije više nikakva imovina otuđivati bez obzira na vrijednost bez Nadzornog odbora.

2004. godine je Imunološki zavod bio blizu stečaja jer je izgubio arbitražu s InterVax-om.

Gospođa Sindik – Milošević je suspendirala gospodina Sladoljeva bez da je tražila mišljenje radničkog vijeća jer je dao intervju gospođi Nataši Škaričić i da ne smeta u Nadzornom odboru. Gospodin Sladoljev je dobio spor.

Kao sindikat (EKN) su tražili da se procijeni soj, tada je sindikalni povjerenik bio Mario Smetiško koji je otišao iz Imunološkog zavoda.

Imunološki zavod je tražio naknadu od CERP-a za čuvanje sojeva, 600 000 kuna godišnje.

Zna da su jedne godine donirali interferon Uredu predsjednika, s tim da su radnici mogli dobiti besplatno i mast i vaginalete.

Interna revizija u Imunološkom zavodu nije ništa radila, nije provjeravala financijska izvješća, ona je upozoravala i zato je dobila premještaj. Internu reviziju je osnovao gospodin Benko, a gospodin Gajnik ju je ukinuo.

6. Zaključci Istražnog povjerenstva

Istražno povjerenstvo za utvrđivanje odgovornosti za rezultate upravljanja i raspolaganja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda (dalje: Povjerenstvo za IMZ, Povjerenstvo) imenovano je Odlukom Hrvatskog sabora 20.2.2017. godine i 22.3.2017. godine na razdoblje od 6 mjeseci sukladno Zakonu o istražnim povjerenstvima (NN /96). Povjerenstvo, za razliku od prethodnih povjerenstava, se ne bavi jednim događajem, dokumentom ili osobom, već je imalo zadaću istražiti stanje u Imunološkom zavodu d.d. u razdoblju od tri desetljeća od pretvorbe i privatizacije do danas.

Zaključci su podijeljeni u dvije kategorije. Prva se odnosi na utvrđivanje odgovornosti dosadašnjih uprava, a druga se odnosi na rješenja koja članovi Povjerenstva na temelju prikupljenih svjedočenja i dokumenata predlažu radi obnove poslovanja Imunološkog zavoda.

Na temelju prikupljene dokumentacije i iskaza svjedoka članovi istražnog povjerenstva formirali su sljedeće zaključke. Članovi koji se ne slažu s tim mišljenjem, sukladno Poslovniku, imaju pravo na izdvojeno mišljenje.

ZAKLJUČCI:

I. ČINJENICE

Povjerenstvo je utvrdilo cijeli niz slučajeva lošeg i neodgovornog upravljanja financijskim i drugim resursima Imunološkog zavoda kojima je prouzročena financijska, reputacijska i kadrovska šteta Imunološkom zavodu odnosno institucijama Republike Hrvatske.

- 1) Ugovor koji je još 1986. godine direktor Imunološkog zavoda Miroslav Beck potpisao sa Serum Institute of India (SII) o uvođenju istih u proizvodnju cjepiva protiv ospica, rubeole i zaušnjaka za svega 35 000 USD je katastrofalan. Ugovor je 1993. produžio direktor Silobrčić, ali nije bitno popravio štetu niti se izborio za povoljnije odredbe ugovora: prodaje još 30 ampula matičnih sojeva virusa (ugovorom predviđeno do 100 ampula) za proizvodnju cjepiva protiv mumpsa (zaušnjaka) za 45 000 USD odnosno 1500 USD po ampuli. Prema podacima sa ročišta (Trgovački sud u Zagrebu) između SII-ja i IMZ-a u godini 1994./95. SII očekuje prihod od 6.250.000.000 USD na temelju prodaje tih cjepiva. Osim samih ampula IMZ se obvezao u Indiju poslati i stručnjake za obuku, znanje i dokumentaciju. Šteta nastala ovim poslom je ogromna i dugotrajna (najmanje 31 250 000 USD na godinu) jer je IMZ za jako mali iznos prodao ampule i ostalo što spominje ugovor čime je pridonio da se SII razvije u najvećeg proizvođača cjepiva u svijetu (po broju doza) kakav je danas (2017.) dok je u isto vrijeme IMZ gubio tržište za prodaju cjepiva od tih i drugih sojeva. Ukupne štete od izgubljene dobiti su nesagledive, a to je prije svega odgovornost direktora Becka i Silobrčića.
- 2) Ugovor koji je s kanadskom kompanijom InterVax potpisao Miroslav Beck također je veoma štetan za Imunološki zavoda. Ugovor predviđa golemih 28% provizije za posredovanje pri prodaji i distribuciju proizvoda IMZ-a na svjetskom tržištu. Taj posao 2002. će godine nakon gubitka arbitraže u Parizu dovesti IMZ na rub stečaja zbog obaveze za plaćanje od oko 1.5 milijuna USD.

- 3) Iz svjedočenja i dokumenata je jasno da Štedionica Pantovčak nije bila registrirana za poslovanje s pravnim osobama (osim bankama), već samo fizičkim osobama te je zato poslovni odnos između Štedionice i IMZ-a bio nezakonit. Santini i Silobrčić su to znali, ali su svjesno nastavili dalje s takvim aktivnostima. Te dvije organizacije nisu smjele zaključiti niti osnovni ugovor o poslovnoj suradnji, a pogotovo ne ugovore o depozitima zbog pravne nesposobnosti štedionice i njezina nasljednika Investicijsko-komercijalne štedionice. Također, direktor nije smio bez suglasnosti Nadzornog odbora raspolagati imovinom većom od 5% temeljnog kapitala što je oko 4 milijuna kuna. Na poslu sa depozitima za IMZ je nastala šteta, prema vještačenju, od oko 707 000 kuna. Štedionica nije također bila registrirana za djelatnosti kreditiranja čime je grubo prekršen ZTD, a nastala je šteta od najmanje 10.965,12 kn koliko je IMZ isplatio kamata štedionici. Isplate rata su trajale od 1996. do 2001. godine. U isto vrijeme, nekoliko je Silobrčićevih suradnika dobilo kredite za osobne potrebe od Štedionice.
- 4) Projekt „Uvođenje centra odgovornosti (profitni i troškovni centar)“ bio je ugovoren, a dio ugovora čini i projekt koji nikada nije dostavljen. Analizom dokumenata i iskaza svjedoka utvrđeno je kako projekt nikada nije zaživio odnosno nije dovršen iako je iz dostavljenih faktura vidljivo da je plaćen u cijelosti. Nije utvrđena jasna protučinidba za profitni centar i oko 286 000 kuna koji su isplaćeni za taj projekt odnosno Povjerenstvo zaključuje kako se radi o fiktivnom poslu. Valja napomenuti kako je zbog kumulativne inflacije (1993. godine prosječna plaća u IMZ-u je 271 DEM u travnju godine, a u svibnju 255 DEM) taj novac danas bliži iznosu od 2.8 milijuna kuna po kupovnoj moći.
- 5) Nije do kraja jasno što je g. Santini radio za 1000 DEM na mjesec. Moglo bi se smatrati da se radi o ugovoru o djelu, ali glavna činidba ugovora je potpuno nejasna, a budući da ugovor nije mijenjan ili dopunjen aneksom iz kojeg bi bio vidljiv stvarni djelokrug rada i ovlasti koje dobiva Guste Santini, ugovor se zbog neodređenosti može smatrati ništavnim tim više što je sklopljen na neodređeno vrijeme, a primjenjivao se 1994. i 1995. Iz čega slijedi da je bilo dovoljno vremena da se definiše djelokrug rada i ovlasti te vrednovanje rada Guste Santinija u IMZ-u.
- 6) Direktor Vlatko Silobrčić sklopio je ugovor s Brankom Puhalom iz Kalinovca za izgradnju štale od 375 000 DEM. U slučaju prekida ugovora o najmu stoji kako se vraća samo 132 000 DEM, dok se investicijski radovi od 243 000 DEM ne vraćaju. Valja napomenuti kako je zbog kumulativne inflacije (1993. godine prosječna plaća u IMZ-u je 271 DEM u travnju godine, a u svibnju 255 DEM) taj novac danas bliži iznosu od 2.4 milijuna kuna po kupovnoj moći.
- 7) Utvrđeno je kako je IMZ gubio novac na nabavi i prodaji konja krajem 1994. i početkom 1995. godine. U navedenom razdoblju IMZ je kupio 100 konja po prosječnoj cijeni od 3700 DEM po grlu od kojih je 61 grlo nakon pokusne imunizacije, bez uključivanja u proizvodnju, prodano u nekoliko mjeseci dobavljaču po prosječnoj cijeni 750 DEM po grlu čime je nastala šteta od oko 180 000 DEM u vrlo kratkom vremenu kupnjom i prodajom istoj pravnoj osobi. Valja napomenuti kako je zbog kumulativne inflacije (1993. godine prosječna plaća u IMZ-u je 271 DEM u travnju godine, a u svibnju 255 DEM) taj novac danas bliži iznosu od 1.8 milijuna DEM po

kupovnoj moći. Valja napomenuti kako je zbog kumulativne inflacije (1993. godine prosječna plaća u IMZ-u je 271 DEM u travnju godine, a u svibnju 255 DEM) taj novac danas bliži iznosu od 1.8 milijuna DEM po kupovnoj moći.

- 8) Povjerenstvo je utvrdilo, osim ovdje opisanih, više nedorečenih, nejasnih, nepotpunih, neispunjenih, a plaćenih poslova (dokazano izvodima i fakturama), koje je ovdje teško pobrojati, sklopljenih od strane direktora Silobrčića u ime Imunološkog zavoda. Brojne takve nepravilnosti utvrdila/potvrdila je i Komisija osnovana 2000. godine na zahtjev HZZO-a.
- 9) Unatoč desecima milijuna kuna dobiti Silobrčić nije uspio značajnije podignuti standard proizvodnje u IMZ-u kako bi isti sačuvao dozvole za proizvodnju.
- 10) Matični sojevi virusnih cjepiva nisu procijenjeni niti su ušli u temeljni kapital tijekom pretvorbe i privatizacije 1992. godine. Matični sojevi su procijenjeni na temelju povijesnih podataka do kojih se moglo doći i u okvirima poslovanja IMZ-a 2011. godine od strane revizorske tvrtke Grant Thornton u sklopu tadašnjih proizvodnih kapaciteta na 25 do 160 milijuna kuna. U to vrijeme matični sojevi počinju se voditi kao vlasništvo Republike Hrvatske. Brojni svjedoci, među njima i direktori i ministri, za ovaj problem saznali su tek prije par godina iako isti postoji gotovo 30 godina. Mišljenje je Povjerenstva da sojevi nisu procijenjeni zbog lošeg upravljanja, neznanja o postojanju i važnosti istih, teškoća prilikom procjene tako specifične stvari, ali ne isključujemo ni mogućnost izrazito povoljnog stjecanja istih kod eventualne privatizacije do koje nije nikada došlo.
- 11) Posrednička firma InterVax tražila je arbitražu radi nadoknade gubitaka zbog neisporuke proizvoda zbog gubitka dozvole WHO-a. Arbitraža traje od 4.2.2002. do 26.1.2004. u Parizu. Iako je početni zahtjev InterVaxa bio oko 5 milijuna dolara, na kraju mu je dosuđeno 877 917,56 USD za štetu, 422 540,84 USD za kamate i 262 796,49 USD za troškove arbitraže ili ukupno oko 1.56 milijuna dolara. Utvrđeno je na temelju iskaza svjedoka da je zahvaljujući velikim naporima mnogih djelatnika IMZ-a šteta smanjena koliko je to bilo moguće te da je InterVax dobio niti trećinu svojih zahtjeva.
- 12) Na temelju dostavljenih dokumenata od Državnog odvjetništva ustanovljeno je da je kaznena prijava na koju se odnosi spis K-DO-2586/06 protiv Silobrčića i Santinija podnesena 2000 godine., a koja se odnosi na razdoblje od 1992. do 1996 godine odbačena zbog zastare, a ne zato što bi bilo utvrđeno da nema elemenata kaznenih djela. Povjerenstvo stoga predlaže da se na ta kaznena djela primjeni načelo nezastarijevanja kako je to predviđeno Zakonom o nezastarijevanju kaznenih djela ratnog profiterstva i kaznenih djela iz procesa pretvorbe i privatizacije (NN 57/11).
- 13) Povodom kaznene prijave protiv Guste Santinija i Vlatka Silobrčića iz 2000. godine Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu odmah formira spis te dopisom broj DO-K-298/00 od 6. srpnja 2000. prema Policijskoj upravi zagrebačkoj, Odjelu za suzbijanje gospodarskog kriminaliteta, traži da napravi kriminalistička obrada sukladno Zakonu o kaznenom postupku. Dana 29.11.2001. ŽDO šalje i dodatni zahtjev, a kasnije je upućeno i više požurnica radi dovršenja kriminalističke obrade kako bi se nakon toga mogla donijeti i državnoodvjetnička odluka povodom kaznene prijave. Konačno izvješće ŽDO zaprima tek 6 (šest) godina nakon kaznene prijave i to

15. veljače 2006. godine. Zastara za kaznena djela je nastupila 29. rujna 2005. godine te je Državno odvjetništvo odustalo od kaznenog progona. Nevjerojatno je da je bilo potrebno čak 6 (šest) godina da se završi istraga za tako jednostavna kaznena djela. Povjerenstvo zaključuje kako je za ovakav propust, bio on slučajan ili namjeran kako bi se predmet ciljano doveo u zastaru, odgovorna upravo Policijska uprava zagrebačka i Županijsko državno odvjetništvo odnosno osobe koje su vodile ovaj slučaj.

- 14) Ispitivanjem svjedoka utvrđeno je kako je direktor Bojan Benko 1997. godine naručio studiju za izgradnju nove tvornice od firme CM Expert za 1.5 milijuna kuna. Vrijednost projekta je bila oko 44 milijuna USD, a zainteresirani za financiranje su bili Thyssen, Siemens, Europska banka za obnovu i razvoj koji su dali pisma namjere, ali na tome je sve ostalo jer vlasnik nije donio odluku. Projekt je prezentiran u nadležnim organizacijama (npr. HZZO), a veći dio ministara u vladi je bio upoznat s time. Sve je ostalo na usmenim potporama pojedinih dužnosnika (vrijeme ministricice Ane Stavljenić Rukavine i Željka Reinera).
- 15) Utvrđeno je da je nastala šteta od oko 15 milijuna kuna (320 000 doza, cca 47 kn po dozi) pri nabavi cjepiva za svinjsku gripu za cjepiva koja su isporučena, uskladištena u prostorima IMZ-a, ali nikada iskorištena. HZZO je platio sva cjepiva koja su stigla u Hrvatsku u prostorije IMZ-a. Također, plaćena je cijena uništavanja toga cjepiva od 37 000 kn tvrtki KEMIS d.o.o. za vrijeme mandata direktora Gajnika. Sve do 2014. postojala je opasnost da Novartis traži odštetu zbog otkazanih narudžbi za svinjsku gripu dok ta mogućnost nije otišla u zastaru. Također, HZZO je platio uništenje viška cjepiva za ptičju gripu iz sezone 2008. Šteta koju je pretrpio Novartis za otkazivanje nabave cjepiva za svinjsku gripu je kompenzirana nabavom cjepiva za sezonsku gripu.
- 16) Utvrđeno je da ugovori o nabavi cjepiva za sezonsku gripu sa Novartisom i Pharmagentom iz 2007.-2009. godine nikada nisu bili tema na Nadzornom odboru, već su članovi za isti saznali naknadno kada su bili potpisani i na snazi što je protivno načelima ZTD-a.
- 17) Iako je državna revizija naložila svoj izvješću 2011. godine kako Pharmagent mora vratiti oko 8 milijuna kuna utvrđeno je da to do danas nije učinjeno, a čini se da i neće biti jer je osnivač g. Škalamera preminuo (ujedno i jedini član društva), a Pharmagent (OIB: 12674622167) je izbrisan iz registra trgovačkog suda 2015. godine po članku 70. ZSR-a.
- 18) Direktorica Tatjana Sindik Milošević utrošila je 12 do 18 milijuna kuna na izradu studije o izgradnji novih pogona u Brezju što nikada nije realizirano, iako je 31.5.2007. izdana lokacijska dozvola za pogon cjepiva i krvnih preparata u Brezju.
- 19) Zaposlenik i zviždač Srećko Sladoljev je nezakonito suspendiran 2009. godine, a na posao ga vraća tek direktor Gajnik te IMZ mora vratiti Sladoljevu zaostale plaće, naknade za rad u NO-u, priznati ništetnost odluke o suspenziji te nadoknadu parničnih troškova. Suspenzija se odnosila samo na njegov status radnika, a ne i na njegov status člana Radničkog vijeća Imunološkog zavoda i status člana Nadzornog odbora te nije bilo razloga da mu se onemogući pristup prostorijama za rad RV-a i NO-a. G. Sladoljev je trebao biti uredno pozivan na sastanke Nadzornog odbora, trebao mu je biti na vrijeme i u cijelosti dostavljan materijal za sjednice.

- 20) Zbog udaljenja Srećka Sladoljeva iz Imunološkog zavoda i onemogućavanje mu pristupa istome vođena su dva prekršajna postupka. Prvo postupak je presudio u korist Sladoljeva da direktorica Sindik Milošević mora platiti 7000 kn, a IMZ 40 000 kuna kazne, a drugi za vrijeme direktora Dvornika je obustavljen i Srećku Sladoljevu je pristup omogućen.
- 21) Utvrđeno je kako je jedan od razloga lošeg upravljanja resursima jest i odredba statuta (po članku 78. (bivši članak 13. starog statuta)) koja je u početku devedesetih godina glasila kako direktor ne može raspolagati samostalno sa više od 5% temeljnog kapitala poduzeća što je iznosilo oko milijun njemačkih maraka, a kasnije ne više od 5 milijuna kuna. Povjerenstvo smatra da je ovaj iznos neobično visok u odnosu na druge tvrtke te da je u pravilu nekompetentnim direktorima ostavio preveliku moć uz nikakvu kontrolu Nadzornog odbora.
- 22) Zbog važećeg kolektivnog ugovora u vrijeme direktora Gajnika (2012.-2014.) prema kojemu veće otpremnine dobivaju radnici sa više staža došlo je do otpuštanja mladog i perspektivnog istraživačkog kadra što ima dugotrajne loše posljedice po ljudske resurse. Novac za otpremnine osiguran je iz sanacijskog kredita HPB-a od 43.2 milijuna kuna.
- 23) Direktor Gajnik značajan dio sanacijskog kredita od 43 milijuna kuna utrošio je na nabavu opreme za proizvodnju vode za cjepiva. Oprema je kupljena u Kini i nikada nije instalirana te je uskladištena u kompleksu u Brezju.
- 24) Direktorica Dolenc poslala je zbog otuđenja novca iz blagajne prijavu protiv nepoznatog počinitelja policijskoj službi za gospodarski kriminal koja se do pisanja ovoga zaključka nakon deset mjeseci još nije odazvala.
- 25) Utvrđeno je da se je zbog zabrane komuniciranja između javne ustanove Imunološki zavod i trgovačkog društva Imunološki zavod d.d. pojavila situacija (ne)nadležnosti za fakture za režijske troškove i pitanje nadležnosti za primanje pošte koja dolazi, a koja se duže vrijeme ne otvara. Tvrtka Detap iz Srbije je tako nedavno poslala zahtjev za naplatu 1.7 milijuna kuna za propali posao sa svinjskom gripom iz sezone 2009./2010., a zbog ogluhe se na zahtjev nije reagiralo te je postao pravomoćan. Dana 4.10.2016. Lea Lupert Prugovečki, v.d.ravnateljice, e-mailom direktorici Dolenc određuje kako ne smije komunicirati na liniji trgovačko društvo-ustanova, a Dolenc uskoro daje ostavku.
- 26) Ugovorni odnosi između ustanove i trgovačkog društva nisu regulirani na dovoljno visokoj razini. Prema svjedočenju direktora Bojana Benka računu za režije se moraju dva puta fakturirati te na nove fakture još jedanput plati PDV čime se čini šteta ionako siromašnom Zavodu.
- 27) IMZ je imao kapaciteta za prikupljanje oko 35 000 litara krvi godišnje, a nakon gubitka dozvole za preradu krvi 2013. godine ista se skladišti. Prema svjedočenju direktora i ravnatelja Bojana Benka, ako plazma postane starija od tri godine onda se ne smije prerađivati za proizvode za ljudsku uporabu. Takve plazme koja je bila starija od tri godine zatekao je 2017. godine kod imenovanja u velikoj količini. Skladišta IMZ-a nisu namijenjena za trajno skladištenje ičega, već su izgrađena kao prolazna skladišta u kojima se plazma privremeno čuva do prerade na temperaturama ispod -20 stupnjeva. Dio plazme kojoj je istekao rok trajanja za preradu je prodan za simboličnu

cijenu jednoj stranjoj firmi kako bi se izbjegli troškovi uništavanja. Plazma kojoj nije istekao rok izvozi se na preradu, a onda se uvoze gotovi krvni pripravci.

- 28) Direktor Mario Meštrović potpisao je ugovor sa DUUDI-em prema kojemu bi država trebala plaćati naknadu IMZ-u za čuvanje sojeva, ali isti nikada nije zaživio, a danas bi se odnosio na Ministarstvo državne imovine. Odgovornost za isto snose ove institucije odgovorne za državnu imovinu.
- 29) Pitanje vlasništva nad matičnim sojevima ostaje središnje pitanje i danas budući da indijska državna farmaceutska firma HLL vrši pritisak oko ispunjenja ugovora iz 2013. godine. Hrvatska strana za sada ignorira ispunjenje ugovora.
- 30) Povjerenstvo je zatražilo od DORH-a popis svih kaznenih prijava i kopije spisa koji se tiču, direktno ili indirektno, Imunološkog zavoda. Radi se o deset predmeta:
 1. Prijava Santinija i Silobrčića K-DO-2586/06 je završila rješenjem o obustavi postupka Kio-I-79-/06 od 12.siječnja 2009.
 2. Predmet broj KR-DO-2652/07 odnosi se na Pretvorbu i privatizaciju, a formiran je po dopisu Državnog ureda za reviziju. Proces je napravljen u cijelosti ispravno osim problema oko propusta procjene Brezja. O sojevima i njihovoj procjeni nema spomena.
 3. Spis K-DO-296/10 Srećko Sladoljev podnio je prijavu protiv Tatjane Sindik Milošević zbog sklapanja štetnih ugovora. Predmet se odnosi na slučaj Pharmagent i utvrđeno je da ugovor nije štetan za IMZ. Prijava je odbačena 14.11.2011.
 4. U spisu broj KR-DO-896/09 provjeravali su se podnesci Srećka Sladoljeva protiv Darka Dvornika i ranijih nezakonitosti oko nabave cjepiva, opterećenja nekretnina, krivotvorenju bilanci te ugovoru o nabavi cjepiva sa Srbijom. Nije utvrđena osnovana sumnja te je predmet arhiviran.
 5. Spis broj KR-DO-411/11 formiran je po podnesku Darka Dvornika 12.4.2011. kako je utvrđen od unutarnjeg odjela IMZ-a nedostatak oko 20 ml ovčje krvi (vrijedne više stotina tisuća kuna). Utvrđeno je kako se ne radi o manjku krvi, nego je ista iskorištena za znanstvena istraživanja.
 6. DORH osim gore završenih predmeta gdje je donesena odluka ima još otvoren predmet KR-DO-1109/14 povodom prijave direktora IMZ-a Meštrovića podnesen 11.11.2014. zbog zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz čl. 246. St.2. i 1. Kaznenog zakona (KZ/11) koja je nastupila u poslovanju 2012. i 2013. godine. Izvidi su još u tijeku.
 7. U spisu KR-US-102/2015 postupao je USKOK gdje nezadovoljni djelatnici IMZ prijavljuju Violu Macolić Šarinić, ravnateljice HALMED-a koja bi od predsjednika JGL-a primila mito za uskraćivanje dozvole za proizvodnju krvnih derivata i bakterijskih cjepiva kako bi JGL preuzeo tu proizvodnju.
 8. Spis ODO u Zagrebu broj K-DO-2372/04 odnosi se na prijavu Tatjane Sindik Milošević u ime IMZ-a protiv Sabine Rabatić zbog kaznenog djela nesavjesnog gospodarskog poslovanja iz čl. 291. st.2. i kaznenog djela sklapanja štetnog ugovora iz čl. 294. st.2 Kaznenog zakona (KZ/97). Kaznena prijava je odbačena i nisu utvrđeni elementi kaznenog djela.

9. Spis ODO u Zgrebu broj KR-DO-1168/15 odnosi se na prijavu protiv Ivana Rude i još 5 osoba okupljenih oko Visie Croatice zbog prikupljanja sredstava i otkrivanja identiteta. Prijava je odbačena.
10. Spis ŽDO u Zagrebu broj KT-3968/95 odnosi se na prijavu Vlatka Silobrčića u ime IMZ-a protiv Miroslava Becka zbog kaznenog djela čl.103. st.1. Krivičnog zakona (KZRH/1993.) u kojem je 2.11.1995. doneseno rješenje o odbačaju kaznene prijave. Zbog protoka vremena spis je sukladno propisima o arhivskoj građi uništen.
11. Kaznena prijava K-569 od 27.6.2000. godine za isplatu prevelikih iznosa plaće – kazneno djelo zlouporaba položaja i ovlasti po čl.337. st.1.,2 i 4. Kaznenog zakona, a kažnjivo po čl. 337. st.4. Zakona.

Pravosudni sustav nije uvijek primjereno i pravodobno reagiralo te je dozvolio da više kaznenih djela ode u zastaru (K-DO-2586/06). Povjerenstvo zaključuje kako odgovornost leži na pojedincima koji su bili odgovorni za pojedine predmete, ali i na provođenju i kreiranju pravosudnih politika koje nisu stvorile prikladne alate za sankcioniranje nepravilnosti u gospodarskom poslovanju.

- 31)Odgovornost za probleme kod prenošenja imovine iz trgovačkog društva u ustanovu leži na autorima Uredbe o osnivanju Imunološkog zavoda (ustanova). U točki II. odluke Vlade Republike Hrvatske o pokretanju postupka radi preoblikovanja trgovačkog društva Imunološki zavod d.d. u ustanovu za obavljanje djelatnosti zdravstva Imunološki zavod određeno je da se zadužuje Ministarstvo zdravlja da zajedno s Državnim uredom za upravljanje državnom imovinom pripremi prijedlog Uredbe Vlade o preoblikovanju (trgovačko društvo). Postupak preoblikovanja se provodio sukladno čl. 551. Zakona o trgovačkim društvima, kojim je određeno da dioničko društvo može cijelu svoju imovinu bez provođenja likvidacije prenijeti na Republiku Hrvatsku, županiju, općinu ili grad i da se pri tome na odgovarajući način primjenjuju odredbe ovoga Zakona o društvu koje se pripaja. Nadalje se određuje da upisom prijenosa imovine dioničkog društva u sudski registar u kojemu je on upisano to društvo prestaje, imovina prelazi na preuzimatelja a umjesto odnosa zamjene dionica utvrđuje se oblik i visina naknade za prenijetu imovinu. Dakle, Uredba je trebala obuhvatiti, propisati, s jedne strane, analognom primjenom pravila o pripajanju društava način prestanka trgovačkog društva, prijenos imovine na Republiku Hrvatsku, te potom, prijenos iste imovine s Republike Hrvatske na novoosnovanu ustanovu Imunološki zavod. Dakle po logici stvari, Državni ured za upravljanje državnom imovinom je u Uredbi trebao odraditi svoj dio posla na način da precizno odredi aktivnosti oko prijenosa imovine sukladno Zakonu o trgovačkim društvima, a Ministarstvo zdravlja dio Uredbe oko osnivanja ustanove. Postojeća Uredba, de facto, govori samo o osnivanju Imunološkog zavoda Ustanove sukladno Zakonu o ustanovama i u njoj se nalaze sam dva članka (20. i 21.) koji uređuju dio materije vezano za prijenos imovine i prestanak trgovačkog društva što je posve nedovoljno za sazivanje Skupštine. Uredbom je trebalo urediti model prestanka trgovačkog društva (procjenu-utvrđivanje primjerene otpremnine dioničarima Imunološkog zavoda d.d., procjenu-reviziju pripajanja-prijenosa gospodarske cjeline iz Imunološkog zavoda d.d. u ustanovu). Nadalje, trebalo je izraditi prijedlog Odluke Vlade o potvrđivanju

ugovora o prijenosu cjelokupne imovine i obveza IMZ d.d. na RH. Trebalo je predvidjeti u Uredbi i pripremiti Odluku Vlade o načinu obeštećenja državnih imatelja dionica Društva koje će biti brisano iz sudskog registra. Svakako ova je Uredba nedostatna na provedbu procesa preoblikovanja. Ustanova je uspješno osnovana, ali postupak gašenja trgovačkog društva nije bio dovoljno pravno pripremljen za što je prije svega odgovoran DUUDI (zaduženje dano u odluci Vlade).

- 32) Odgovornost za događaje oko pokušaja sanacije 2014. i 2015. (direktor Meštović) leži na nedosljednoj politici tadašnjeg Ministarstva gospodarstva (Vrdoljak) kao nadležnog za Imunološki zavod d.d. trgovačko društvo. Ministarstvo šalje Maria Meštovića za direktora IMZ-a koji provodi aktivnosti za oživljavanje proizvodnje i nužno potrebno preseljenje pogona. Međutim, kada je na Skupštini društva (ožujak 2015.) trebalo dati suglasnost za nastavak preseljenja u Križ predstavnici vlasnika (HZZO-a, DUUDI-ja, CERP-a), osobito DUUDI-ja (predstojnika DUUDI-ja imenuje Vlada RH) takve napore zaustavljaju i poništavaju cjelogodišnji rad svog kolege.
- 33) Imunološki zavod je 2013. godine izgubio dozvolu za proizvodnju krvnih pripravaka (direktor Gajnik), 2014. za proizvodnju bakterijskih cjepiva (dir. Meštović), a 2015. za virusna cjepiva te danas nema više ni jednu dozvolu i ne proizvodi ništa (nedodijeljen).

II. PREPORUKE ZA IMUNOLOŠKI ZAVOD

1. NEJASNA NADLEŽNOST

Svjedočenja te prikupljena dokumentacija nedvosmisleno su pokazali kako je problem nejasne nadležnosti najveći problem Imunološkog zavoda te uzrok većine drugih problema poput nedostatka investicija. Gotovo svi svjedoci posebno su isticali upravo ovaj problem kao glavnu zapreku. Kada je trebalo tražiti intervenciju vlasnika (država) ili preuzimanje odgovornosti za investicije bili su poslani od jednog ministarstva do drugoga, jednog vlasnika dionica do drugoga. Problem postoji na tri razine. Prva razina je razina Vlade odnosno preklapanja nadležnosti Ministarstva zdravstva/zdravlja i Ministarstva gospodarstva pa čak i Ministarstva državne imovine i Ministarstva znanosti i obrazovanja. Svjedočenja su pokazala da je bilo slučajeva da stranog investitora koji je želio postati strateški partner nitko nije mogao primiti zbog nejasne nadležnosti te prebacivanja odgovornosti. Druga razina je sastav Nadzornog odbora od 5 članova u kojemu su predstavnici CERP-a, HZMO-a ili HZZO-a, DUUDI-ja i dr. (ovisno o vremenu) koji vode različite politike. Treća razina je razina Skupštine Imunološkog zavoda. Pošto su dionice u rukama više državnih organizacija svaka od njih šalje svoje predstavnike čiji interesi, pokazalo je svjedočenje, znaju biti u sukobu sa onima NO-a, direktora pa i politike Vlade. Ministri su davali svoje prijedloge i nastojali provoditi svoje politike i rješenja za IMZ (npr. Varga), ali su isti bili onemogućeni od strane drugih nositelja dionica RH, osobito DUUDI-ja. Povjerenstvo predlaže da se Imunološki zavod u sadašnjem obliku stavi pod isključivu nadležnost Ministarstva zdravstva te da se dionice države prebace, npr. kompenzacijom sa drugim dionicama, u konsolidirano vlasništvo samo jednog fonda poput na primjer HZZO-a koji bi u tome slučaju imao oko 80% dionica. Politika se mora kreirati iz jednog centra s jasnim ovlastima i alatima na svim

razinama odlučivanja te jasnim odgovornim osobama i rokovima što nije bio slučaj zadnja tri desetljeća. Dodatnu konfuziju na sve navedeno uvelo je postojanje dva Imunološka zavoda – ustanove i trgovačkog društva.

2. POLITIČKA VOLJA

Hrvatska politika mora izraziti jasan, odlučan i nedvosmislen stav oko budućnosti Imunološkog zavoda, njegovih dijelova poput proizvodnje krvnih pripravaka, virusnih cjepiva ili protuotrova. Ministarstvo treba jasno reći treba li nam Imunološki zavod ili nam isti nije potreban. Nove odgode te dvosmislene i nejasne politike moraju prestati. Plaćene su brojne studije (Benko, Rabatić, Sindik Milošević i dr.) bez da je vlasnik (država) ikada postavila ciljeve koje od IMZ-a želi te su sve te studije propale zajedno s novcem jer ih politika nikada nije htjela/tržila. Prvo ide volja, a onda izrada projekta.

3. INVESTICIJA U LOKACIJU I TEHNOLOGIJU

Svi svjedoci su se složili kako su postojeći prostori IMZ-a neadekvatni za proizvodnju. IMZ je još 1990. zaostajao tehnološki za svijetom, a i danas se sve radi ručno za što je potrebno dosta radne snage. Automatizacije nema. IMZ danas više nema niti finalizaciju proizvodnje, što je osjetljiv radni prostor, niti pakiranje što znači da bi eventualno mogao raditi poluproizvode. Potrebno je uložiti sredstva, ali tek nakon što se riješe glavni problemi pod 1. i 2. ove glave.

4. ZAVOD IMA VRIJEDNE NEKRETNINE KOJE TREBA ISKORISTITI KAO KAPITAL

Godine 2010. kompleks nekretnina IMZ-a u Rockefellerovoj ulici procijenjen je na 121.364.875,94 HRK, a kompleks nekretnina u Brezju na 34.273.099,25kn. Pošto su i svi svjedoci potvrdili kako te lokacije nisu primjerene za nastavak proizvodnje te kako je bilo već mnogo pokušaja da se proizvodnja premjesti, ali nisu bili uspješni – predlažemo da se ove nekretnine iskoriste kao kapital za izgradnju novih pogona (npr. prodajom, zalogom, najmom i dr.). Otežavajuća okolnost može biti dijeljenje prostorija sa drugim institucijama poput Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo te veći broj hipoteka koji sada postoji na nekretninama.

5. KRVNI PRIPRAVCI SU PITANJE NACIONALNE SIGURNOSTI

Prema preporukama medicinske struke najbolje je za vlastito stanovništvo koristiti vlastite krvne pripravke od krvi vlastitog stanovništva (preporuka Vijeća Europe) zbog iste biološke baze. Prema riječima nekoliko svjedoka granica ekonomske isplativosti prerade krvi je negdje na dvostrukoj razini od onoga što Hrvatska ovoga časa prikupi. Povjerenstvo smatra da je prikupljanje krvi putem dobrovoljnih darivatelja dobro organiziran i siguran sustav te da se prerada krvi mora nastaviti u IMZ-u jer je to, među ostalim, i pitanje nacionalne sigurnosti i Ministarstva obrane. Predlažemo da se ulazna cijena takve krvi ostavi na nuli ili blizu nule (kao i do sada) te da se analizira organiziranje prikupljanje krvi iz susjednih zemalja koje nemaju svoju preradu krvi kako bi proizvodnja bila što isplativija. Nakon prekidanja proizvodnje, uz dozvolu HALMED-a, javnim novcem se kupuje skupi uvozni proizvod pa nije jasno zašto barem dio te cijene nije bio ponuđen za kupnju pripravaka iz IMZ-a što bi dodatno utjecalo na isplativost proizvodnje. Također, smatramo da je radi lakšeg i sigurnijeg praćenja potrebno uvesti registar krvi.

6. NOVI PROIZVODI

Imunološki zavod, prema svjedočenjima, nije desetljećima razvio nove proizvode (zadnji oko 1980.) te je u mnogim segmentima gubio korak s razvojem proizvodnje, dobre proizvođačke prakse (GMP) te sve zahtjevnijim zdravstvenim standardima u svijetu. Matične serije, pa i soj Edmonston protiv ospica, su proizvedene '67., '68., '71. i '78. godine prošlog stoljeća. Imunološki zavod sve je teže prodavao svoja stara cjepiva u zapadnim zemljama zbog promjene standarda (npr. polivalentnost), a nova nije dovoljno ili uopće razvijao te mu se tržište sve više svodilo na zemlje u razvoju gdje je cijena prodanih cjepiva mala. Mnoge zapadne zemlje više nemaju u kalendaru cijepljenja cjepiva koje može proizvoditi IMZ. Povjerenstvo predlaže da se učine sve navedene mjere da Imunološki zavod ponovno postane, u suradnji sa sveučilištima i institutima, centar razvoja novih proizvoda na području biotehnologije. Zanimljivo područje za razvoj proizvodnje moglo bi biti: prirodni interferon, distribucija, razvoj i proizvodnja pripravaka od medicinske konoplje, medicinski proizvodi za potrebe dijabetičara... Vrijedi spomenuti kako je 2011. godine malezijska firma Duopharma željela uspostaviti poslovni odnos (joint venture) s IMZ-om kako bi se proizvodili biotehnološki proizvodi sa Halal certifikatom za tržište u muslimanskim zemljama Azije. Posao je propao zbog nemara vlasnika i tadašnje vlasti.

7. KOMPETENTAN UPRAVLJAČKI KADAR

Više direktora je došlo na tu funkciju, prema vlastitim priznanjima (npr. Silobrčić, Beck, Sindik-Milošević ...), bez ikakvog prethodnog menadžerskog iskustva ili školovanja. Također, utvrđeno je da je jak utjecaj vladajućih stranaka na imenovanje direktora (npr. Beck, Gajnik, Dvornik). Predlažemo da se direktori/ravnatelji biraju međuiskusnim i kompetentnim osobama bez obzira na stranačku pripadnost jednoj ili niti jednoj stranci.

8. POTENCIJAL INTERFERONA

Interferon je proizvod koji se Imunološki zavod u svakom pogledu izrazio jako bavio. Interferon se razvijao još od sedamdesetih godina i bio je to pionirski posao kojim se bavio rijetko tko u svijetu.

Radilo se o nekoliko oblika interferona za različite namjene poput suzbijanja herpesa, vaginalete za HPV, mast i drugo. Interferon se radi od leukocita iz krvi pa je blizina Zagreba kao velikog naselja, kao i nekada, značajan izvor donora. Većina svjedoka se slaže kako ovaj proizvod ima dobar potencijal.

9. ZAŠTITA ZVIŽDAČA

Svjedoci koji su prijavljivali nepravilnosti te svjedočili nekoliko puta pred nadležnim institucijama poput policije i Državnog odvjetništva izrazili su nepovjerenje u institucije zbog spore ili izostale reakcije te probleme na radnom mjestu zbog prijavljivanja nepravilnosti. Takav odnos prema njima snažno ih je demotivirao da prijavljuju nove nepravilnosti. Predlažemo stoga da se uspostavi sustav zaštite i nagrađivanja prijavitelja nepravilnosti na razini cijele Hrvatske.

10. OBNOVA KADROVSKE INFRASTRUKTURE- ISTRAŽIVANJE I RAZVOJ

Kroz godine zbog lošeg upravljanja visokokvalificirani kadar je napustio IMZ te sada 2017. tamo radi tek jedan doktor znanosti. Godine 2013. Odjel za istraživanje i razvoj Imunološkog zavoda je izdvojen sporazumom između direktora Gajnika, rektora Bjeliša i ministra

Jovanovića. Ta jedinica sada pripada sveučilištu u sklopu Centra za istraživanje i prijenos znanja u biotehnologiji i sastoji se od dvadesetak ljudi. Svjedoci su kazali kako su u kontaktu s tim ljudima te kako imaju želju vratiti se u IMZ. Kada mladi znanstvenik dođe s fakulteta potrebno je 2-3 godine treninga, ovisno o radnom mjestu, kako bi mogli obavljati zadaće na radnom mjestu.

11. PRODAJA BEZ POSREDNIKA

Iz svjedočenja i ugovora iščitava se problematika prodaja proizvoda preko posrednika. Primjer suradnje s InterVaxom, koji je inzistirao na ekskluzivnom pravu na prodaju proizvoda IMZ-a na određenom tržištu, najbolje opisuje situaciju. Dakle, sukladno ugovoru, u nekoj zemlji proizvode IMZ-a smio je prodavati InterVax i nitko drugi, a ne dolazi u obzir niti direktna prodaja korisniku na tržištu te zemlje. Pri tome se naplaćivala prevelika provizija od 28%. Mnogo efikasnijom se pokazala direktna prodaja proizvoda (npr. cjepiva) bez posrednika kakva se provodila za vrijeme npr. direktora Meštovića. Na temelju prikupljenih informacija Povjerenstvo preporuča da se, gdje je moguće, prodaje vrše bez posrednika koji ekskluzivnih ugovorima ograničavaju razvoj Imunološkog zavoda.

12. POPRATNA DOKUMENTACIJA

Tijekom svjedočenja više se puta pojavljivao problem neadekvatne dokumentacije koja pratila proizvodnju. Dokumentacija povijesno nije bila dovoljno dobre kvalitete i nije se više mogla popraviti. Nepraćenje i nedokumentiranje promjena u proizvodnji (i najmanjih) bila je jedna i od zamjerki Svjetske zdravstvene organizacije. Neke proizvodne procese Imunološki zavod čak i nije imao opisane i zapisane, nego su se, prema svjedočenjima, čuvali u glavama stručnjaka, a po njihovom odlasku ili smrti njihovi su nasljednici prema svojem nahodjenju i iskustvu promijenili proizvodne procese što ukazuje na nedostatak kontinuiteta.

13. NEUČINKOVITOST PRAVOSUDNOG SUSTAVA

Tijekom istraživanja utvrđene su brojne nepravilnosti u poslovanju, od kojih su one najznačajnije izdvojene u ovom izvješću, a znakovito je da je postojao fenomen da direktor koji bude imenovan kazнено prijavi prethodnog pa je tako Državno odvjetništvo formiralo ukupno deset spisa vezanih za IMZ, ali baš nigdje nije pronađena niti najmanja osnovana sumnja za kazneni progon, a dio je predmeta nemarom otišao u zastaru. Milijuni pa i deseci milijuna kuna po direktoru uloženi su u loše, neplanirane i nedovršene projekte, Imunološki zavod je doveden do nestajanja, a pravosudni sustav nije uspio nikoga sankcionirati čak ni za nesavjesno gospodarsko poslovanje, već se sve svelo na poslovnu i političku odgovornost. Povjerenstvo stoga predlaže da se stvori značajno učinkovitiji pravosudni sustav, uz već gore opisane mjere i slučajeve, koji će biti u stanju pravovremeno i u pravoj mjeri vođen načelom pravde i načelom zaštite državne i javne imovine reagirati na nepravilnosti.

KLASA: 021-12/17-14/03

URBROJ: 6523-1-17-67

Članovi Istražnog povjerenstva:

1. IVAN VILIBOR SINČIĆ, predsjednik

2. GROZDANA PERIĆ, potpredsjednica

3. MARKO ŠIMIĆ, tajnik

4. ŽELJKA JOSIĆ, članica

5. dr. sc. GORAN DODIG, član

6. dr. sc. DRAGO PRGOMET, član

7. IVAN ĆELIĆ, član

8. KAŽIMIR VARDA, član

9. SILVANO HRELJA, član

10. dr. sc. IVAN LOVRINOVIĆ, član

11. TOMISLAV PANENIĆ, član

12. KREŠO BELJAK, član

13. ANA KOMPARIĆ DEVČIĆ, članica

14. MARTA LUC-POLANC, članica

15. dr. sc. BRANKO GRČIĆ, član